

Giới thiệu Cửu Ngũ

Cuộc sống của nàng trong mười tám năm qua vô cùng buồn chán, chẳng có niềm vui hay mơ ước gì, sống như các xác không hồn, cũng chẳng có ước mơ gì...

Nàng sống một mình trong một căn hộ chung cư rộng lớn, không khỏi tự hỏi: lẽ như nàng chết, liệu có người phát hiện? Nhớ đến cha mẹ không biết đang rong chơi nơi nào, nàng cười giễu, tự đáp: chắc không đâu, có thể... họ còn chẳng nhớ bản thân còn có đứa con là nàng kia...Mở mắt tỉnh dậy, phát giác bản thân đã xuyên không.

Kể từ đó, nàng chính là Cửu Y, tiểu cung nữ mới nhập cung.

Nếu hỏi nàng muốn gì, nàng sẽ đáp: một cuộc sống hết ả lại nằm, chẳng cần suy nghĩ. Vì vậy, nàng lấy mục tiêu: trở thành bà vú thân thuộc của Ngũ hoàng tử, Hoàng tử bị thất sủng, đủ tiếng xấu kia. Chỉ chờ sau này, khi hân trưởng thành được ra ngoài lập phủ sẽ mang nàng theo rồi sống an nhàn cả đời...

Hắn là Ngũ hoàng tử của An Quốc cao quý, nhưng là một Hoàng tử bị ruồng bỏ. Phụ hoàng không thích hắn, Mẫu phi vì hắn mà giam mình trong cung cấm.

Phụ hoàng không ôm hắn, cũng không còn được Mẫu phi ôm lấy nữa, người hầu lại càng không dám đến gần hắn. Duy chỉ có nàng, chỉ có mình nàng dịu dàng ôm lấy hắn an ủi, chia sẻ hơi ấm với hắn...

...

Hắn chăm chăm nhìn nàng, kẻ vừa mới hôn một cái bẹp trên mặt mình.

Đôi mắt Cửu Y vẫn đang cong như trăng non, rất tự giác lấy tay áo lau nước miếng của nàng dính trên mặt Nam Chánh Can.

Sao mặt hắn đen thế kia, không phải chỉ hôn một cái thôi sao? Thằng nhóc này không phải làm nghiêm trọng thế chứ?

Nam Chánh Can mãi mới cất tiếng nói:

-Cửu Y, nàng bây giờ và sau này không được rời khỏi ta! Không được bỏ ta lại! Nàng thế đi!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mơ màng mở mắt dậy, trần nhà cao ráo đập vào mắt, đầu óc vẫn còn rất mơ hồ. Đúng lúc đó, tiếng nói từ bên ngoài vang vào:

– Bà Lan à, cô An bị bệnh, bà về coi sao đi...

Tiếng nói ngừng lại, chắc là bên kia đầu dây đang trả lời. Giọng của bà giúp việc lại một lần nữa cất lên:

– Tôi đã cho cô An uống thuốc hạ sốt rồi, hả? Nhiệt độ có giảm một chút... Vậy bà tranh thủ về nhé...

Lúc này, Thanh An xem như đã hiểu.

Lát sau, bà Thiện, người giúp việc đã hơn năm mươi tuổi bước vào phòng Thanh An, thấy Thanh An đã tỉnh, bà liền hỏi:

– Cô có thấy đỡ hơn chút nào chưa?

Thanh An nặn nụ cười, đáp:

– Đỡ hơn chút rồi, cảm ơn dì.

Bà Thiện lần nữa đi lấy nhiệt kế đo cho Thanh An.

– 38 độ 2, giảm sốt rồi. Chút nữa bà Lan sẽ về...

Thanh An nhắm mắt, vờ như đang ngủ và thật sự đã ngủ một giấc ngắn. Khi mở mắt ra, liền thấy bà Thiện đang sốt ruột xem đồng hồ liên tục.

Bây giờ đã là sáu giờ ba mươi tối, quá giờ làm của bà cả tiếng rồi.

Bà Thiện là người giúp việc mà ba mẹ cô đã thuê để dọn dẹp nhà cửa và nấu ăn trong nhà. Nhưng thực tế, kể từ lúc bà vào làm tối giờ, gần hai năm nay, cũng chỉ lo cho một mình cô mà thôi, hai người kia cơ bản chẳng về nhà lấy một lần. Đơn giản là vì... họ có cuộc sống của riêng mình!

– Di, đi về đi!

Đột ngột, Thanh An mở miệng yêu cầu. Di Thiện giật mình nhìn qua. Thanh An năm nay mới vừa đậu Đại học xong, tuổi còn chưa đủ mười tám, thế mà từ lúc bà vào làm tối giờ, trong căn nhà rộng lớn này chỉ có một mình Thanh An, cha mẹ cô phải nói là không hề quan tâm tới, bà chưa từng thấy một nhà ba người có đủ mặt bao giờ. Có lẽ vì vậy mà tính cách Thanh An không được coi mở cho lắm, rất ít nói cười, nhưng cũng không phải dạng tiểu thư khó chịu, cũng là một đứa bé đáng thương. Chính vì vậy, bà cũng có chút ít tình cảm đối với Thanh An, chỉ là không biết đó là tình thương hay sự thương xót.

Bà Thiện vùng vằng nói:

– Tôi chờ mẹ cô tới rồi về cũng được.

Thanh An chẳng nói, trong lòng cũng tự hiểu chờ mẹ cô về thì chẳng biết tới bao giờ. Bà Thiện lại không giống cô, sau khi xong việc còn phải làm rất nhiều việc trong nhà mình nữa, bà đã vì cô mà nán nã tới giờ cũng đủ có lòng rồi. Thanh An lần nữa lại nói:

– Không phải mẹ nói sẽ về sao, chắc cũng sắp về tới rồi. Di cứ yên tâm về trước đi.

Bà Thiện hỏi lại cho chắc:

– Cô thật không sao chứ?

Thanh An gượng cười, nói:

– Sốt đã hạ rồi mà, không sao đâu.

Bà Thiện vô thức lấy tay sờ trán Thanh An, thấy không chắc ăn lại lấy nhiệt kế kiểm tra lại một lần.

– 38 độ. Đúng là giảm thật...

Bà lầm bầm nói.

Thanh An vờ không nghe, lại bảo:

– Di cứ về đi, không có gì phải lo đâu.

Bà Thiện đắn đo một lúc rồi nói:

– Tôi để sẵn thuốc và cháo ở đây, một chút nữa cô ăn nhé.

Thanh An cười cảm ơn:

– Dạ, cảm ơn di.

Bà Thiện vẫn không yên tâm, ngồi thêm năm mươi phút, đến khi không thể nán nã thêm nữa, bà mới xách giỏ đi về.

Sau khi nghe thấy tiếng sập cửa, Thanh An lần nữa nặng nề chìm vào trong giấc ngủ.

...

Học học học...

Cổ họng đau xé, thật khó thở.

Thanh An quần quai mở mắt ra. Trước mặt vẫn là trần già giá lạnh, cô vẫn đang thờ dốc không ngừng. Đồng hồ treo tường đã điểm mười giờ, cô đã ngủ một giấc dài thế nhưng mẹ cô vẫn chưa trở về. Thanh An hiểu chờ mẹ cô về là chuyện không thể nào.

Trong người vẫn rất khó chịu, đầu đau như búa bổ, Thanh An quờ quạng lấy nhiệt kế đặt trên bàn nhỏ cạnh giường ra đo.

Hai mắt hoa lên không thể thấy rõ, mắt một lúc lâu con số trên nhiệt kế mới dần hiện rõ.

39 độ 9.

Lại sốt lên rồi?

Nhớ đến thuốc bà Thiện đã chuẩn bị sẵn, Thanh An vội tay nắm lấy mấy viên trên mâm nhỏ, rồi vô tình đụng phải ly nước kế bên làm nó rơi xuống vỡ thành từng mảnh.

Hộc hộc

Thở từng hơi nặng nhọc, không thể nuốt xuống những viên thuốc đắng mà không có nước, Thanh An bất đắc dĩ lồm cồm bò dậy muốn đi rót ly nước.

Cạch

Bốp

Những tiếng va chạm đồ vật liên tiếp phát ra khi Thanh An mon men vào bếp, mấy lần đứng không vững muốn té xuống nhưng may mắn không sao. Rót cuộc Thanh An cũng rót được ly nước uống.

Đáng tiếc, thuốc không thể ngay lập tức có tác dụng được, đầu óc vẫn quay mòng mòng.

Khi xoay người, dưới chân vấp một cái, cơ thể không thể khống chế mà đổ ảm xuống.

Cốp

Tiếng đập vang dội.

Thanh An nằm dài dưới đất không còn rõ ràng nữa, hình như cô vừa bị đập đầu? Hình như không?

Thanh An liếc mắt nhìn lên trần cao cao cao, trên chiếc quạt trần có những bóng đèn trang trí rất đẹp, rất sang trọng, nhưng cũng bởi như thế, cánh quạt kia không khi nào được quay, trở thành một vật trang trí không hơn không kém.

Căn nhà rất rộng, rất rộng đối với một đứa trẻ, cũng rất lạnh, không một chút hơi ấm tình thân. Thanh An đã không còn nhớ nổi đã bao lâu trôi qua kể từ lần cuối cùng cả gia đình sum họp. Trong ký ức của Thanh An đó là những đêm cô giật mình tỉnh giấc vì tiếng cãi vã, dù cô có khóc cũng không ai ngó ngang. Rồi chuyện gì đến cũng phải đến, dù không ly hôn, cha mẹ cũng không ở cùng nhau nữa, cũng không một lời bàn bạc, họ đã bảo:

“Con đã lớn rồi, hãy tự chăm sóc bản thân đi!”

Kể từ đó, hai người đi biệt, cả một cú điện thoại cũng thật hiếm hoi.

Gia đình đã không có, người thân không còn, bạn bè cũng không.

haocoleu.wordpress.com

Rốt cuộc cô đã sống như thế nào vậy?

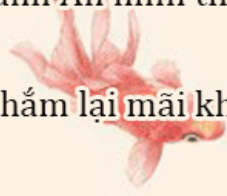
Thanh An cảm thấy dưới đầu mình có vũng nước đang lan rộng ra, nhưng cô cũng không quan tâm đến.

Đôi mắt vô thức chớp chớp, mỗi lúc một nặng nề, càng lúc càng lâu.

Chiếc trần nhà trắng toát kia là hình ảnh duy nhất và

quá gần Thanh An khiến thức

cười cùng Thanh An nhìn thấy.

Đôi mắt kia nhắm lại mãi không mở ra nữa.

Chỉ còn lại tiếng tích tắc vô tình của chiếc đồng hồ treo trên tường.

Tích.

Tích.

...

- Có khi nào nó chết rồi không?

- Không biết nữa. Nó đã mê man suốt mấy ngày nay rồi...

- Thật xúi quẩy.

hacdeu.wordpress.com

- Dù sao nó cũng mới tám tuổi thôi...

Thanh An bị những tiếng cảm rằm không ngừng bên tai làm khó chịu mà phải mở mắt ra.

- Nó tỉnh rồi kìa.

Một gương mặt xa lạ xuất hiện trong tầm nhìn của Thanh An.

- Người không sao chứ?

Nàng ta cất tiếng hỏi, đáng tiếc, một lời Thanh An cũng không nói nổi.

hacdeu.wordpress.com

Mí mắt càng trĩu nặng, nặng nề khép lại.

- Đây, Cứu Y! Cứu Y! Đừng ngủ nữa...

Cửu Y?

Nàng đang gọi ai vậy?

Thanh An một lần nữa chìm trong hôn mê.

097

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Từ trong mê man tỉnh dậy, cơ thể vẫn rất mệt mỏi, không có một chút sức lực, có muốn cử động cũng không làm nổi.

– Ngươi tỉnh rồi?

Một giọng nói vang lên bên tai, Thanh An nhìn thấy một thiếu nữ tuổi không lớn, chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi là cùng, nàng không những có mái tóc dài thật gọn gàng mà còn ăn mặc rất lạ lùng.

– Ráng nuốt chút cháo đi, nếu không ngươi sẽ không trụ nổi đâu.

Thiếu nữ nói với Thanh An rồi dìu Thanh An hơi ngồi dậy, kê chén cháo lên miệng Thanh An, cho nàng từ từ nuốt xuống.

Nói là cháo nhưng nó chẳng qua chỉ là nước cháo loãng, lại còn nhạt nhẽo, không dễ ăn chút nào, nhưng Thanh An tự hiểu đây đã là thứ tốt nhất hiện thời rồi nên khó chịu thế nào cũng cố nuốt xuống.

Vừa dứt, thiếu nữ vừa lăm bầm nói:

– Phận làm cung nữ hạ đẳng, dù có bệnh chết cũng không được chữa trị, ngươi phải tự cố chịu thôi...

Cung nữ?

Nàng ấy nói “cung nữ” là sao?

Hết chén cháo, thiếu nữ cho Thanh An nằm xuống, rồi lấy khăn ẩm khẽ lau mồ hôi trên đầu cho Thanh An, không những thế còn chu đáo nâng tay Thanh An lên lau một chút cho nàng dễ chịu hơn. Cũng vì thế mà Thanh An mới thấy được bàn tay hiện thời của mình. Gầy guộc, chai sạn, lại còn... rất nhỏ?

Đây rõ ràng không phải tay của nàng mà! Làm sao có thể nhỏ như tay của một đứa bé?

Đứa bé?

Đoạn đối thoại lần trước chợt vang lên trong đầu Thanh An:

“... nó chỉ là một đứa bé mới tám tuổi thôi...”

Đó chính là nói nàng sao?

Tám tuổi?

– Cửu Y.

Thiếu nữ kia chợt lên tiếng gọi, ban đầu Thanh An không biết gọi ai nhưng rồi chợt hiểu nàng là đang gọi tên mình.

– Cửu Y, người phải cố khỏe lại đó, sống được tới giờ đã không dễ dàng... đừng từ bỏ...

Đó là tên của nàng hiện thời ư? Hay chính xác là tên của thân thể nàng đang mang.

Cửu Y, tiểu cung nữ được mua từ bên ngoài, nhập cung mới hơn sáu tháng nay.

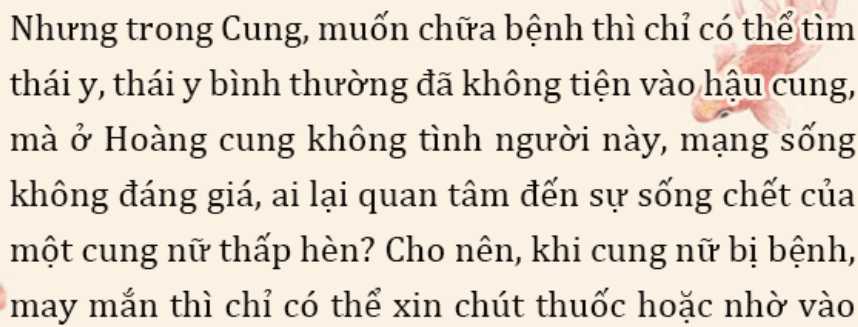
Thanh An không chống nổi cơn mệt mỏi, đôi mắt đã khép lại, chìm vào trong giấc ngủ nặng nề.

Trong cơn mơ, những hình ảnh chớp chòn, rồi rầm rức hiện lên trước mặt Thanh An.

Nàng thấy cảnh một nhà lụp xụp đông con ở nông thôn. Thấy cảnh trời hạn hán, đất khô cằn, nước khan hiếm. Thấy một nhà thiếu đói, đứa khóc đứa la. Rồi cảnh tượng đôi phụ nữ nhận lấy mấy đồng bạc của một toán người ăn mặc như nhà sai. Và rồi, cung vàng điện ngọc sò sộ đập vào mắt Thanh An, thay cho những sưng sốt, bất ngờ phút ban đầu là những bất an, sợ hãi...

Đó chính những ký ức còn sót lại của linh hồn chân chính của thân thể này, Cửu Y!

Một đứa bé ngờ ngác không hiểu vì sao bị bán vào Hoàng cung, nơi nơi hiểm ác. Từ lúc mới bước vào Cung, đã bị bắt học tập rất nhiều quy cũ, cách làm việc, hầu hạ người trên. Mặc cho tuổi còn nhỏ thế nào, chỉ cần làm không đúng, phạm chút sai lầm liền sẽ bị trừng phạt. Đứa bé này bản thân cũng không tránh khỏi nhiều lần chịu khổ, căng sinh tâm lý nom nớp lo sợ khắp nơi, rồi cuộc đến một ngày không chịu nổi mà phát bệnh, nằm trên miên.

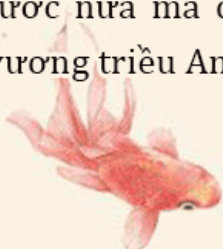
Nhưng trong Cung, muốn chữa bệnh thì chỉ có thể tìm thái y, thái y bình thường đã không tiện vào hậu cung, mà ở Hoàng cung không tình người này, mạng sống không đáng giá, ai lại quan tâm đến sự sống chết của một cung nữ thấp hèn? Cho nên, khi cung nữ bị bệnh, may mắn thì chỉ có thể xin chút thuốc hoặc nhờ vào chút kinh nghiệm của mình mà tự sinh tự diệt thôi.

hacdeu.wordpress.com

Đáng tiếc, đứa bé đáng thương này không có cả những điều trên nên không thể qua khỏi, vô tình nhờ đó mà linh hồn lưu lạc của Thanh An đã tá túc vào cơ thể trống rỗng này, tiếp tục cuộc sống nó.

Từ giây phút này, nàng đã không còn là Thanh An trong kiếp trước nữa mà đã trở thành Cửu Y, tiểu cung nữ của vương triều An Quốc.

...

Cùng lúc đó, trước cửa Bảo Tâm Cung, nơi ở của Tâm Phi, một bóng người nhỏ bé cứ đứng đấy nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng chặt kia.

Trời càng lúc càng nổi gió, thi thoảng còn nhìn thấy mấy tia chớp cuối trời, báo hiệu sắp có mưa to. Nhưng mặc kệ những cơn gió to thổi tạt vào mình, đứa bé kia vẫn ngoan cường đứng vững một chỗ, hai mắt hần mở căng đến nỗi tia máu, nghiêng chặt rằng bắt bản thân mình không thể gục ngã.

Thủ vệ giữ cửa thấy rõ sự bất phục của hần, lại thấy mây đen kéo tới mỗi lúc một nhiều, không khỏi mở miệng nói”

haocdeu.wordpress.com

- Ngũ hoàng tử, Tâm Phi sẽ không ra đâu, ngài về đi.

Nghe lời đó, trái tim hần, Ngũ hoàng tử Nam Chánh Can âm ỉ đau xót, cắn môi đến bật máu, không cam lòng mà gọi to:

- Mẫu phi... Mẫu phi...

Nếu là đứa trẻ khác, có thể đã khóc sụt sùi, nhưng hần không phải! Hần không phải là một đứa bé bình thường, hần không khóc, cũng không cho phép bản thân mình xuất hiện sự yếu đuối đó.

Thủ vệ giữ cửa thở dài một tiếng rồi thôi không nhìn tới nữa, tiếp tục việc giữ cửa của mình.

haocdeu.wordpress.com

Trong đêm tối sâu thẳm, giữa tiếng mưa, tiếng sấm thét gào, tiếng kêu gào tức giận, âm ỉ bi thương của Nam Chánh Can vang lên, bị sự vô tình của bóng tối nuốt lấy.

Mẫu phi...

Mẫu phi...

U đã về đây, U đã về...

Kính mong quý bà con, hàng xóm láng giềng thân thuộc lại tới nhà U chơi!!!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cho đến bây giờ, dường như nàng đã chấp nhận hiện thực bản thân mình đã đến một thế giới khác, trở thành một con người khác và dần dà thích ứng với hoàn cảnh hiện tại, không còn chốc chốc ngỡ ngàng nữa. Quá trình diễn ra quá nhanh, quá thuận lợi, đến mức khiến nàng nghĩ rằng mình như ở trong một giấc chiêm bao.

Nhìn lên bầu trời xanh cao vợi vợi bị quây quanh bởi bốn bức tường, cũng không rõ mình có cảm nghĩ gì. Những ký ức trước kia ủa về, những hình ảnh vừa quen thuộc lại trở nên xa lạ. Có lẽ vì đã quá thất vọng với tiền kiếp, không còn chút trông mong nên dễ dàng buông bỏ sao?

Nàng không biết!

– Cửu Y, nhanh chân lên! Còn rề rà đó làm gì?

Tiếng quát lòi Cửu Y trở về hiện tại, Cửu Y liền đáp:

– Tôi ngay đây...

Cửu Y ôm chặt đồng hồ trên tay mà vội vàng bước nhanh đến chỗ cung nữ lớn đang chờ. Dù gấp gáp nhưng cũng không thể chạy vụt qua, chỉ có thể bước nhanh và dài hơn. Đây cũng là một trong những nguyên tắc mà Cửu Y phải nằm lòng.

Cung nữ kia vẫn không vừa ý mà liên tục mắng lớn:

– Đồ chậm chạp, chỉ có chút việc cũng làm không xong! Nếu hôm nay không làm hết việc thì đừng hòng ăn cơm...

Cửu Y vâng vâng dạ dạ cho qua chuyện.

Bất kể người bao nhiêu tuổi, kể từ lúc bước chân vào Cung cấm này, trở thành cung nữ thì cuộc đời đã hoàn toàn thay đổi rồi. Mỗi sáng, phải thức dậy từ lúc gà còn chưa gáy, bắt đầu làm những công việc được phân cho, dù trong bụng tự hiểu đại đa phần những việc kia thật chất là của những cung nữ sống lâu trong Cung đây qua, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng chứ không thể phản kháng gì, nếu không muốn gặp phiền toái lớn hơn. Song song còn phải học cách đi đứng, lễ nghi... trong Cung, nếu không làm tốt, có thể bị phạt đòn, bị bỏ đói.

Tâm lý Cửu Y thật chất đã mười tám tuổi, suy nghĩ, cách nhìn đương nhiên trưởng thành hơn những đứa trẻ cùng tuổi nhiều. Bởi vậy, hiểu rõ bản thân mình không có cách trốn tránh, không có chỗ dựa lưng, chỉ có thể ngoan ngoãn vâng lời. Cả khi bị các quản giáo, cung nữ lớn tuổi hơn bắt chẹt, mắng nhiếc, cũng phải nhịn xuống, không được cãi lời, cả nước mắt cũng không buồn rơi.

Nhìn lại những tiểu cung nữ cùng độ tuổi bị mắng khóc mỗi ngày, lấy nước mắt rửa mặt hoặc bộc phát tính trẻ con mà nóng giận, dỗi hờn, Cửu Y chỉ thờ dài. Khuyến thì cũng đã khuyến rồi, đáng tiếc, mỗi người mỗi tánh, chấp nhận như thế nào là sự lựa chọn của mỗi người mà thôi.

Vì lứa tuổi và suy nghĩ giữa Cửu Y và những cung nữ cùng lứa quá khác biệt nên cũng không có cách nào thân thiết được, dần dà, khoảng cách càng lúc càng xa. Trong những người ở đây, nếu có cảm tình nhất, Cửu Y chỉ để tâm đến Thiên Thanh, người đã giúp đỡ nàng trong lúc nàng lâm trọng bệnh trước kia.

...

Một ngày kia, Cửu Y bị phân đến quét dọn ở một khu vực hẻo lánh. Hoàng cung thật sự quá rộng lớn, nên có những nơi ít người lui tới, hoặc không ai cư ngụ thì vẫn phải quét dọn định kỳ. Những khu vực đó tính ra cũng không nhỏ, nhưng công việc ấy thật sự quá nhàm chán và nặng nhọc nên không có

mấy người nguyện ý đi. Thế là, Cửu Y bị đùn đẩy như thế.

Cửu Y thở dài nhìn mảnh sân mình phải dọn, cũng không phiền lòng, liền bắt tay vào công việc.

Trong sân, có nhiều cây lớn đang mùa thay lá, vừa quét xong, một con gió lay qua lại làm lá cây rơi đầy dưới đất. Thật chán không nói nổi, nhưng lại không thể không làm.

Tiếng lá rào rạc dưới cây chổi cây vang lên đều đều giữa khung cảnh yên ắng, nắng nhẹ dịu dịu thật khiến Cửu Y có suy nghĩ muốn nằm xuống ngủ một giấc dài. Cửu Y lắc đầu cho mình thanh tỉnh, biết chuyện đó là không thể nào, nếu lỡ bị phát hiện thì nàng sẽ phải chịu đủ.

Trong lúc đó, vô tình Cửu Y phát hiện ra vạt áo ló ngoài hòn giả sơn, nhìn chất liệu vải quý giá, nghĩ nghĩ chắc là một kẻ quyền quý nào đó rảnh rồi bày chuyện, Cửu Y vội không thấy muốn tránh khỏi khu vực này.

Lúc bước đi, đôi mắt vẫn không kiềm được tò mò mà liếc nhìn, qua khe hở giữa những hòn đá, nhìn thấy một cái đầu nho nhỏ lấp ló. Là một đứa bé!

Nàng càng không muốn dính phiền phức.

Bên trong, đứa bé kia cũng phát hiện bên ngoài có người, nó ngóc đầu lên nhìn, thấy chỉ là một tiểu cung nữ, lại có vẻ không nhìn thấy nó nên nó chỉ nhìn một chút rồi xoay đầu đi.

Lại không biết trong khoảng khắc kia, vết thương trên mặt nó vô tình đã lọt vào mắt Cửu Y. Một đứa bé bị thương, còn trốn ở nơi hẻo lánh thế này? Không biết lý do vì sao, nhưng đã nhìn thấy rồi, Cửu Y, một người trưởng thành không cách nào bỏ mặc đứa bé kia được.

Trong lúc không ngờ, Nam Chánh Can giật mình khi phát hiện tiểu cung nữ kia đến gần. Khi hắn ngoác đầu lên nhìn thì đối diện với hắn một đôi mắt trong vắt, quan tâm hỏi:

– Ngài không sao chứ?

...

Sau phút ngỡ ngàng thì Nam Chánh Can liền hoàn hồn, nghi ngờ nhìn Cửu Y.

Cửu Y đương nhiên nhận ra sự ngờ vực của Nam Chánh Can, thêm biểu tình cứng cỏi, trưởng thành sớm kia trên gương mặt non nớt thì không khỏi thờ dài, đáng tiếc thay.

Chẳng phải ở hiện đại, mọi người cũng hay dạy rằng không được nói chuyện với người lạ sao, nơi này lại càng nguy hiểm hơn, đề phòng người khác cũng là chuyện thường mà thôi.

Nghĩ vậy, nên dù Nam Chánh Can có cau có, khó gần thì với tinh thần giúp đỡ người già và trẻ nhỏ của Cửu Y, nàng không hề nà mà ngồi xuống bên cạnh hắn, lấy khăn tay ra lau vết bẩn trên mặt giúp hắn.

Khi bị Cửu Y chạm vào, Nam Chánh Can liền giật người lại, Cửu Y vẫn tiếp tục vờn tới lau cho hắn, miệng thì luôn trấn an:

– Ngoan nào, ta chỉ lau mặt cho ngài thôi. Đừng để vết thương nhiễm bẩn...

Nam Chánh Can đã muốn nổi giận rồi nhưng nhìn thấy sự quan tâm chân thành trong mắt Cửu Y, hắn mới dè dặt xuống cảm giác muốn đuổi người đi.

Cửu Y lau rất nhẹ, rất nhẹ sợ làm hắn bị đau, nhưng làm sao có thể lau sạch bằng khăn khô được, chân mày Cửu Y chau lại, liền nói:

- Ngài chờ một chút!

Chưa nói xong, Cửu Y đã chạy đi mất, Nam Chánh Can

ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Cửu Y biến mất khỏi tầm mắt mình, không hiểu sao cảm thấy chút hụt hẫng. Hắn nghĩ nàng bỏ đi không trở lại nữa.

Lạch bạch

Lạch bạch

Nghे tiếng chân, Nam Chánh Can ngẩng đầu nhìn, liền thấy Cửu Y đang bê chậu nước ì ạch chạy lại. Hắn còn chưa kịp hiểu gì thì Cửu Y đã vắt khô khăn tiếp tục lau mặt cho hắn. Vết thương gặp nước liền xót lên làm đuôi mắt hắn vô thức nheo lại nhưng vẫn mở chăm chăm nhìn người kỳ lạ trước mặt mình.

Nàng lau cho hắn từng chút, từng chút một, rất kiên nhẫn rất cẩn thận, chân mày nhỏ khi thì cau lại, khi thì giãn ra. Khi lau xong mặt cho hắn thì nàng nở cười vui vẻ, cũng không dừng lại, tiếp tục rửa hai tay cũng đẩy vết sưng của hắn.

Lúc đó, Cửu Y chợt quên mất hoàn cảnh mà như một người chị dạy bảo đứa nhỏ bướng bỉnh:

haocdeu.wordpress.com

- Trẻ con hiểu động mau lớn, nhưng cũng không nên đánh nhau với bạn bè, đừng để khắp nơi đầy vết thương như vậy...

Những vết thương tuy chỉ bầm da thịt thôi nhưng không biết trên người của đứa bé này còn bị thương ở đâu nữa không, không lẽ bắt hắn cởi áo ra?

Nam Chánh Can lúc này liền hiểu tiểu cung nữ trước mắt xem hắn như trẻ con nghịch ngợm, đánh nhau không dám về nhà. Nhưng đáng tiếc, hắn không phải!

Còn nàng, thương hại hắn như vậy chắc vì không biết hắn là ai đi!

Trong Hoàng cung này, chỉ cần nghe tới tên hắc, người khác trốn còn không kịp nữa là.

Nghĩ vậy, Nam Chánh Can bưng lên lửa giận, hai mắt càng lạnh lẽo.

Phập

Cửu Y ngờ ngác nhìn đứa bé đột nhiên cáu gắt, hất tay mình ra. Chưa kịp hiểu chuyện gì, đứa bé đã co giò chạy mất dạng.

Đứa nhỏ thật khó chiều!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Ngày đó, Cửu Y cùng với bốn cung nữ lớn nhỏ khác theo sau lưng Nghi quân sự một đường tới Điện Học Cẩn, nơi cư ngụ của Ngũ hoàng tử và từ nay sẽ làm việc nơi đó.

Đến Điện Học Cẩn, Nghi quân sự bàn giao lại cho Hồ quân sự, là người chịu trách nhiệm quản lý cung nhân ở Điện Học Cẩn.

– Kể từ bây giờ, các người chính là cung nữ của Điện Học Cẩn...

Trong lúc Hồ quân sự thuyết giáo cho các cung nữ mới thì xa xa có một bóng nhỏ lại gần. Hồ quân sự liền hành lễ:

– Tham kiến Ngũ hoàng tử.

Các cung nữ mới sớm đã quỳ mọp dưới đất, run run nói:

– Tham kiến Ngũ hoàng tử.

Nam Chánh Can hừ mũi nhìn những người cúi thấp đầu bên dưới, biết rõ các nàng chính là không thích mình, không dám nhìn thẳng cũng không muốn để mình nhớ mặt.

Thanh danh Nam Chánh Can xấu nát, bị đồn đãi tính cách thậm tệ, gian ngoan không phải chuyện ngày một ngày hai, cũng không phải hắc không biết. Bị phân vào đây thì đã xác định: ngày nổi danh là không dám nghĩ tới, nghe nói tính tình thất thường, không những vô cớ mắng chửi, đánh đập cung nhân mà còn gây ra án mạng chết người. Đi theo một chủ nhân như vậy, hỏi ai có thể vui vẻ cho được?

Trong lúc im lặng như tờ đó, lại có một cái đầu rục rịch ngóc lên.

Là nàng!

Nam Chánh Can nheo mắt nhìn tiểu cung nữ tò mò len lén ngược đầu nhìn kia.

Khó trách Cửu Y, từ đầu nàng không hề phát hiện Nam Chánh Can đến gần, đến lúc thấy mọi người quỳ xuống thì cũng quỳ theo, mãi không biết hình

đáng hấn thế nào, đã thế hấn còn bắt mọi người quỳ mãi không cho đứng lên mới khiến Cửu Y không nén nổi mà lên nhìn.

Rốt cuộc Ngũ hoàng tử là ai mà khó khăn thế này?

Từ lúc tỉnh lại tới giờ, Cửu Y phải học thích nghi với rất nhiều chuyện trước mắt, không dám để lộ sơ hở nên không có thời gian mà tán dóc như mọi người. Chỉ là vài lời đồn về Ngũ hoàng tử này, nàng vẫn là có nghe phong thanh.

Mơ hồ nhìn thấy bóng người quen thuộc, đến lúc nhận ra thì Cửu Y đã muốn há hốc mồm rồi, quên cả quy tắc mà nhìn thẳng vào Nam Chánh Can.

Hóa ra hấn chính là đứa bé nàng đã gặp lần trước!

Đối mặt với Cửu Y, Nam Chánh Can có chút mong chờ cũng có chút sợ hãi. Nàng đã biết hấn là ai rồi vậy nàng có như những người khác mà chán ghét hấn không?

Nam Chánh Can không muốn biết kết quả đó, thế là quay đầu đi luôn, cả miễn lễ cho mọi người cũng không buồn nhớ.

Thấy Nam Chánh Can đi rồi, Hồ quân sự mới ngẩng đầu lên rồi cho mọi người đứng lên theo. Bà ta tiếp tục lê thê những điều cần phải nhớ, phải chú ý khi ở trong Điện Học Cẩn. Cung nữ mới vâng vâng dạ dạ cho phải phép, sau lần chạm mặt với Ngũ hoàng tử kỳ dị này, bọn họ càng đinh chắc hấn là kẻ khó lòng hầu hạ, tâm tính thất thường như trong lời đồn. Bởi vậy, không còn ai có còn tâm tình nào mà tha thiết vào tương lai tươi sáng. Nếu có ngoại lệ, chắc chỉ có Cửu Y thôi ơ kia.

Đối với nàng, những lời đồn đãi kia không có ảnh hưởng, trong mắt nàng, Nam Chánh Can bất quá chỉ là một đứa trẻ điều ngoa, khó nhằn mà thôi. Lần tiếp xúc không phải ấn tượng quá tốt nhưng cũng không đến mức tệ như mọi người nói.

Nàng cảm thấy, hấn cũng là... một đứa bé thiếu tình thương.

...

Đêm đó, đến lượt Cửu Y bị phân công gác đêm, Cửu Y tay xách lồng đèn bước đi dè dặt trong đêm tối, hai mắt liên tục dúi lại.

Ngáp...

Không chỉ ở kiếp trước, mà ở cả kiếp này, Cửu Y luôn là con sâu ngủ, trong đầu chỉ có suy nghĩ muốn được ngủ một giấc thật ngon mà thôi. Nhưng đáng tiếc, hoàn cảnh không cho phép, cung nữ không chỉ thức khuya dậy sớm, giấc ngủ trưa ngắn ngủi cũng không có. Đây chính là tiếc nuối lớn nhất đối với Cửu Y khi tới nơi này.

Bình thường đã không thể ngủ ngon rồi, thế mà hôm nay còn bị bắt gác khuya nữa, thật sự là cực hình với nàng.

Cũng may là, trong Điện Học Cẩn chỉ có duy nhất Ngũ hoàng tử là chủ nhân, ít người ít việc nên thông thường sau mỗi lần gác đêm thì Hồ quân sự vụ vì ngày hôm sau sẽ cho nghỉ bù, hôm đó ít phải làm việc hơn. Nhưng như vậy cũng không khiến mọi người vui vẻ chút nào, bởi vì nghe nói Ngũ hoàng tử nửa đêm hay tác quái, thường xuyên la hét, đập phá. Từ ngày Cửu Y đến Điện Học Cẩn tuy chưa từng thấy Ngũ hoàng tử to tiếng quát mắng hay đánh đập ai như trong lời đồn, nhưng tính khí thất thường của hấn thật sự không được mọi người yêu thích, chẳng ai muốn lại gần.

Đi qua phòng ngủ của Nam Chánh Can, mọi thứ vẫn ổn, có vẻ như đêm nay Nam Chánh Can sẽ không “bộc phát”. Cửu Y chỉ nghĩ nghĩ trong lòng, không dám xem thử.

“Không có lệnh không được tự ý bước vào thư phòng và phòng ngủ của Ngũ hoàng tử.”

Đó là luật lệ đầu tiên mà mọi người trong Điện Học Cẩn phải nằm lòng.

Cửu Y đứng ngoài cửa một lúc, thấy chẳng có gì thì cất bước đi tiếp. Ngay lúc đó, từ trong phòng vang ra tiếng đồ rơi xuống đất, ngay sau đó là tiếng hét của Nam Chánh Can:

– Không! Không phải ta... Không phải ta...

Cửu Y lo lắng liền quay lại, nhưng không dám mở cửa, đứng ngoài cửa lên tiếng gọi:

– Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử, ngài không sao chứ?

Không có tiếng trả lời.

– Nói mới sao?

Nhớ lại dù Nam Chánh Can có lạnh lùng, khó chịu thế nào thì cũng chỉ là một đứa bé mới năm, sáu tuổi mà thôi. Còn nhỏ như vậy đã phải sống một mình một nhà riêng, một mình mình giữa căn phòng rộng lớn, tối đen kìa, có thể không sợ sao?

Trong phòng im ắng, Cửu Y đứng chờ hồi lâu không thấy có tiếng động, định bỏ đi thì trong phòng lại vang ra tiếng hét:

– Mẫu phi, không... mẫu phi...

Lần này, Cửu Y càng lớn tiếng gọi:

– Ngũ hoàng tử...

Nam Chánh Can vẫn không nghe, tiếng nói mớ, la hét kia không ngừng lại làm Cửu Y sốt ruột tới mức bỏ mặc quy định, vươn tay đẩy cửa vào.

Men theo ánh sáng mờ của lồng đèn, Cửu Y mò được đèn cây trên bàn, nâng liền thắp nó lên.

Lúc này, Cửu Y mới nhìn thấy Nam Chánh Can mồ hôi nhễ nhại đang quần quai trên giường, miệng liên tục ú ớ:

– Mẫu phi, không phải con làm... con không có làm...

Cửu Y chạy tới bên giường xem thử, trên mặt Nam Chánh Can đầy mồ hôi, nàng sợ hãi phát sốt liền áp tay lên trán hắn.

May mắn không sốt.

Nam Chánh Can vẫn liên tục nói mớ:

– ... Mẫu phi, Mẫu phi...

Cửu Y thờ dãi, lấy khăn ra lau mồ hôi cho hắn. Rốt cuộc vì sao lại để một đứa bé chịu khổ đến như thế này? Nam Chánh Can cảm giác được hơi ấm liền với tay chụp lấy tay Cửu Y, Cửu Y còn đang giật mình thì đã nghe hắn lờ mờ:

– ... đừng đi... đừng đi... đừng bỏ con...

Cửu Y không rút tay ra nữa, để mặc hắn nắm lấy, tay kia thì tiếp tục lau mồ hôi cho hắn, thỏ thẻ:

– Ta không đi, sẽ không đi...

Nam Chánh Can chìm trong ác mộng, chợt nghe tiếng nói nho nhỏ bên tai:

“Yên tâm đi, sẽ không bỏ đi đâu...”

Nhờ âm thanh đó, hắn mới có thể quay đầu, thoát khỏi con ác mộng.

Cửu Y thấy chân mày Nam Chánh Can từ từ giãn ra thì nhẹ nhàng thở một hơi. Nàng vẫn không ngừng động tác xoa xoa đầu cho hắn và liên tục lặp lại:

– Ngoan, ngoan...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lờ mờ mở mắt ra, Nam Chánh Can thấy cơ thể mình nhẹ bồng, đầu óc cũng thanh thản không ít sau một giấc ngủ không mộng mị. Đó là giấc ngủ bình an nhất mà hắn có được trong khoảng thời gian rất dài kia.

Chợt thấy động tĩnh bên cạnh, Nam Chánh Can khó hiểu xoay đầu qua nhìn.

Đập vào hai mắt hắn là gương mặt nhỏ, trắng trẻo của Cửu Y, hai hàng mi dài của nàng khẽ lay động làm Nam Chánh Can giật nảy mình.

Tại sao nàng lại ở đây?

Cửu Y mơ màng mở mắt ra, dụi dụi mắt nhìn Nam Chánh Can mà nói:

– Chào buổi sáng, Ngũ hoàng tử.

Bị tiếng nói của Cửu Y làm cho hoàn hồn, Nam Chánh Can liền xấu hổ mà quát lớn:

– Tại sao ngươi ở đây?

Cửu Y nghiêng nghiêng đầu nhìn thẳng nhóc điều ngoa trước mặt mình, lúc tối thì liên tục năn nỉ người ta đừng đi, tỉnh ra thì muốn đuổi người?

Cửu Y chẳng buồn trả lời, giờ cánh tay phải đang bị Nam Chánh Can nắm chặt lên trước mặt hắn. Nam Chánh Can sững sờ, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, đến lúc nhận ra kia là bàn tay của mình thì gương mặt hắn đã đỏ ửng, ngay tức khắc liền giật tay về.

– Ra ngoài cho ta!!!

Cửu Y bị hành động thô lỗ của Nam Chánh Can làm khó chịu, đúng là thẳng nhóc khó chiều mà. Cửu Y hừ lạnh quay đầu đi, đúng là làm ơn mắc oán.

Nam Chánh Can vẫn lấp bắp không thôi, bỏ ra rồi mới cảm thấy trống vắng, chợt nhớ tới cảm giác ấm áp trên tay và cả những hình ảnh mơ hồ trong trí nhớ.

Nhìn theo bóng lưng của Cửu Y, Nam Chánh Can chợt cảm thấy mất mát, chợt dạ.

Nàng giận rồi?

Nam Chánh Can liền lắc lắc đầu, loại bỏ suy nghĩ và những cảm xúc yếu ớt kia ra khỏi đầu. Hắn mới không cần, hắn không cần bất cứ ai quan tâm mình.

...

Trong lòng Cửu Y vẫn có chút lo lắng, dù sao việc nàng tự ý dám vào phòng ngủ của Nam Chánh Can chính là phá luật, nếu Nam Chánh Can nói cho Hồ quân sự biết, chắc chắn nàng thế nào cũng bị phạt nặng. Dù nàng nghĩ thẳng nhóc kia không xấu bụng lắm nhưng ai biết được hắn liệu có chơi xỏ hay không. Nên ngày hôm đó, Cửu Y cứ sốt ruột không thôi.

Một ngày trôi qua không thấy động tĩnh gì, Nam Chánh Can không có mạch lại cho Hồ quân sự biết? Nhớ nhớ tới hình ảnh một mình hắn trong phòng tối, Cửu Y lại cảm thấy hắn cũng đáng thương.

Lần sau có gặp, nàng sẽ cố gắng nhẫn nại một chút vậy.

...

Tối đó, Nam Chánh Can tiếp tục bị ác mộng quấy nhiễu, hắn liên tục kêu cứu nhưng không ai đáp lời hắn.

Chỉ có một mình hắn! Chỉ có một mình hắn mà thôi...

“Mẫu phi? Mẫu phi đâu? Ngài không cần con nữa rồi ư...”

“Phụ hoàng?”

“Phụ hoàng... con đang ở đây! Con đang ở đây này!!! Tại sao? Tại sao ngài không nhìn con?”

Một gương mặt khác hiện ra trước mắt Nam Chánh Can. Hắn rất đẹp, dù tuổi còn nhỏ nhưng đã lộ ra nét tuấn tú hơn người. Đó chính là gương mặt của Thất hoàng tử, Nam Chánh Hiền!

Nam Chánh Can nhìn thấy Nam Chánh Hiền chạy phía trước, tiến về phía hồ nước, rồi cảnh tượng Nam Chánh Hiền té vào trong hồ nước lạnh giá kia.

– Không... không... không...

Nam Chánh Can hét toáng lên, làm tiểu cung nữ trực đêm đứng bên ngoài giật nảy mình, rồi ren đứng ngoài cửa kêu gọi mà không dám bước vào.

– Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử...

Nam Chánh Can vẫn bị con ác mộng kia đeo bám.

Hắn thấy Luyện Phi khóc lóc trong lòng Phụ hoàng, bà ta gương đôi mắt xinh đẹp nhưng lúc này đầy cay nghiệt nhìn hắn. Hắn sợ hãi, sợ hãi gương mặt đó, không muốn đối diện với gương mặt đó, bởi vì...

“Mẫu phi... Mẫu phi...”

Hắn tìm kiếm Mẫu phi của hắn, Tâm Phi, người cũng có cùng gương mặt như vậy. Hai người là tỷ muội song sinh! Bởi vậy, hắn không muốn chứng kiến Luyện Phi dùng gương kia nhìn hắn như kẻ thù như vậy.

Nhưng Mẫu phi của hắn đây bị ai.

“Mẫu phi, không phải con! Không phải con! Con không có làm! Con không có xô thất đệ xuống nước...”

Dù hần có kêu gào đến mức nào, có giải thích thì cũng không ai tin tưởng.

Tâm Phi lắc lắc đầu, chua xót và thống khổ. Nàng càng như vậy, Nam Chánh Can càng tức giận.

“Tại sao không tin con? Tại sao lại không tin con...”

Hình ảnh của Tâm Phi dần tan rã như làn khói, Nam Chánh Can cố níu kéo, dùng hết sức lực để giữ lại cũng vô ích, Tâm Phi vẫn biến mất.

“Mẫu phi... Đừng bỏ con! Đừng bỏ con ở lại...”

“Mẫu phi...”

Thế giới lúc này chỉ còn lại màn đêm dằng dặc. Nam Chánh Can co ro giữa bóng tối sâu thẳm đó, van nài:

“Đừng bỏ con... đừng bỏ đi mà...”

Giữa bóng đen vô tận ấy, lại vang lên một âm thanh:

“Đừng lo! Ta sẽ không đi đâu...”

Nam Chánh Can nhìn khắp nơi tìm kiếm.

“Ai? Là ai?”

Tiếng nói kia lần nữa vang lên:

“Đừng sợ, người không chỉ có một mình đâu...”

Đến lúc này, Nam Chánh Can ở trên giường mở bừng hai mắt.

Tiếng đập cửa vẫn vang lên từng hồi.

- Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử...

haocdeu.wordpress.com

Nam Chánh Can liền nghĩ tới Cửu Y, là nàng ư?

Cánh cửa bị gõ mạnh nhiều lần bị bật ra, tiểu cung nữ rón rén đưa lồng đèn vào phòng để nhìn, vẫn không dám bước chân vào phòng. Cũng vì thế, Nam Chánh Can thấy được gương mặt người ở ngoài kia.

Không phải Cửu Y!

Một cơn giận dấy lên trong lòng, Nam Chánh Can quát lớn:

- Cút đi!!!

Tiểu cung nữ hoảng sợ liền chạy đi, cả cửa cũng quên đóng.

Từ hôm đó, lời đồn đãi về Ngũ hoàng tử càng nhiều hơn, chân thật hơn bao giờ hết. Cả những chuyện như Ngũ hoàng tử vì ghen ghét Thất hoàng tử được Hoàng thượng sủng ái mà âm mưu hại chết Thất hoàng tử. Còn Tâm Phi vì quá đau lòng, không muốn chứng kiến nhi tử mình đứt ruột sinh ra lại là kẻ đại gian đại ác nên tự giam mình trong Cung, không còn mặt mũi nhìn người... toàn bộ đều được lời ra nói.

... *haocdeu.wordpress.com*

Khi Cửu Y nghe thấy lời đồn thổi, chỉ có thể thở dài.

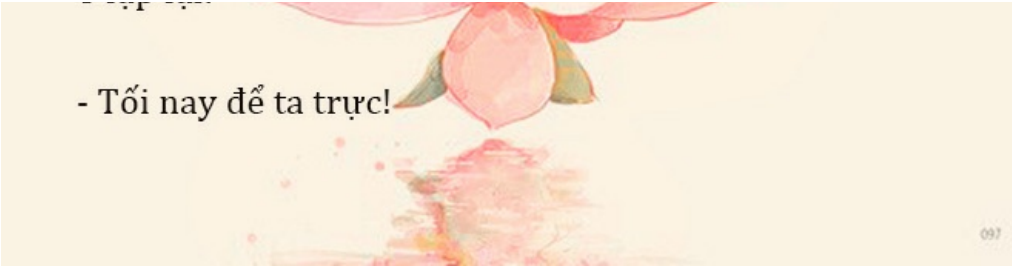
Một đứa bé chỉ mới có sáu tuổi đầu, có thể âm mưu được nhiều như thế sao? Cho dù lúc đó hẳn thật sự đã gây ra lỗi đi, nhưng hẳn có bao nhiêu tuổi đâu, có thể ý thức được bao nhiêu? Nếu trẻ con đáng trách thì người lớn còn đáng trách nhiều hơn! Vì sao phải dồn ép một đứa bé vào đường cùng như thế?

... *haocdeu.wordpress.com*

Mấy hôm nay, việc trực đêm đã trở thành cực hình đối với cung nhân trong Điện Học Cẩn. Mọi người còn âm thầm truyền tai nhau nói khi đêm xuống, Ngũ hoàng tử càng trở nên khủng khiếp, bị ma quỷ chiếm thân, nếu đụng phải có thể bị đánh chết... Hình tượng Nam Chánh Can quả thật xấu không chịu nổi.

- Tối nay để ta trực cho!

Cửu Y đột ngột lên tiếng nói, mấy cung nữ trong phòng kinh ngạc nhìn nàng, không thể tin được. Cửu Y lặp lại:

- Tối nay để ta trực!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Những lời đồn phàn lớn là bịa đặt nhưng cũng có sự thật trong đó.

Nam Chánh Can không được sủng ái là thật!

Thất hoàng tử gặp nạn là sự thật!

Tâm Phi đóng cửa Cung Bảo Tâm, cũng là thật!

Một mẫu thân lại cảm thấy hành vi của nhi tử mình là sai trái, đến mức không muốn nhìn mặt?

Bản thân nàng chỉ là một người ngoài mà còn cảm thấy Nam Chánh Can bản chất không xấu, vậy một người mẫu thân như Tâm Phi lại có thể không biết?

Huống chi, dù nhi tử của mình có xấu đến cỡ nào, người làm phụ mẫu thật có thể bỏ mặc không ngó ngàng?

Lại chợt nhớ đến tình cảnh của mình trong kiếp trước, không phải chính bản thân nàng cũng là đứa trẻ bị bỏ rơi hay sao?

Cửu Y cắn cắn môi, không nghĩ tới quá khứ nữa.

Nhưng kiểu nào thì Cửu Y vẫn cảm thấy có ẩn tình gì đó trong vấn đề của Nam Chính Can và Tâm Phi.

Đêm nay, trong phòng ngủ của Nam Chính Can lại có ánh sáng le lói phát ra. Vì hấn chưa ngủ?

Không phải, có ánh sáng trong phòng là vì tình trạng nói mớ của Nam Chính Can mấy ngày gần đây càng thêm nghiêm trọng, không lúc nào được ngủ yên, luôn la hét không ngừng.

Đến mức để đứa bé cứng rắn kia phải để đèn mờ, có ai biết hấn đã khổ sở đến thế nào?

Cửu Y đứng trước cửa phòng của Nam Chánh Can, do dự không biết nên tiến vào hay không. Nàng vẫn nhớ rõ khi thấy nàng trong phòng, hấn đã rất nổi giận, hấn thật sự không thích người khác vào phòng của mình.

Bản thân Cửu Y cũng không phải là người thích nghe mắng, làm ơn mắc oán đâu.

Cửu Y xoay người định đi thì con gió đêm chợt thổi qua, hơi lạnh lùa qua từng ngón tay.

Tối đêm đó, hấn nắm tay rất chặt, luôn miệng nói đừng bỏ rơi hấn.

Cảm giác trông mong nhưng không được đoái ngoài kia, tuyệt vọng đó nàng rất rõ ràng.

Cửu Y hít vào một hơi sâu, quyết định mở cửa.

...

Nam Chánh Can đang lăn lộn trên giường, mồ hôi đổ ra như tắm, miệng luôn ú ớ gì đó không nghe rõ.

Đứa bé này lúc tỉnh thì luôn làm ra bộ mặt lạnh nhạt, khó nhìn nhất, vào lúc mê man thế này, mới để lộ bộ dạng yếu ớt của mình. Có lẽ vì vậy mà hấn không muốn ai đến gần, nhìn thấy đi.

Cửu Y lại lau mồ hôi cho hần, nghe hần van nài:

– ... đừng bỏ con mà...

Cửu Y dịu dàng nói bên tai hần:

– Ngoan, không ai ngươi đâu...

Âm thanh của Cửu Y như liều thuốc hữu hiệu nhất, thoáng chốc Nam Chánh Can đã an tĩnh, hơi thở trở nên đều đặn.

Lúc Cửu Y rút tay lại muốn đi thì một lần nữa bị Nam Chánh Can níu lấy. Đứa bé đang ngủ ngoan kia lại nhăn mặt đau khổ:

– Đừng đi... đừng đi mà...

Cửu Y không nhúc nhích thì hần cũng ngủ an ổn, nhưng chỉ cần nàng muốn rút tay về thì Nam Chánh Can lại khó chịu không ngừng. Nhiều lần như vậy, rốt cuộc Cửu Y cũng bó tay, quyết định ngồi luôn bên giường canh cho hần ngủ.

Đêm đó, Nam Chánh Can có một giấc an lành không mộng mị.

...

Mở hai mắt ra, như còn lưu luyến cảm giác thoải mái vừa có được.

Nam Chánh Can liếc mắt nhìn người ngủ gà ngủ gật bên cạnh mình và bàn tay đang nắm chặt lấy tay của nàng. Cảm nhận hơi ấm truyền qua, không biết đã bao lâu rồi hần mới có cảm giác ấm áp này.

Niềm vui mà hần đã từng có!

Cửu Y giật mình thức giấc, nhìn thấy Nam Chánh Can thì vô thức nở nụ cười với hần:

– Chào buổi sáng, Ngũ hoàng tử.

Là âm thanh đó! Là âm thanh trong giấc mơ của hần!

Chính là nàng!

Cửu Y ngỡ ngàng nhìn Nam Chánh Can, chẳng hiểu vì sao hần cứ mãi nhìn mình, lại không nổi giận mà đuổi mình đi. Bệnh rồi sao?

Rất tự nhiên mà đưa tay lên sờ trán hần. Không nóng, không sốt? Vậy rốt cuộc là sao?

Nàng chạm vào hần?

Không sợ hãi mà chạm vào hần?

Dù không nói nhưng hần là biết rõ những lời đồn đãi của mọi người về hần. Bọn họ nói hần là tai tinh chuyển thế, mới bị ma quỷ quấy phá, đến gần hần sẽ gặp chuyện xui xẻo. Bởi vậy, Phụ hoàng không thích hần, Mẫu phi mới bỏ rơi hần, không người nào muốn chơi với hần...

Lần đầu tiên, có thể vì nàng không biết hần là ai nên mới đối xử tốt với hần. Lần kia, nàng ở gần hần có thể vì bị hần níu tay không thể bỏ đi. Nhưng bây giờ, dù biết hần là ai, dù biết rõ ràng hần không may mắn, nàng vẫn không ngần ngại mà chạm vào hần?

Nam Chánh Can cứ im lặng như vậy mãi làm Cửu Y lo lắng, chẳng lẽ bị mất ngủ lâu biến thành ngốc rồi?

– Ngũ hoàng tử, ngài không khỏe ở đâu sao? Ngài đau chỗ nào, nói ta biết đi...

Khó trách Cửu Y hoảng sợ, nàng dù chưa tận mắt chứng kiến nhưng đã đọc và nghe thấy có nhiều đứa trẻ bị chấn thương tinh thần mà ảnh hưởng đến não bộ, trở nên khờ khạo khạo rồi. Nàng thật sự sợ Nam Chánh Can cũng bị như vậy.

– Ngũ hoàng tử...

Lúc Cửu Y cuống cuồng định gọi người tới giúp thì Nam Chánh Can đã lên tiếng nói:

– Ta không sao!

Nghe đáp, Cửu Y khẽ thở phào nhẹ nhõm, xong lại giật mình, không có việc gì thì im lặng như vậy làm gì.

Khi Hồ quân sự đến thì giật mình thấy Cửu Y đang sửa soạn giúp Nam Chánh Can rửa mặt.

Tính khí Nam Chánh Can lúc nóng lúc lạnh, người khác không dám lại gần, hần cũng không thích gặp kẻ lạ mặt nên việc hầu hạ hần rửa mặt, thay đồ

trước giờ đều phải chính Hồ quân sự ra mặt. Nam Chánh Can cũng không phải thích Hồ quân sự mà vì bà ta là người hầu hạ hắn lâu nhất, xem như là quen mặt mà thôi. Hắn cũng biết rõ Hồ quân sự cũng không phải thích hắn, bà chỉ làm đúng phận sự của mình mà thôi.

Dù hắn không được sủng ái, nhưng hắn là Hoàng tử hàng thật giá thật, tuyệt không thể vì hắn lúc này còn nhỏ tuổi, bị cô lập mà lấn áp được. Xử phạt hạ nhân không an phận, hắn vẫn có quyền này.

Hồ quân sự ở trong cung đã hơn nửa đời người, gặp biết bao thăng trầm, ánh mắt vẫn có chỗ hơn người. Huống hồ, hầu hạ Nam Chánh Can lâu, ít nhiều hiểu rõ tính cách hắn, biết hắn cũng không phải kẻ tuyệt tình lại bất tài như lời đồn thổi. Chưa kể ở Điện Học Cẩn ngoài Nam Chánh Can là chủ tử ra thì bà chính là người có lời nói nhất, chỉ cần an phận làm việc, cũng có không ít chỗ tốt. Chính vì vậy, Hồ quân sự chưa từng có ý nghĩ phản nghịch.

Đối với việc Nam Chánh Can đột ngột đề Cử Y thay bà hầu hạ mình, Hồ quân sự một lời cũng không nói, đứng qua một bên để quan sát.

Cử Y tuy tuổi còn nhỏ nhưng tâm tính trưởng thành hơn tuổi rất nhiều, làm việc rất phải phép, ít khi phạm sai lầm, là một trong những tiểu cung nữ mà Hồ quân sự vừa mắt nhất. Thấy nàng lần đầu hầu hạ Nam Chánh Can nhưng không lúng túng, cũng không có tâm lý kiêng dè, không dám đụng chạm Nam Chánh Can như những người khác, Hồ quân sự âm thầm đánh giá.

Sau khi thay đổi y phục xong, Nam Chánh Can lúc này mới nhìn Hồ quân sự, lên tiếng nói:

– Từ giờ để nàng trong phòng hầu hạ ta đi!

Hồ quân sự lần này kinh ngạc thật rồi, Nam Chánh Can thế mà mở miệng giữ Cử Y lại làm cung nữ thân cận? Vô thức nhìn lại Cử Y cũng đang ngỡ ngàng kia, bà chợt nhớ nàng cũng chỉ là một đứa bé mới mấy tuổi đầu, có tâm cơ gì. Chắc do Nam Chánh Can thấy nàng chân chất, không có dụng ý xấu nên mới cho tới gần đi?

Nam Chánh Can tuy tuổi còn nhỏ nhưng tuyệt đối không ngây thơ như những đứa trẻ cùng tuổi, mà phải nói tâm tư nặng nề nữa kia. Hồ quân sự không định làm trái ý Nam Chánh Can, đã nói:

– Vậy từ nay người sẽ là người hầu hạ Ngũ hoàng tử.

Cử Y ngỡ ngác không ngừng, là từ nay nàng sẽ coi sóc giấc ngủ cho hắn sao?

Nghĩ tới cái viễn cảnh không đêm nào được ngủ thẳng giấc, Cử Y chỉ muốn đâm đầu cho rồi. Đó là việc nặng nhọc, thiếu ngủ sẽ ảnh hưởng đến tính mạng con người đó!!!

Chẳng đợi cho Cử Y lên tiếng, Hồ quân lại đã nói tiếp:

– Người chỉ cần quan tâm đến Ngũ hoàng tử thôi, những việc khác được miễn trừ, không cần phải quan tâm.

Nói vậy, dù ban đêm có thiếu ngủ thì buổi sáng có thể ngủ bù tùy thích?

Hai mắt Cử Y đã sáng rõ.

Hồ quân sự thấy được cũng không ý kiến, chia việc của Cử Y ra cho các cung nữ khác làm mà được thoát gánh nặng gác đêm, chắc hẳn những người khác sẽ nhiệt liệt tung hô nữa kia.

Thấy Cử Y không từ chối, Nam Chánh Can khẽ thở phào nhẹ nhõm, hành động mà chính hắn cũng không nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Đúng như Cử Y đoán trước, ban ngày từ lúc tờ mờ sáng, Nam Chánh Can đã phải đến thư phòng để học cùng các Hoàng tử khác đến trưa mới trở về. Ngoại trừ buổi sáng phải thức sớm một chút để giúp Nam Chánh Can rửa mặt và dọn dẹp phòng ốc ra thì Cử Y hoàn toàn tự do, thích gì làm đó mà chẳng sợ ai trách mắng vì phòng của Nam Chánh Can cấm tiệt người khác lai vãng, cả Hồ quân sự từ lúc phân công cho Cử Y xong thì cũng chẳng mấy khi xuất hiện, nếu có thì cũng chỉ để đảm bảo Cử Y hoàn thành đúng việc.

Cử Y đắc chí cười mãi không thôi.

Cử Y là con sâu ngủ, từ kiếp trước tới giờ vẫn như vậy, trước kia tự hiểu hoàn cảnh không cho phép nên mới phải tạm dẹp đi sở thích của mình. Hiện tại, cơ hội đã đến, nếu không ngủ bù lại những ngày vất vả trước đó, nàng không phải Cử Y rồi.

Vườn mình ngập dài sau một giấc no nê, xem lại thời gian thì sắp đến giờ Nam Chánh Can đi học về rồi. Cử Y ngồi dậy, vuốt vuốt lại vạt áo, chuẩn bị

chờ Nam Chánh Can về thì phục vụ cơm trưa.

Chờ mãi không thấy người, Cửu Y ngồi xuống bàn nhỏ, hai tay gác cằm cảm thán: cuộc sống của những đứa trẻ trong cổ đại thật chẳng dễ dàng gì. Trời còn chưa sáng đã phải dậy đi học, tối trưa trời mới được trở về. Cửu Y không biết tất cả những đứa trẻ ở thời đại này đều như vậy hay chỉ những đứa bé trong Hoàng tộc mới phải như thế.

Thời gian nàng tiếp xúc với Nam Chánh Can tới giờ cũng không nhiều, nên cũng không biết phần lớn nguyên do Nam Chánh Can về trễ đều là do bản thân hắn tự nguyện ở lại thư phòng học nhiều hơn, chứ những kẻ khác sớm đã lên đi mất dạng.

Hắn luôn cố gắng!

Dù cố gắng của hắn không được người khác xem trọng.

Rốt cuộc cũng thấy bóng dáng nhỏ bé kia xuất hiện đằng xa, Cửu Y liền mừng rỡ chạy ủa ra đón.

– Ngài đã về rồi, Ngũ hoàng tử.

Đang mặt đưa mày đám, đột ngột thấy một người chạy về phía mình, còn tươi cười rạng rỡ làm Nam Chánh Can ngỡ ngàng, quên cả phản ứng.

Có thể vì mấy ngày này quá tự do, không có người quản lý, lại thêm Nam Chánh Can không hề tỏ vẻ chủ tử nên vô tình khiến Cửu Y quên mất thân phận của mình và hắn, phần lớn chỉ xem hắn như một đứa trẻ nóng tính mà đối xử.

Rất tự giác cầm lấy tay nải chứa sách vở của Nam Chánh Can, Cửu Y cười roi roi hỏi:

– Ngài có muốn ăn trưa chưa?

Bụng nàng đã xẹp lép rồi, nhưng Nam Chánh Can chưa ăn thì nàng cũng chưa được phép ăn. Bởi vậy, ăn nhanh nhanh đi.

Nam Chánh Can gạt cái đầu nhỏ, Cửu Y liền hớn hờ chạy bảo dâng cơm lên.

Cơm trưa cho Hoàng tử từ sớm đã chuẩn bị xong, dù có thích vị Ngũ hoàng tử này không thì bọn họ cũng không dám chậm trễ, chỉ tội cho những cung nữ chịu trách nhiệm dâng cơm, lúc nào cũng thấp thỏm lo sợ sẽ bị Ngũ hoàng tử thất thường kia đánh chết.

Hôm nay cũng vậy, cung nữ giao lại lồng cơm cho Cửu Y mà cứ len lén liếc nhìn Cửu Y mãi không thôi. Muốn xem thử Cửu Y có ba đầu sáu tay gì mà dám xung phong nhận trách nhiệm hầu hạ tiểu ma vương kia. Cửu Y vờ như không thấy, nhận lấy lồng cơm rồi thì mỉm cười nói cảm ơn một tiếng rồi thì vào phòng. Nàng chẳng rõ vì sao mọi người cứ kiêng kỵ Nam Chánh Can như vậy, dù thẳng thắn đó có hơi xấu tính một chút, hơi ít nói một chút nhưng cơ bản cũng là một đứa bé dễ thương mà, chỉ cần gương mặt kia thôi đã khiến cho người ta cảm thấy thích rồi, đáng tiếc hắn lại không chịu cười lên mấy cái. Cửu Y tiếc nuối thở dài.

Khi Cửu Y vào phòng thì đã thấy Nam Chánh Can ngồi ngay ngắn trên ghế nhưng trên tay còn cầm quyển sách chăm chú đọc. Khẽ thở dài trong lòng, bảo: một sách.

Miệng nói thế nhưng Cửu Y lại không cảm thấy Nam Chánh Can là con một sách, chỉ là hắn đọc rất nhiều, muốn học thật nhiều, thật nhanh mà thôi.

Thấy Cửu Y vào, Nam Chánh Can cũng đặt quyển sách xuống, chờ nàng bày thức ăn ra thì cầm chén cơm lên ăn, rất ngoan ngoãn. Nhưng ở một đứa bé, không quá phá, không yêu cầu, ngoan ngoãn quá mức như thế không hiểu sao lại khiến cho người ta cảm thấy đáng thương.

Nam Chánh Can không kén ăn, nhưng thường chỉ ăn nhiều ở mấy món đặt ngay trước mặt hắn, còn mấy món quá xa hắn cũng chẳng mấy khi liếc mắt tới. Cửu Y nhìn ra.

Trong chén có thêm một ít cá được gấp vào, rồi lại một rau, Nam Chánh Can ngược đầu nhìn Cửu Y. Cửu Y liền cười nói:

– Cá này được gấp hết xương rồi, đầu bếp làm cũng khá ngon, ngài thử thử xem.

Trẻ con ấy mà, phải ăn đủ thứ mới có lợi cho phát triển.

Nam Chánh Can thì tự nói trong lòng: hắn không có sợ xương cá. Nhưng rồi cũng cúi đầu tiếp tục ăn hết thức ăn trong chén, Cửu Y thấy vậy càng hăng hái gấp thêm. Cho tới khi Nam Chánh Can đặt mạnh chén cơm xuống, trầm giọng nói:

– Ta no rồi!

Nhìn cặp chân mày cau lại của hắn, Cửu Y chợt dạ nhìn lại bàn cơm phần nhiều đã vào bụng hắn thì biết hắn đã no đến hết ăn nổi rồi, nàng thật sự hăng hái quá mức rồi nên đành cười trừ.

Xong bữa trưa chưa được bao lâu thì Nam Chánh Can lại ngồi vào bàn cầm bút lên viết chữ, Cửu Y thật sự bó tay với thằng nhóc mê học này. Nàng rất muốn nói với hắn: tạm nghỉ một lúc đi, phải ra ngoài chơi đùa... nhưng không thể mở miệng ra được.

Nam Chánh Can đang tập viết chữ thì chợt ngừng lại, nhìn qua tiểu cung nữ đang đứng hầu mà ngủ gà ngủ gật bên cạnh. Nàng thiếu ngủ sao? Hắn nhớ rõ

lúc hấn đi lúc sáng thì nàng đã quay vào giường nhỏ mà ngủ bù rồi mà?

Nam Chánh Can nhăn nhó nói:

– Ngươi đi ngủ đi!

Cửu Y giật mình mở mắt, theo quán tính mà lau lau mép, rồi nở nụ cười nửa tỉnh nửa mê đáp:

– Không sao đâu, ngài cứ tập viết của ngài đi.

Nam Chánh Can cau mày, hấn là đang chê nàng phiến đó.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Vì nhiệm vụ thay đổi, Cửu Y không còn ngủ chung phòng với các cung nữ khác trong Điện Học Cẩn nữa mà được bố trí một gian nhỏ kế phòng của Nam Chánh Can, thuận tiện để hầu hạ.

Đêm đó, theo thường lệ, Cửu Y xách đèn rón rén vào phòng. Yên tĩnh như vậy, Nam Chánh Can ngủ rồi sao?

Khi ánh đèn chiếu tới thì Nam Chánh Can cũng liếc mắt qua nhìn làm Cửu Y giật mình.

– Ngài chưa ngủ sao?

Xem lại thì cả người hấn ướt đầm, trên mặt mồ hôi còn nhiều nhệ. Cửu Y nhanh tay lấy khăn lau cho hấn, không ngừng hỏi:

– Gặp ác mộng sao?

Nam Chánh Can để mặc cho tiểu cung nữ vì hấn lau người, đôi mắt chưa từng rời khỏi nàng. Hấn biết mấy ngày nay, nửa đêm Cửu Y luôn chạy qua nhìn hấn, thấy hấn trần trọc ngủ không yên thì nàng sẽ ở bên cạnh mà “đỗ dành”.

Nàng xem hấn như con nít, hấn bực bội nhưng lại không muốn mở miệng quát mắng vì sợ nàng sẽ như những người khác vì vậy mà xa lánh hấn, sẽ không quan tâm hấn nữa.

Cửu Y không hề biết sau khi nàng dỗ Nam Chánh Can ngủ yên rồi thì sau khi nàng rời khỏi, hấn cũng sẽ mở mắt, rồi không dám ngủ tiếp nữa, sợ lại gặp ác mộng kia.

Hôm nay, chứng kiến hấn một mình lơ lửng trong căn phòng lạnh lẽo, trong bóng tối mà không la hét một tiếng nào, Cửu Y không khỏi hoài nghi những ngày qua hấn chẳng lẽ cũng như vậy? Bởi vậy, quảng đen trên mắt hấn mãi không khá lên được?

Không hiểu sao lại thấy đau lòng, muốn rơi nước mắt.

Nàng biết Nam Chánh Can không được yêu thích, Mẫu phi của hấn nhót mình không xuất hiện, Phụ hoàng của hấn càng không quan tâm đến hấn, những người xung quanh càng không ngó ngàng. Lẽ nào họ không cảm thấy bỏ mặc một đứa trẻ như vậy là tàn nhẫn? Không khỏi nhớ đến căn hộ xa hoa nhưng lơ lửng kia, căn nhà đó chỉ có một mình nàng, chỉ có một mình nàng thôi...

Nhưng Nam Chánh Can lúc này còn nhỏ hơn nàng rất nhiều, ít nhất, nàng cũng đã từng, đã từng có một gia đình đúng nghĩa, được yêu thương.

Nam Chánh Can không biết vì sao Cửu Y lại muốn khóc, đôi mắt ngăn ngăn nước kia lấp lóe ánh nến. Nàng vì hấn mà khóc sao?

...

Giúp Nam Chánh Can thay xong áo mới, Cửu Y lại nở nụ cười rạng rỡ với hấn, không nên để một đứa trẻ lo lắng, mỉm cười là tốt nhất.

– Ngài ngủ đi, Cửu Y sẽ trông chừng cho ngài.

Đôi mắt Nam Chánh Can vẫn mịt mờ, không tin tưởng, mỗi lần thức dậy bên cạnh hấn lại trống trơn.

Cửu Y ngồi bên mép giường, bàn tay nhỏ khẽ vỗ nhẹ lên người Nam Chánh Can. Nhìn theo bàn tay đang đưa kia, Nam Chánh Can rất muốn nắm chặt lấy, để nàng dừng đi nhưng hai tay hấn lại siết chặt, không được.

Cửu Y không hề hay biết Nam Chánh Can đang dằng dặc, cái miệng nhỏ vẫn cứ mấp máy không ngừng:

– Để Cửu Y hát ru nhé!

Nói xong, chẳng đợi trả lời, Cửu Y đã bắt đầu hát:

– Cháu lên ba...

Chưa dứt câu đã nghe Nam Chánh Can gất gông:

– Ta không phải con nít ba tuổi!!!

Cửu Y liền ngậm miệng, nghĩ nghĩ một chút lại hát:

– Ba bà đi bán lợn con...

Nam Chánh Can liền quát:

– Ngươi đang châm chọc ta hay sao?

Cửu Y khó chịu rồi, thẳng nhóc khó tính thế?

Kỳ kèo được một lúc, Cửu Y không biết đã khép mắt ngủ lúc nào, Nam Chánh Can thật sự phải nể tài ngủ của nàng. Bất cứ chỗ nào, bất cứ tình huống nào cũng có thể ngủ được.

Vì Cửu Y đã ngủ rồi cũng không thể gọi nàng tỉnh dậy? Nam Chánh Can xem như độ lượng không đập Cửu Y xuống sàn, chia cho nàng một góc giường vậy.

Nam Chánh Can nghĩ nghĩ, khoe miệng không khỏi nâng cao.

Một giấc ngủ yên không mộng mị.

...

Mở mắt ra, thấy màn rèm lạ lẫm, xoay qua liền trông thấy gương mặt đang nhắm của Nam Chánh Can, Cửu Y không khỏi thắc mắc sao mình lại ngủ ở đây. Nhớ lại đêm qua, có vẻ như nàng đã ngủ quên rồi.

Nam Chánh Can cũng đã tỉnh dậy chỉ là chưa mở mắt ra thôi, hắn đang nghĩ khi Cửu Y nhìn thấy hắn thì sẽ có biểu cảm như thế nào. Hốt hoảng, lo sợ hay sẽ chán ghét mà tránh xa hắn?

Nam Chánh Can thật sự đã bị ám ảnh mà nghĩ quá xa rồi, Cửu Y vốn chẳng hề để tâm có ngủ cạnh hắn hay không. Với nàng mà nói, hắn chỉ là một bé con mà thôi. Và thẳng nhóc này khi ngủ, lúc không cau mày thì rất dễ thương, làm nàng thật sự rất muốn véo gương mặt kia của hắn, thậm chí nếu hắn mấp mạp một chút, hồng hào hơn lại càng đáng yêu biết mấy. Rất may mà Cửu Y vẫn còn sợ Nam Chánh Can sẽ nổi giận nên không giơ vuốt ra làm thật.

Nam Chánh Can chờ mãi chẳng thấy động tĩnh nên mở mắt ra. Thấy Nam Chánh Can tỉnh, Cửu Y khẽ chột dạ thu móng vuốt lại rồi nở nụ cười đến nheo cả mắt ra với hắn.

– Chào buổi sáng, Ngũ hoàng tử.

...

Lại một ngày như bao ngày trôi qua, tối đó, Cửu Y lại vào phòng Nam Chánh Can kiểm tra như thường lệ. Khi ánh đèn đưa tới liền thấy Nam Chánh Can cau mày liếc mắt nhìn nàng.

Nam Chánh Can đang nghĩ trong bụng: nàng tới quá trễ!

Cửu Y lại thầm đoán: thẳng nhóc chắc là sợ đến mức không dám ngủ.

Đã thành thói quen, đặt ngọn đèn nhỏ xuống bàn, Cửu Y bước tới gần giường, niềm nở cười:

– Ngũ hoàng tử, để Cửu Y hát ru cho ngài nghe nha.

Đổi lại là ánh mắt xem thường của Nam Chánh Can, hắn nghiêng người chẳng thèm nhìn.

Đang nằm nghiêng vào trong, Nam Chánh Can cảm nhận rõ ràng Cửu Y đang ngồi xuống bên cạnh, còn đưa tay sờ thử thân nhiệt trên người hắn, hành động của nàng khiến Nam Chánh Can sững sờ đến gồng cứng người.

Xác định Nam Chánh Can không bị nóng sốt, Cửu Y thật chẳng biết vì sao hần tối giờ vẫn chưa ngủ nữa, trong khi nàng đã đánh được một giấc.

Tinh thần trách nhiệm, bảo vệ người già và trẻ nhỏ của Cửu Y lại phùng phùng dâng lên.

– Cửu Y hát nhé! A...

Chẳng đợi cho Cửu Y dứt câu, Nam Chánh Can đã xoay tít người lại, hằm hừ:

– Không cho hát!

Cửu Y cụt hứng khép miệng lại, rồi nói:

– Vậy ta kể chuyện ngày xưa cho ngài nghe nhé.

Nam Chánh Can lại thăm xem thường, nhìn ngốc như vậy có thể kể được chuyện gì hay chứ.

Cửu Y suy nghĩ một lúc, cảm thấy những đứa bé chắc sẽ thích những chuyện thần tiên, phép thuật nên hồ hởi nói:

– Cửu Y kể cho ngài nghe chuyện về Tôn Ngộ Không nhé!

Nam Chánh Can không quan tâm, hần chỉ muốn nàng ở bên cạnh hần, để hần thấy bớt cô đơn mà thôi, chứ không mong đợi nàng có thể kể được cái gì hay ho.

Cửu Y đã bắt đầu kể:

– Ngày xưa ngày xưa...

Dần dà, chính Nam Chánh Can cũng không ngờ bản thân lại bị hấp dẫn vào câu chuyện của Cửu Y, hai mắt hai mồm to hào hứng. Dù rất cố kiềm chế nhưng Cửu Y lại ngừng hay lúc hấp dẫn mà ngáp một cái, làm Nam Chánh Can không khỏi mở miệng hỏi:

– Rồi sau đó thì sao?

Rất không tự giác, Cửu Y đã nằm bẹp xuống giường rồi. Nam Chánh Can giật nảy mình hét lớn:

– Ai cho người nằm lên giường của ta?

Cửu Y phì mũi, cũng không phải mới nằm lần đầu. Biết thằng nhóc chịu mềm không chịu cứng, nàng lại nở nụ cười, thần nhiên nói:

– Cửu Y cũng mệt nha. Cửu Y mệt rồi sẽ không kể nổi nữa.

Nam Chánh Can cầm nín nhẫn nhịn. Nào ngờ chờ mãi chẳng nghe đáp án đâu đã thấy Cửu Y khép mắt, ngáy o o rồi.

Nam Chánh Can lên con giận rất muốn đập Cửu Y một cái nhưng lại thôi, xếp xếp lại chân rồi nằm bên cạnh Cửu Y nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Kể chuyện trước khi đi ngủ mỗi đêm đã trở thành một việc hằng ngày của Cửu Y.

Nam Chánh Can mới sáu tuổi, nhưng không giống như những đứa trẻ cùng tuổi khác. Lúc đầu, hần còn hứng thú với những câu chuyện thần tiên, phép thuật, nhưng cũng chỉ được mấy ngày mà thôi. Như bị lý trí thôi thúc, không muốn đắm chìm trong những truyện hư ảo mà trở nên yếu đuối nên hần không muốn nghe nữa, bắt buộc Cửu Y phải nghĩ ra chuyện khác để kể.

Những truyện cổ tích lãng mạn lại càng không có cửa rồi.

Thế rồi, Cửu Y phải kể những truyện dã giả, truyện danh nhân... Đúng thật là làm khó một kẻ mê ngủ chuyên mơ mộng như Cửu Y.

Mà Nam Chánh Can càng nghe thì càng hỏi! Hần không đồng ý với câu chuyện của Cửu Y, liên tục đưa ra những câu hỏi, nghi vấn khiến Cửu Y thật sự tức muốn điên luôn. Nàng là kẻ chuyện ngày xưa chứ đâu phải đang giảng bài, mà cứ bắt bẻ nàng vậy???

Thế là, có nhiều đêm, dù lên giường rất sớm nhưng tranh cãi đến nửa đêm mới ngủ được khiến không chỉ Nam Chánh Can mà chính Cửu Y cũng cảm

thấy thiếu ngủ.

Đương nhiên, cho tới bây giờ, Cửu Y đã xem giường của Nam Chánh Can thành giường của mình luôn rồi, hoàn toàn không có ý thức “Cam nữ thụ thụ bất thân”. Còn Nam Chánh Can? Nếu Cửu Y không tự ý đi thì hẳn sẽ chẳng đời nào mà đuổi người, sao mà nhắc nhở nàng cái gì nam cái gì nữ.

– Làm sao có chuyện Vua chúa bị thất thế được chứ?

Nam Chánh Can bực bội nói. Cửu Y cũng không chịu thua, liền đáp:

– Sao lại không? Những tên hôn quân chỉ biết say mê hưởng thụ, hoang dâm vô độ, bỏ mặc bá tánh bị lật đổ còn thiếu sao? Nếu không thì sao lại có những kẻ mang danh Vua Lộn, Vua Quý? Những kẻ đó không phải bị chém chết sao!

Chém Vua?

Nghe Cửu Y nói vậy, Nam Chánh Can sững sờ trong thoáng chốc rồi lại tức lồng lộn:

– Ai dám hành thích Vua? Muốn bị trăm cửu tộc sao?

Cửu Y liếc mắt xem thường.

– Triều đại đã bị lật đổ rồi, ai còn vì những tên đó mà trả thù?

Nam Chánh Can lại muốn phản bác, Cửu Y đã nói tiếp:

– Con Vua thì lại làm Vua,

Thằng sai ở chùa lại quét lá đa.

Bao giờ dân nổi can qua,

Con Vua thất thế lại ra quét chùa...

Dù nơi này là thế giới hoàn toàn khác với thế giới trước kia nàng từng sống, nhưng đạo lý đó, dòng chảy lịch sử vẫn giống nhau.

– Cho tới bây giờ, đất nước này đã trải qua bao nhiêu triều đại? Vị Vua lật đổ vương triều trước đó không phải là dân thường?

Nam Chánh Can cứng họng. Cửu Y nói đúng, Đại Đế sáng lập vương triều An Quốc xuất thân từ dân áo vải. Vì chịu không nổi cảnh Vua hoang dâm vô đạo, đất nước lâm than nên mới đứng ra khởi nghĩa, lật đổ tiền triều.

Dù trong lòng biết như thế nhưng khi bị đặt vào tình huống khó xử đó, Nam Chánh Can vẫn không phục mà nói:

– Đạo lý quân thần, dù thế nào thì bọn họ vẫn phải bảo vệ Quân vương và không được xúc phạm Hoàng quyền!

Cửu Y bĩu môi:

– Nếu bụng ăn không no thì ai còn nghĩ tới chuyện quân quân thần thần. Dân đen chỉ cần no bụng, không cần biết Vua là ai...

Càng nói giọng Cửu Y càng nhỏ, không chỉ ở cổ đại mà thật chất ở hiện đại cũng vậy thôi. Chỉ đến khi no bụng, có tiền bạc rủng rinh, dư dả, người ta mới có thời gian để nghĩ xem lãnh đạo của mình là ai, thời cuộc... Bởi vậy, nếu vị “Vua” đó không thể mang lại chén cơm cho dân, mà còn muốn bớt xén nó đi, dân đen nhất định sẽ vùng dậy!

Nam Chánh Can còn muốn nói tiếp nhưng Cửu Y đã ngủ mất rồi, hần bực bội lấy ngón tay nhỏ của mình chọc chọc vào gương mặt bầu bĩnh của Cửu Y, không có phản ứng. Cảm giác trên tay cũng khá vui nên Nam Chánh Can lại chọc thêm mấy cái, thích thú nhìn mặt của Cửu Y bị lún xuống lại phình ra.

Nam Chánh Can lại không biết bản thân hần dạo thời gian gần đây được Cửu Y liên tục vỗ béo thế nhưng lại chẳng tăng được mấy lạng thịt, gương mặt của hần vẫn gộc cạnh như cũ, làm Cửu Y chẳng có hứng thú chọc mặt hần như hần đang làm nãy giờ mà có suy nghĩ gương mặt kia mà véo véo chắc cũng vui tay.

...

Ngày mới lại đến, Nam Chánh Can rất tự giác đã thức dậy từ sớm. Thấy người bên cạnh động, Cửu Y mới nhập nhòa mở mắt ra.

Nam Chánh Can đứng ngay ngắn trước giường chờ Cửu Y thay y phục cho mình. Cửu Y mắt nhắm mắt mở lấy y phục đã chuẩn bị sẵn bước tới.

Dù đã rất cố nhưng thật sự không thể mở nổi hai mắt, toàn bộ là tại tên nhóc này buổi tối cứ tranh luận không cho nàng ngủ yên. Nghĩ đến cảnh ngày nào cũng thay đồ cho hần rồi mới được tiếp tục giấc ngủ của mình, Cửu Y thật sự ngán ngấm. Chợt, một ý tưởng nảy ra trong đầu làm Cửu Y tỉnh cả người.

– Ngũ hoàng tử, đây là trung y, đây là...

Nam Chánh Can nhủ mày nhìn Cửu Y vừa cười lấy lòng vừa giải thích y phục cho hần, không biết nàng lại nảy ra ý kiến gì.

Thấy Nam Chánh Can phớt lờ lời của mình mà cứ nhìn mình chăm chăm, Cửu Y nổi quạu:

– Ngài nhìn đồ trên tay nô tì này, nhìn nô tì làm gì?

Nam Chánh Can vẫn nheo mắt, Cửu Y chột dạ nói:

– Mặc y phục là chuyện thường ngày, dù ngài có người hầu hạ thì cũng phải biết cơ bản, lỡ như sau này ra ngoài mà không có người bên cạnh thì cũng tự làm được mà không để người khác chê cười. . .

Quả thật cái miệng nhỏ của Cửu Y rất biết “nói”, lý do gì cũng có thể moi ra cho được.

Vì tương lai “sáng lạn” của mình, Cửu Y dần con giận xuống, tiếp tục giảng:

– Cái này mặc như thế này, buộc như vậy. . .

Cuối cùng cũng mặt đồ xong, Cửu Y hài lòng cười nói:

– Bây giờ ngài cứ từ từ học, không sợ không biết.

“Đạo thời gian này quá tự do, quá thoải mái làm nàng quên mất chức phận cung nữ của mình rồi?”

Nam Chánh Can thầm nhủ trong lòng, quả thật Cửu Y rất dễ đoán, chỉ cần nhìn là Nam Chánh Can đã biết dụng ý của nàng rồi. Chỉ là, hần cũng không lên tiếng phản bác, mặc cho nàng làm bừa.

Dù sao ở đây cũng chỉ có hần và nàng, không cần thiết phải quá quy cũ.

Lại nghĩ nàng xem trọng giấc ngủ hơn bản thân mình, Nam Chánh Can hậm hực không thôi.

Cửu Y nhìn theo cái bóng nhỏ bọc bội đi ra ngoài cửa mà gãi gãi đầu, không biết hần lại bọc tức cái gì.

Mới sáng sớm đã đưa cái mặt cau có ấy ra, chẳng lẽ chỉ có mình hần biết bọc mình?

Hừ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Tập Thiện Đường.

Thời gian vẫn còn sớm, phu tử chưa đến lớp, dù là lớp học của Hoàng tử, Hoàng thân thì bọn họ cũng chỉ là những đứa trẻ mà thôi, nên trong phòng lúc này khá ồn ào, tùm năm tùm bảy.

Nhưng bất kể ở nơi nào thì Ngũ hoàng tử Nam Chánh Can đều bị liệt vào danh sách những kẻ bị loại trừ, một mình hần ngồi ở bàn cuối lớp, đang cặm cụi viết viết.

Con trai nhà Lê tướng quân, Lê Trung nhưn nhưn mày với con trai nhà Hữu thượng thư, Hữu Nhân, hai đứa liên hiểu ý mà cười cười với nhau. Xong, cả hai tới chỗ Lục hoàng tử Nam Chánh Thuần, Nam Chánh Thuần liền gật đầu rồi kéo cả bọn hướng tới chỗ Nam Chánh Can mà gầy rối.

– Này, người đang viết cái gì vậy?

Lục hoàng tử Nam Chánh Thuần là con trai của Nghi Tàn, sinh cùng năm với Nam Chánh Can, chỉ nhỏ hơn mấy tháng. Phẩm vị Nghi Tàn làm sao so được với Tâm Phi, mẫu phi của Nam Chánh Can, nhưng Tâm Phi bây giờ đã thoái ẩn khiến Nam Chánh Can rơi vào vị trí khó xử, không có người chống lưng, lại còn không được Hoàng đế ưa thích nên khó tránh bị kẻ khác xem thường. Huống hồ, Nghi Tàn là thuộc về “phe” của Luyến Phi, mẫu phi của Thất hoàng tử Nam Chánh Hiên, nên Nam Chánh Thuần càng có thêm lý do để không ưa Nam Chánh Can. Ai bảo Nam Chánh Can mang tội danh hãm hại Thất hoàng tử làm chi!

Nam Chánh Can nghe tiếng chỉ ngẩng đầu lên nhìn đối phương một cái rồi thôi, không để ý nữa. Thấy vậy, Nam Chánh Thuần nghĩ Nam Chánh Can xem thường mình nên lại càng bọc tức, lớn tiếng gắt:

– Ngươi không nghe thấy ta nói gì sao? Tại bị điếc rồi sao?

Vừa nói, Nam Chánh Thuận vừa động chân đá chân bàn làm trang giấy Nam Chánh Can cổ sức viết này giờ bị lem mực, phải bỏ phí rồi.

Nam Chánh Can quát mắt lên nhìn Nam Chánh Thuận, lạnh giọng nói:

– Đây là thái độ của ngươi đối với Hoàng huynh của mình sao?

Nghe Nam Chánh Can lời thứ tự ra hơn thua, Nam Chánh Thuận càng thêm bức bối, không phải chỉ vài ba tháng thôi sao. Huống hồ, thái độ của Nam Chánh Can từ trước tới giờ không thân thiết, cũng chẳng khi nào cười đùa, vô tình khiến người khác nghĩ hắn là kẻ cao ngạo.

Lúc trước, còn có Tâm Phi làm chỗ dựa lưng, bây giờ, chính Tâm Phi cũng đã bỏ rơi hắn rồi, hắn còn lý do gì để lên mặt ở đây?

Nam Chánh Thuận càng không phục.

– Còn phải xem ngươi có đáng mặt để ta nể trọng hay không! Ta không có kẻ giết người là Hoàng huynh!

Nam Chánh Thuận mở miệng liền sẽ đem cơn sự kia để hạ nhục Nam Chánh Can.

Nam Chánh Can tức giận, hai tay siết chặt nhưng chỉ có thể kiềm chế không thể bộc phát. Chuyện ngày hôm đó, hắn không có chứng cứ chứng minh hắn vô tội, có giải thích cũng chẳng ai nghe, hắn từ lâu đã không còn muốn phản bác nữa, nhưng mỗi khi có người nhắc tới, hắn vẫn không kiềm được cơn giận, uất ức trong lòng. Tại sao không một ai tin hắn?

Nam Chánh Thuận thấy Nam Chánh Can không nói, càng cho rằng mình đúng, nói càng mạnh mẽ:

– Ngươi nhìn ta làm gì? Ánh mắt đó là sao? Cũng muốn giết cả ta luôn à? Nam Chánh Can muốn giết người kìa!!!

Giọng của Nam Chánh Thuận vang khắp cả lớp, những đứa trẻ trong lớp đồng loạt hướng mắt lại nhìn. Bọn họ ít nhiều cũng biết tính gió chiều nào theo chiều đó, ý mạnh hiếp yếu của Nam Chánh Thuận nhưng đối phương là Nam Chánh Can thì cũng không một ai lên tiếng nói lời công bằng, phải trái.

– Chuyện gì ồn ào thế?

Một tiếng nói vang lên làm mọi người im lặng.

Nam Chánh Thuận là người đầu tiên phản ứng lại, vui vẻ chạy tới nói tiếng mát:

– Thất hoàng đệ, đệ đến sớm thế, quả nhiên siêng năng...

Đối với cử chỉ lấy lòng của Nam Chánh Thuận đối với kẻ còn nhỏ tuổi hơn mình, mọi người đã quá quen thuộc rồi, chẳng muốn nói làm gì.

Thất hoàng tử Nam Chánh Hiên mới năm tuổi, nhưng đã có khí chất trầm ổn hơn người, không lạnh không nhạt hỏi:

– Lục hoàng huynh, huynh lại gây sự với ai sao?

Nam Chánh Thuận liền cười hai tiếng:

– Ha ha.

Nam Chánh Hiên nhìn thấy Nam Chánh Can đang hậm hực, cất tiếng nói:

– Ngũ hoàng huynh, Lục hoàng huynh chỉ là đùa vui thôi, huynh không nên để bụng.

Nam Chánh Can nheo mắt nhìn Nam Chánh Hiên, không trả lời.

Chuyện ngày hôm đó, bởi vì Nam Chánh Hiên quá hoảng sợ, không phân biệt được rõ ràng nên mới không lên tiếng? Dù sao đi nữa thì việc hắn mang tiếng xấu, khiến mẫu phi của hắn phải đóng cửa Bảo Tâm Cung, nguyên nhân cũng là vì Nam Chánh Hiên mà ra! Từ đó, đã định Nam Chánh Can và Nam Chánh Hiên không thể hòa thuận rồi!

Lúc đó, Đại hoàng tử Nam Chánh Ân đã tới, mọi người cũng tom tóp cái miệng lại, không gây loạn nữa. Nam Chánh Can ngồi xuống ghế của mình, liếc nhìn tờ giấy vốn đã viết gần xong lại bị phá hỏng thì không khỏi hậm hực vò lại một cục.

Không lâu sau, phu tử xuất hiện, giờ học bắt đầu.

...

Mặt trời dần lên cao, ánh nắng khê chiếu vào lớp học, làm không khí ấm lên không ít. Trong lớp học bây giờ chỉ còn tiếng đọc bài của phu tử và tiếng lặp lại của các học trò nhỏ, tạo thành bức tranh hài hòa.

An Quốc trước nay coi trọng việc học, việc học trong Hoàng tộc càng được chú trọng, những phu tử được thỉnh dạy toàn là những quan văn tam phẩm, nhị phẩm có tiếng trong triều. Những con cháu đại thần được học chung cũng toàn thành phần có vai vế, địa vị cao. Bề ngoài thì cảm thấy hài hòa, nhưng thật chất sóng ngầm cũng không ít.

Trong quá trình học, thường xuyên có những buổi kiểm tra, kết quả đều phải trình lên Hoàng thượng. Tờ giấy mà Nam Chánh Can dốc sức ghi hôm nay cũng vì muốn nộp lên cho Phụ hoàng hắn thấy, chỉ đáng tiếc, hắn đã uống công rồi.

Mà cho dù hắn có nộp lên đi, có được đánh giá khả quan hay không cũng còn chưa biết. Phu tử dạy học tuy nói là phải khách quan đúng với chức phận của mình, nhưng dù sao bọn họ cũng đều là lão làng trong triều đình, việc nhìn mặt Vua mà hành sự đã trở thành bản năng. Ai cũng biết đương kim Hoàng thượng không thích Ngũ hoàng tử, vậy có ai mà dám liều mình vì một Hoàng tử không chút thế lực, tương lai mù mịt mà ngợi khen? Ngay từ đầu, kết quả đã định sẵn.

Thế nhưng, ngày hôm đó, đã xảy ra một chuyện bất ngờ!

Đương kim Hoàng thượng đích thân ghé Tập Thiện Đường để xem xét việc học của các Hoàng tử!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoàng thượng công vụ bề bộn, thế mà hôm nay lại trích ra thời gian để ghé Tập Thiện Đường để xem xét việc học tập của các Hoàng tử. Đến các lão sư còn kinh ngạc, nói chỉ đến bọn trẻ, có đứa còn chưa có dịp trực tiếp gặp Hoàng thượng đâu. Có đứa kích động tới há hốc mồm, có đứa chứng trặc hơn sau phút ngạc nhiên ban đầu đã cố bình tĩnh trở lại.

Được chọn vào học tập cùng các Hoàng tử thì bọn nó không phải là là Hoàng thân thì cũng là con cái của các quan đại thần trong triều. Nếu may mắn được ngài chỉ điểm một chút hay được ngài khen ngợi của Hoàng thượng thì chính là tiền đồ rộng mở! Cho nên, khiếp sợ thì khiếp sợ, bọn nó vẫn trông mong bản thân được chú ý không ngừng.

Các Hoàng tử đương nhiên có dịp gặp gỡ Hoàng thượng nhiều hơn, với uy nghiêm của ngài xem như có phần quen thuộc, cũng không quá hoảng hốt như những đứa trẻ bình thường khác, nhưng phản hồi hợp cũng không kém. Bọn nó biết ngài muốn kiểm tra trình độ học vấn của tụi nó, xem có tiến bộ hay không. Với những đứa chỉ biết ăn chơi kiêu ngạo, không chí tiến thủ như Lục hoàng tử Nam Chánh Thuần, chẳng khác nào sắp vào lò ngục, nhăn nhó không ngừng. Còn với những nhân tài được thừa nhận như Đại hoàng tử Nam Chánh Ân hay Thất hoàng tử Nam Chánh Hiên, nền tảng học thức vững vàng, cũng không quá e ngại.

Trong số đó, có thể nói người mong mỏi nhất chính là Ngũ hoàng tử Nam Chánh Can!

Vừa kích động vừa dạt dào thử thách!

Hắn đã không còn nhớ lần cuối cùng hắn gặp Phụ hoàng là khi nào nữa. Hắn biết Phụ hoàng không thích hắn, không muốn gặp hắn nhưng không vì thế mà hắn từ bỏ hy vọng, luôn kính trọng, xem bóng dáng cao lớn kia là mục đích để vươn tới. Hắn biết Phụ hoàng thích kẻ có học thức, trí tuệ nên hắn dốc lòng học tập, cố gắng không ngừng. Từng bài tập mà lão sư cho, hắn đều viết rất nghiêm túc, dốc hết tâm huyết, với hy vọng một ngày nào đó, Phụ hoàng có thể đọc được.

Hắn chờ, chờ rồi lại chờ chẳng biết đã bao lâu, hôm nay cơ hội đã đến rồi.

Nam Chánh Can xiết chặt nắm tay để đè nén kích động trong lòng.

...

Cùng lúc đó, ở Điện Học Cẩn.

Cửu Y thiu thiu nằm dài trên bàn, một tay thì cầm khăn lau lau cái bình hoa trước mặt, nhưng không có chút sức lực nào. Đến mức, khi Hồ quản sự bước vào phòng, nàng vẫn không hề nhận ra.

Hồ quản sự nhướng mày nhìn tiểu cung nữ nửa nằm nửa ngồi lười biếng kia, nếu để ai đó bắt gặp cảnh này, không chỉ nàng bị trừng phạt mà cả bà cũng rơi vào tội thất trách. Hồ quản sự neho mắt quan sát Cửu Y, trước kia, khi chưa phân làm cung nữ thiếp thân cho Nam Chánh Can, Cửu Y này cũng được xem là một đứa hiền chuyện, luôn hoàn thành nhiệm vụ của mình, cho nên bà xem như cũng vừa mắt. Khi phân nàng chuyên hầu hạ Nam Chánh Can, bà cũng đã nói ngoại trừ hầu hạ Nam Chánh Can ra, những việc nặng nhọc nàng được miễn trừ. Thế nhưng, bà không nghĩ mới có bao lâu mà nàng như biến thành người khác, suốt ngày hết ăn lại nằm, là vì được cất nhắc nên đòi tính sinh kiêu ngạo hay đây mới là bản tính thật của nàng? Một cung nữ

như vậy liệu để lại bên cạnh Nam Chánh Can có ổn thỏa không?

Hồ quân sự tăng hắng mấy tiếng báo hiệu cho Cửu Y, Cửu Y nghe thấy liền giật nảy mình ngồi dậy, vừa trông thấy Hồ quân sự thì xem như tỉnh cả ngủ, liền nhanh chóng đứng ngay ngắn hành lễ rất quy cũ.

– Hồ quân sự.

Cửu Y chột dạ không ngừng, thầm mắng mình mấy ngày qua quá thoải mái nên lơ là rồi. Nam Chánh Can dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, có thể không chấp nhất tính lười nhát của nàng nhưng Hồ quân sự là ai chứ? Nàng đã quên mất ở Điện Học Cẩn này không chỉ Nam Chánh Can mà Hồ quân sự cũng có thể xử phạt mình.

Hồ quân sự sẵn dịp quan sát tỉ mỉ Cửu Y hơn, một tiểu cô nương mới tám tuổi đầu, trên gương mặt vẫn còn non nớt nhưng ngũ quan xem như cân đối, xinh xắn, mấy ngày cùng ăn với Nam Chánh Can, dinh dưỡng được cải thiện trở nên đầy đặn, hai má hồng hào đáng yêu...

Hồ quân sự thầm nhủ: “tương lai cũng là một tiểu mỹ nhân...”

Quan trọng là Nam Chánh Can không ghét nàng!

Một lần nữa, trong lòng bà cân nhắc lại, suy tính thiệt hơn.

– Ngươi... rất thích ngủ?

Cửu Y chột dạ, tìm đập thành thích, cũng không nói dối:

– Dạ, nô tì thích ngủ.

Không thấy Hồ quân sự nói gì, Cửu Y mau lẹ nói tiếp:

– Nô tì xin lỗi, sau này nô tì sẽ không tái phạm nữa, phần việc của mình nô tì cũng đã làm xong...

Hồ quân sự lên tiếng hỏi:

– Ngươi thấy cuộc sống bây giờ thế nào?

Cửu Y không mấy hiểu ý Hồ quân sự, không biết bà đang muốn ám chỉ cái gì.

– Đương nhiên là rất tốt ạ.

– Vậy ngươi... có suy nghĩ sẽ hầu hạ Ngũ hoàng tử mãi mãi không?

Hầu hạ Nam Chánh Can mãi mãi? Làm vú nuôi suốt đời sao?

Cửu Y biết làm cung nữ trong cung tới năm hai mươi lăm sẽ được thả ra ngoài, nhưng thực tế, số lượng người được ra ngoài cũng là số ít, đa phần sẽ chết già trong cung cấm này. Với Cửu Y mà nói, tương lai thật sự là cái gì đó rất xa vời, mờ mịt.

Nếu ở hiện đại, mọi người đều phải đi làm để nuôi sống mình thì Cửu Y xem việc hầu hạ Nam Chánh Can là công việc để kiếm miếng cơm cho mình.

Hồ quân sự mập mờ nói:

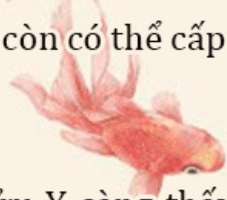
- Khi Ngũ hoàng tử trưởng thành, tự lập phủ riêng cũng có thể dắt ngươi theo...

Lập phủ? Dẫn nàng theo?

haocdeu.wordpress.com

Hai mắt Cửu Y sáng rỡ. Sao nàng lại quên mất nhỉ, Hoàng tử một khi đã lớn đều phải xuất Cung tự lập. Nam Chánh Can tuy không được yêu thích cũng

Nam Chánh Can tuy không được yêu thích cũng không ngoại lệ, thế nào cũng sẽ có phủ đệ của mình, có được một chức tước nào đó. Với tính cách không phải có mới nới cũ của Nam Chánh Can, thì chỉ cần nàng làm tốt phận sự của mình, thế nào hẳn cũng không bỏ nàng lại. Đến phủ đệ mới rồi, với danh nghĩa vú nuôi của hắn, thì nàng xem như có “địa vị” rồi, may mắn còn có thể cấp nàng một mái nhà dưỡng lão...

Càng nghĩ, Cửu Y càng thấy hợp lý, rất có “tiền đồ”. Chức vụ “vú nuôi” này nàng muốn rồi, ai cũng đừng hòng cướp đi!

Cửu Y không nén được kích động, hai mắt cong thành lưỡi liềm, ngọt ngào trả lời:

- Dạ, nô tì đương nhiên muốn. Sau này, nô tì sẽ càng cố gắng hầu hạ Ngũ hoàng tử.

“Có chút thông minh, tâm địa cũng đơn thuần, nghĩ gì cũng hiện lên mặt.”

Đó là những nhận xét Hồ quản sự cho Cửu Y.

hocdeu.wordpress.com

Hồ quản sự gật gật đầu, người từ cung nữ thiếp thân thăng lên làm thông phòng, may mắn được trở thành di nương cũng không phải hiếm. Huống hồ, Cửu Y xinh xắn, thời gian bên nhau lâu, quen thuộc rồi cũng tự nhiên thôi.

Đã xác định danh phận tương lai của Cửu Y, Hồ quản sự sẽ có những tính toán mới.

Cửu Y thì mơ mơ hồ hồ không biết mình đã nghĩ sai lệch nghĩ của Hồ quản sự. Đừng trách nàng, dù cơ thể nàng mới tám tuổi, không mấy khác biệt so với Nam Chánh Can nhưng tâm hồn nàng đã mười tám tuổi

roi, bao nang co suy nghi nam nu voi mot dua be moi sáu tuổi là chuyện không thể nào. Huống hồ, nàng mới đến Thế giới này được bao lâu, làm sao biết được suy nghĩ người nơi này lại khác biệt tới vậy.

hoacdeu.wordpress.com

Còn Hồ quản sự lại nghĩ tám tuổi dù chưa trưởng thành thì cũng phải hiểu chuyện rồi, bà cũng không tin không một nữ nhân nào không muốn trèo lên cao, thoát khỏi địa vị nô tì thấp hèn. Đó là chưa nói, thân phận Ngũ hoàng tử cao quý như vậy. Có ai mà nói với bà: người đó tốt với Ngũ hoàng tử chỉ là lòng tốt đơn thuần, thì đánh chết bà cũng không tin đâu.

Càng lúc càng lệch hướng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tập Thiện Đường

– Hôm nay đã dạy đến phần nào rồi?

Nghe Hoàng thượng hỏi, lão sư liền cung kính trả lời một hai. Trong lúc đó, Hoàng thượng đi một vòng quanh lớp học, mắt nhìn vào bản viết trên bàn của các học trò, hề bước tới bàn của ai thì đưa đó vô thức là căng cứng cả người. Hoàng thượng như không thấy sự lo lắng của tụi nó, vẫn thản nhiên như thường nếu thấy hợp ý cái nào thì lấy lên để xem một hai. Đưa được cảm bài lên đương nhiên càng căng thẳng nhưng trong lòng vẫn có chút tự hào, mong mỏi Hoàng thượng sẽ chú ý đến mình nhiều hơn.

Thế nhưng, lão Hoàng thượng chẳng nói câu nào, cứ thế đi qua khiến bao đứa phải hụt hẫng.

Dần dà, Hoàng thượng đã đi gần hết lớp. Theo bước chân Hoàng thượng tới gần, Nam Chánh Can càng kích động, trái tim thêm đập rộn ràng. Hoàng đế khi đó dường như đã bắt gặp ánh mắt trông chờ của Nam Chánh Can, thế nhưng, hắn lại thu hồi tầm nhìn, xoay đầu đi mất.

Nam Chánh Can ngỡ ngàng, trần trối nhìn theo bóng lưng xa dần kia, không thể thốt ra được tiếng gọi:

“Phụ hoàng...”

...

– Các ngươi cho điều gì là quan trọng nhất đối với Nam Quốc?

Hoàng đế đột ngột cất tiếng hỏi bọn nhỏ.

Mọi người sững sốt trước câu hỏi bất ngờ của Hoàng đế. Một vấn đề tuy nói rõ ràng nhưng thật chất rất mơ hồ! Cái gì là quan trọng nhất? Quan trọng là

muốn đề cập chuyện gì, tâm ý của Hoàng đế như thế nào?

Bọn nhóc còn nhỏ tuổi, không quá hiểu ra vấn đề trong đó, nhưng cũng cảm giác được có điều không đúng, không ai dám nói bừa, không khí trở nên trầm mặc.

Chính lão sư, người đã làm quan mấy mươi năm còn không dám mở miệng nói chắc, thử hỏi bọn nhóc có thể nói cái gì.

Chẳng lẽ Hoàng đế chỉ tùy tiện hỏi chơi.

Thời gian cứ nặng nề trôi qua, vẫn không có tiếng người trả lời, tại nó có đưa thật nghĩ không ra, từ đầu đã bỏ cuộc cũng có đưa nghiêm túc suy ngẫm vấn đề trong đó.

– Ngươi nghĩ thế nào?

Hoàng đế chỉ điểm một đứa bất kỳ mà hỏi, người đã bị chỉ đích danh, Hữu Nhân, con trai nhà Hữu thượng thư, một trong những kẻ chuyên gây rối với Nam Chánh Can, không thể trốn tránh được mà phải đứng lên, ấp úng mãi bật ra hai chữ:

– Phú... quý...

– Phú quý?

Hoàng đế lặp lại lời hần nói. Đã phóng lao, Hữu Nhân liều mạng nói:

– Tàu Bệ hạ, thần nghĩ được giàu có, của cải phong phú thì Nam Quốc sẽ mãi vững mạnh!!!

Nói xong, Hữu Nhân đã sợ cứng người, thấp thòm nhìn Hoàng đế như chờ đợi phán quyết. Hoàng đế chẳng nói đúng sai, bảo:

– Cũng là ý kiến.

Xong, Hoàng đế rời sang chỗ khác. Thấy Hoàng đế đi rồi, Hữu Nhân mất hết sức lực ngã ngồi xuống, mồ hôi tuôn ra như tắm.

Hoàng đế lại tiếp tục hỏi thêm vài đứa nhỏ khác, mỗi đứa một ý kiến, hạn chế không lặp lại lời của người trước đó đã nói. Đi một vòng, xem như Hoàng đế đã có cái nhìn khái quát.

– Ân nhĩ, ngươi nghĩ điều gì là quan trọng đối với Nam Quốc nhất?

Rốt cuộc, đã dòi đến trọng tâm, tới lượt các Hoàng tử bị điểm danh.

Đại hoàng tử Nam Chánh Ân năm nay được mười tuổi, tư chất thượng đẳng, được dạy dỗ từ sớm, đã có dáng dấp của người trưởng thành, thông tuệ. Nam Chánh Ân đường hoàng đứng lên, rành rọt trả lời:

– Nhi thần cho điều quan trọng nhất chính là: Quân Vương! Nước một ngày không thể không Vua! Chỉ có minh quân mới có thể giúp Nam Quốc phát triển...

Hoàng đế gật gù đầu, lại nhìn sang lục Hoàng tử Nam Chánh Thuần ở kế bên. Nam Chánh Thuần biết tránh không khỏi, rụt rè đứng lên ấp úng một hồi vẫn không biết phải nói cái gì, rốt cuộc thừa nhận:

– Nhi thần không biết...

Hoàng đế khẽ thở dài nhưng cũng không ngoài ý muốn, phất phất tay bỏ qua cho Nam Chánh Thuần, Nam Chánh Thuần mừng rỡ như được đại xá càn khôn khiến Hoàng đế thêm chán chường.

Như muốn lấy chút an ủi, không muốn tiếp tục nhìn mấy đứa con dốt nát kia của mình, Hoàng đế liền đảo mắt tìm Thất hoàng tử, Nam Chánh Hiên.

Nam Chánh Hiên tuổi nhỏ nhưng khí chất hơn người, thông minh có thừa lại còn là người biết tiến thoái, vô cùng được lòng Hoàng đế.

Nam Chánh Hiên đứng lên hành lễ với Hoàng đế xong thì trình tự nói:

– Nhi thần cho giang sơn là quan trọng nhất! Nam Quốc chỉ là Nam Quốc khi giang sơn nguyên vẹn!

Lời ít ý nhiều, không coi trọng vị trí vương quyền như Đại hoàng tử Nam Chánh Ân nhưng lại khiến Hoàng thượng gật gù hài lòng. Từ sớm đến giờ, người ta mới thấy Hoàng thượng nhẹ cười. Nam Chánh Hiên quả nhiên không chỉ được Hoàng thượng coi trọng, mà còn là kỳ tài hiếm có. Một cử chỉ nhỏ nhưng thế nào cũng sẽ lan truyền khắp nơi, cả quá trình diễn ra trong lớp học ngày hôm nay nữa. Tất cả sẽ tạo thành tiền đề cho rất nhiều sự phát sinh sau này...

Xem như đã được câu trả lời hài lòng, Hoàng đế đã muốn hỏi cung rồi. Lúc này, đột ngột lại có tiếng động vang lên nơi cuối lớp khiến mọi người phải xoay đầu lại nhìn.

Là Nam Chánh Can!

Hắn đã đứng vụt dậy, làm ghế ngồi ngã xuống đất mới vang lên âm thanh vừa rồi.

Lần này, có muốn hay không thì Hoàng thượng cũng phải đối mặt với Nam Chánh Can.

Nam Chánh Can mặt đỏ bừng vì dè nén kích động trong nội tâm mình, chân mày hắn nhíu chặt, nghiêm mặt nói:

– Nhi thần cũng muốn trình bày quan điểm của mình!

Không ai cần biết hắn có thành ý hay không, chỉ nội nhìn biểu cảm trên mặt hắn hiện giờ, người ta đã xếp hắn vào loại hung hăng, càn quấy.

Nam Chánh Can cố chấp đối mặt với Hoàng đế, không chịu từ bỏ. Lão Hoàng đế cau mày nhìn Nam Chánh Can, đối với đứa con này, thật sự không biết nên đối xử thế nào.

Hoàng đế xoay người, tỏ vẻ không muốn nghe Nam Chánh Can nói. Nam Chánh Can vẫn không muốn chịu thua, lớn tiếng nói:

– Ngài không thể nghe nhi thần nói một câu sao?

Hắn là Hoàng đế! Là chí tôn vô thượng! Từ trước tới giờ có ai dám trái ý hắn? Nam Chánh Can lại dám chất vấn hắn?

Hoàng đế xoay đầu nhưng mặt nặng nề thấy rõ, ai nấy đều co rúm sợ hãi thịnh nộ của long nhan.

Nam Chánh Can vẫn không nhún nhường.

Cố chấp hay bất khuất?

Hoàng đế trầm giọng nói:

– Ngươi nói đi! Miễn cho ngươi có ý nghĩ trảm bất công!

Nắm tay nhỏ của Nam Chánh Can càng xiết chặt, cắn chặt môi tới đau xót để ngăn bản thân mình không thể rơi nước mắt. Nam Chánh Can hít vào một hơi sâu, nghiêm trang nói:

– Đối với Nam Quốc, không phải danh lợi, phú quý hay giang sơn mà chính là dân! Là từng kẻ dân bách tánh của Nam Quốc! Có con dân Nam Quốc, đất này mới được gọi là nước Nam! Có nước Nam mới có Vua Nam Quốc!

Từng lời nói hùng hồn của Nam Chánh Can đập vào tai mọi người, chấn động không ngừng.

Nhưng bọn họ là sợ hãi!

Sợ hãi trước lời đại nghịch của Nam Chánh Can! Sự hãi tột băng sơn đang tỏa khí lạnh cuộn cuộn, Hoàng đế!

Nam Chánh Can lại dám đặt đám dân đen dốt nát lên trước cả vị trí độc tôn của Hoàng đế? Phải nói là hắn quá ngông cuồng hay quá ngu si đây?

Ở trước mắt mọi người, Hoàng đế đứng đờ đờ bước tới chỗ Nam Chánh Can. Nam Chánh Can đương nhiên nhận rõ cơn giận của Hoàng đế nhưng hắn vẫn chăm chăm chống lại, không chút nhún nhường.

– Đây chính là suy nghĩ của ngươi?

Hoàng đế âm trầm cất tiếng hỏi, giọng điệu đầy uy hiếp.

Nam Chánh Can nghiêng chặt răng, vẫn không chịu lùi bước, cứng miệng nói:

– Phải! Đó là suy nghĩ của nhi thần!

– Không thay đổi?

Nam Chánh Can vẫn đứng sừng sững, không nhún nhường.

– Chấp mê bất ngộ!

Hoàng thượng kết luận. Xong, hắn giơ một tay ra, lão thái giám bên cạnh liền đặt vào tay hắn một cái thước bàn.

– Ngươi có rút lại lời nói của mình hay không?

Nam Chánh Can vẫn chăm chăm nhìn lão Hoàng đế, không có hồi lỗi, không hồi hận.

Bốp bốp

Chuyện Nam Chánh Can bị Hoàng thượng đánh tay chẳng mấy chốc đã truyền khắp Hoàng cung. Trong Điện Học Cẩn, đương nhiên mọi người cũng đã nhận được tin tức, chỉ là không ai nghĩ nói cho Cửu Y nghe.

Hôm đó, Cửu Y chờ mãi không thấy Nam Chánh Can về, trong bụng đột nhiên lại rối rắm, cảm thấy có chuyện không lành. Cửu Y không chờ nữa mà đi ra ngoài nghe ngóng, rồi những lời bàn tán kia đã lọt vào tay Cửu Y.

Cửu Y ngây ngốc.

Nam Chánh Can bị đánh?

Vì nói trái ý Hoàng thượng?

Vì xem nhẹ đạo lý quân thần?

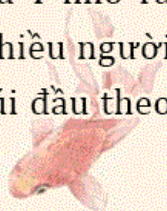
...

Cửu Y trong lúc không suy nghĩ đã chạy đi, muốn đi tìm Nam Chánh Can. Hai mắt nàng ửng đỏ, giọt nước mắt đảo quanh trong mắt, trong lòng càng khó chịu dữ dội. Vừa ra khỏi cổng Điện Học Cẩn, Cửu Y liền chạm mặt Nam Chánh Can.

– Nàng đi đâu?

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Nam Chánh Can, Cửu Y sững sờ trong giây lát, lại muốn hỏi han hần, muốn xem vết thương của hần. Nhưng hai tay Nam chánh Can khuất sau tay áo, không thể thấy được.

Nam chánh Can nhú mày nhìn nàng, Cửu Y nhớ ra đang đứng trước cổng Điện Học cẩn, có nhiều người đang nhìn ngó, Cửu Y dẫn mình xuống, cúi đầu theo Nam Chánh Can vào trong.

Nhìn hộp thức ăn còn nguyên vẹn trên bàn, Nam Chánh Can biết Cửu Y vẫn chờ mình về dùng bữa. Nàng ngoại trừ ngủ ra chính là thích ăn, không chịu được đói. Nam Chánh Can vờ nói:

haocdeu.wordpress.com

- Bày thức ăn đi, đã trễ rồi!

Cửu Y cúi gầm mặt bước tới lấy đồ ăn ra khỏi hộp.

Nam Chánh Can ngồi mãi không muốn động đậy, nhưng hần không ăn thì Cửu y cũng không được ăn, hần nghiêng răng đưa hai tay lên cầm lấy chén đĩa.

bàn tay đỏ tấy, sừng vù của hần đập vào mắt Cửu Y.

- Mau ăn đi!

Hần hần hần hần

Nhưng dù có cố thì hai tay cũng không nghe lệnh của hần, cứ run rẩy không ngừng làm sao mà gấp thức ăn? Bản thân hần cũng không có ý ăn uống nên chỉ quơ mấy cái rồi bỏ chén xuống. Mãi không thấy người bên cạnh động đậy, Nam Chánh Can ngẩng mặt lên nhìn.

Từng giọt, từng giọt nước mắt của Cửu Y rơi xuống, khiến hần hoảng hốt.

haocdeu.wordpress.com

Khi đối diện với Phụ hoàng, bị Phụ hoàng đánh, Nam Chánh Can cũng không cảm thấy hoảng sợ như lúc này. Hần chưa kịp lên tiếng hỏi thì đã nghe Cửu Y nói:

- Là tại ta phải không? Là ta hại ngài bị đánh... Nếu như ta không nói những chuyện kia thì ngài cũng sẽ không bị đánh...

Nàng đã quá ngây ngốc, nghĩ mọi thứ quá đơn giản. Ở thế giới cổ hủ, xem trọng vương quyền này, nói nhưng lời bình đẳng chẳng phải quá ngu ngốc, dại dột hay sao. Nếu nàng không tiêm nhiễm những điều đó vào Nam Chánh Can, ít nhất hần đã không chịu khổ...

Cửu Y hối hận.

haocdeu.wordpress.com

Nam Chánh Can không biết làm sao, trái tim hần như thắt lại.

- Không phải lỗi của nàng!!!

Hôm nay dù hần bị mắng, bị đánh, bị tất cả mọi người phản đối ý kiến của mình, nhưng không hiểu sao hần lại tin tưởng, niềm tin vững chắc vào lý tưởng qua những câu chuyện kể của Cửu Y. Có thể chính Cửu Y cũng không nghĩ tới, không một ai ngoài hần biết

được qua những câu chuyện của nàng, hẳn có những cảm tưởng, suy nghĩ gì!

Hắn tin tưởng lời Cửu Y nói không sai!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bữa cơm trưa nặng nề trôi qua, cả hai chẳng ăn được mấy miếng. Nam Chánh Can không thấy đói, tay thì đau, chẳng ăn nổi cái gì còn Cửu Y nhìn Nam Chánh Can như vậy cũng ăn không vô. Cửu Y mấy lần định tới đút cho Nam Chánh Can ăn nhưng không làm, nàng biết rõ thẳng nhóc kia rất tự tôn, không thích nhờ vả người khác càng không thích bị xem yếu đuối. Dù nàng có khẳng khái đút hắn ăn thì hắn cũng nuốt không trôi, nên Cửu Y không làm. Thầm nhẩn bên nhà bếp nhớ chuẩn bị thêm bánh ngọt, để hắn có đói thì ăn lót dạ.

Chẳng nghĩ ngợi chút nào, lúc Cửu Y trở lại đã thấy nam Chánh Can đang ngồi trên bàn tập viết. Dù hắn mỗi tay chỉ bị đánh một cái nhưng sức lực của Hoàng đế không hề nhẹ, xuống tay cũng không nhân từ, bàn tay nhỏ của Nam Chánh Can sao chịu nổi, cho tới giờ vẫn sưng vù, đỏ như muốn rỉ máu. Hắn cầm cây bút mà tay không ngừng run rẩy, đau đớn, thế nhưng hắn vẫn cắn răng chịu đựng, không chịu buông tha.

Cửu Y càng đau xót, lần đầu tiên dám làm trái ý Nam Chánh Can.

Cửu Y dùng dùng bước tới giật cây bút trên tay Nam Chánh Can vứt xuống bàn. Chưa để Nam Chánh Can phản ứng, Cửu Y đã nhào tới ôm sau lưng hắn muốn bế sốc lên, nhưng dù lớn hơn Nam Chánh Can hai tuổi, cao hơn hắn nửa cái đầu thì Cửu Y cũng chỉ là một bé gái, làm sao đủ sức để nâng Nam Chánh Can, nên thành ra nửa lồi, nửa kéo nam Chánh Can đi xệch xệch.

– Nàng làm cái gì vậy?

Nam Chánh Can cau mày hỏi, cũng không vùng vẫy sợ làm Cửu Y té ngã. Nào ngờ, Cửu Y hôm nay lại lớn gan nói:

– Đi ngủ!

Nam Chánh Can càng cau có, không biết Cửu y lại giờ chứng gì.

Cửu Y đã kéo được Nam Chánh Can tới giường nhỏ, ấn hắn ngồi xuống, vội vã cởi giày của hắn và của mình ra, tiện tay còn quăng đi một đoạn để Nam Chánh Can khỏi vớ tới, sau đó bò nhanh lên giường né tránh tay đau của Nam Chánh Can kéo hắn nằm xuống bên cạnh.

– Học mãi cũng không tốt, bộ não cần phải nghỉ ngơi, ngái không thể bắt nó làm việc quá sức được. Ngủ một chút đi, rất có lợi cho sự phát triển chiều cao đó...

Cửu Y nằm đối mặt với Nam Chánh Can, hùng hồn nói. Đưa ra đủ mọi ích lợi để dụ dỗ hắn nghỉ ngơi. Mãi không nghe Nam Chánh Can trả lời, Cửu Y đe dọa:

– Không phải ngài nói thích nghe Cửu Y kể chuyện sao? Nếu muốn tiếp tục nghe thì bây giờ ngủ đi... chẳng lẽ ngài không tin lời Cửu y nói?

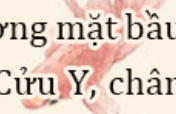
Nam Chánh Can ngẩn ngơ nhìn Cửu Y cao giọng ra lệnh nhưng trong mắt ẩn ẩn nước, dù có tỏ ra hung hăng thì vẫn không thể che dấu sự quan tâm trong lời nói.

“Nàng vì hắn mà đau lòng?”

Cửu Y sợ Nam Chánh Can bỏ đi, càng mạnh động lấy tay chân bấu víu hắn lại, ra vẻ không buông ra.

– Ngủ chút đi, Chánh Can...

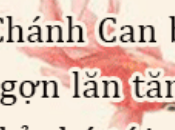
Cửu Y gần như van nài, nước mắt đã không kiềm được mà trào ra, tay nắm áo hắn càng xiết chặt. Chính nàng cũng không nhận ra, nàng đã gọi tên hắn, cũng không biết hai mắt Nam Chánh Can đã đỏ bừng. Không biết đã bao lâu rồi, mới có người gọi tên hắn, đã bao lâu rồi không ai ôm lấy hắn, từ lúc nào hắn đã không còn cảm nhận được hơi ấm của người thân cận? Nam Chánh Can giờ hai tay mình lên vòng qua lưng Cửu Y, muốn giữ lấy, giữ thật

Khi Nam Chánh Can tỉnh dậy liền thấy gương mặt bầu bĩnh vẫn còn nhưng quệt nước mắt của Cửu Y, chân mày nhỏ của Cửu Y chau chau lại, ngủ không được yên. Nam Chánh Can không nghĩ con heo nhỏ kia sẽ khó ngủ, nàng vốn dễ ăn dễ ngủ như vậy mà. Hắn thiện tâm đưa ngón tay sưng to của mình lên giã giã chân mày đang nhăn kia. Thấy nàng mẫn nguyện nở nụ cười trong mơ, Nam Chánh Can phì cười. Xong xuôi, Nam Chánh Can bỏ chân xuống giường, nhìn hoài chẳng thấy giày mình đâu mới chợt nhớ ra nó đã bị Cửu Y quăng đi mất rồi. Hắn thở dài rồi bước qua nhặt lại giày ở đằng xa mang vào.

hocdeu.wordpress.com

Nam Chánh Can lần nữa bước vào bàn, nặng nề cầm cây bút lên bắt đầu viết.

Chuyện Nam Chánh Can bị đánh ngày hôm đó chỉ là một cơn sóng gợn lăn tăn, chẳng tạo thành sóng gió gì. Mọi người chỉ nhớ tới như một chuyện tán gẫu qua ngày, cười cợt một chút, lấy làm bài học đe dọa mấy đứa nhóc không ngoan: Không ngoan sẽ bị đánh như Nam Chánh Can!

Dù sao đi nữa, Nam Chánh Can từ trước tới giờ không được Hoàng thượng yêu thích đã không phải chuyện bí mật, Hoàng thượng thường ngày không muốn gặp, không muốn nhắc tới Nam Chánh Can cũng không phải chuyện lạ. Tâm Phi lại một mực đóng cửa không nhìn, không nghe, không thấy. Còn Lâm gia, nhà mẹ của Tâm Phi lại xem trọng Luyến Phi và Lục hoàng tử Nam Chánh Hiên hơn. Một đứa trẻ không được cha yêu, mẹ bỏ mặc, gia tộc không ngó ngang như Nam Chánh Can trong suy nghĩ của mọi người là không có hy vọng kế thừa ngôi vị, có được một chỗ vương gia

họ vọng kẻ thừa ngài vị, cô được một ghe vương gia nhàn tản xem như là may mắn.

haocieu.wordpress.com

Chẳng một người nào thật sự xem trọng Nam Chánh Can, dù hắn có cố gắng cỡ nào.

Cũng từ ngày đó, Nam Chánh Can bị ép phải trưởng thành, nhìn ra một số chuyện hắn chưa thấy, cũng có vài vấn đề trước đó hắn không muốn chấp nhận, giờ phải thừa nhận sự thật.

Hắn không được chào đón, không ai muốn thấy hắn thành danh! Hắn càng cố gắng phấn đấu chỉ khiến mọi người thêm chê cười, chán ghét.

haocieu.wordpress.com

Kể từ ngày đó, hắn ban đầu vì tay đau không thể cầm bút, càng sau này không cầm bút viết một chữ nào trong lớp học nữa.

Thay vào đó, hắn càng chú trọng luyện quyền luyện cước, tính khí càng trở nên hung hăng.

Người ta nói hắn sa đọa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Kể từ sau ngày bị đánh tay, chẳng cần nói gì, nhìn thấy hai tay bị sưng to của Nam Chánh Can, lão sư liền biết hắn không thể cầm bút nổi, mà lão cũng chẳng trông chờ gì ở hắn, nên dù trong lớp học, Nam Chánh Can có ngồi như đũa đấm, cũng không ai thèm ghé mắt tới.

Nhưng chẳng ngờ, từ đó về sau, dù không trốn học, Nam Chánh Can cũng chẳng thèm viết một chữ nào nữa. Thời gian ngắn thì không ai để ý, nhưng

kéo dài chính là chuyện lớn. Hắn có tên thế nào thì thân phận Hoàng tử vẫn không đổi, việc học hành của hắn vẫn phải bám sát với Hoàng đế đó. Lão sư bức bội trách cứ hắn, hắn vẫn làm ngơ. Thử mấy bận không được, lão sư phải tâu chuyện với Hoàng đế, Hoàng đế khi nghe vậy thì im lặng một lúc, sau đó phất tay cho lão sư lui xuống rồi từ đó không nhắc tới nữa. Xem như có sự đồng ý của Hoàng đế, chẳng ai thêm quan tâm đến Ngũ hoàng tử Nam Chánh Can có học hành đằng hoàng hay không nữa.

Thay vào đó, Nam Chánh Can lại tỏ ra hứng thú với võ học, không những không vắng mặt buổi nào mà còn chăm chỉ luyện tập hơn người. Nam Quốc được như ngày hôm nay đều nhờ chiến đấu trên lưng ngựa để giành đất nước từ tay giặc ngoại xâm. Trải qua mấy mươi năm phát triển, Nam Quốc ngày một thịnh vượng, phồn vinh. Lại vì ám ảnh chiến tranh đau khổ, bắt đầu từ đây, bắt đầu nảy sinh tâm lý không thích vũ lực, những kẻ tôn sùng vũ lực càng bị khinh ghét. Dần dà, Nam Quốc trở thành một nước trọng văn khinh võ!

Trong giáo huấn từ tổ tiên để lại, đào tạo thế hệ thừa kế thành văn võ toàn tài vẫn còn đó, trong quy trình học tập vẫn có giờ tập võ nghệ, nhưng mấy ai nghiêm túc học theo? Thế mà, trên võ trường lúc này, bóng dáng nhỏ bé của Nam Chánh Can như ngọn núi quật cường đứng dưới ánh mặt trời chói chang khiến người khác phải chú ý.

Hắn năm nay mới hơn sáu tuổi, còn chưa cao tới thắt lưng của người lớn, vậy mà lại có sức kiên trì, nhẫn nại còn hơn cả người trưởng thành. Mặc nắng gắt thiêu đốt, hắn vẫn cắn răng chịu đựng đứng tấn, mồ hôi từ trên mặt, trên người hắn nhỏ xuống đất ướt một mảng, mặt trở nên đỏ chót vì dồn sức quá nhiều, những thớ thịt trên người thỉnh thoảng còn run lên từng hồi.

“Sức chịu đựng thật đáng nể!”

Đó là suy nghĩ của Trần võ sư.

Nếu Nam Chánh Can chỉ chịu được ngày một, ngày hai, thì Trần võ sư đã không để tâm. Nhưng từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, Nam Chánh Can đã kiên trì suốt ba tháng ròng, chưa từng trốn một ngày, không một ngày quay về khi chưa hoàn thành nội dung luyện tập ngày hôm đó.

Trần võ sư, Trần Hùng năm nay đã ngoài bốn mươi, vì học võ từ sớm nên ông có cơ thể rất khỏe mạnh, không ốm yếu như những người cùng tuổi càng không phải nói tới đám quan văn suốt ngày mở miệng toàn: nhân chi sơ... Nhà họ Trần làm tướng đã ba đời, từ nhỏ, Trần Hùng vẫn luôn lấy cha ông làm chí hướng để noi theo, mơ ước ngày sau có thể giúp Nam Quốc bảo vệ giang sơn. Sau khi vào đời, mới biết mọi chuyện không như ý nguyện của mình, khi đó, phong trào trọng văn khinh võ thịnh hành, võ tướng càng lúc càng bị lấn áp, bị chèn ép khắp nơi. Trần Hùng lúc đó không chịu được mà nhiều phen tranh cãi với người khác, thậm chí còn đánh nhau không ít lần.

Thậm chí còn gây ra họa lớn. Lúc đó, tuy được tha thứ, nhưng con đường làm võ tướng của Trần Hùng xem như bị cắt đứt. Mấy lần, hắn ngang bướng muốn trốn nhà đi nhập ngũ nhưng bị cha ông bắt lại, sau nhiều lần khuyên nhủ, dù có ngoan cố thế nào thì hắn cũng cảm nhận được sự khó khăn của cha già, bởi vì hắn mà chịu nhiều oan ức còn không thêm nói cho hắn biết. Ngày nhận ra sự thật, hắn đã khóc, lặng thầm khóc rất nhiều.

Sau cùng, hắn thỏa hiệp, chấp nhận cuộc sống bình lặng cha già đã bày ra cho hắn. Thời gian cứ thế trôi qua, mới đó đã hai mươi mấy năm. Cũng chẳng nhớ từ bao giờ, hắn đảm đương chức võ sư chỉ dạy võ nghệ cho các tiểu Hoàng tử, Hoàng thân.

Tư tưởng xem nhẹ quan võ từ nhỏ đã thấm vào đầu của bọn chúng, những đứa bé còn non nớt, làm sao bọn chúng nhiệt tình học tập? Nhìn thế hệ mai sau của Nam Quốc yếu ớt, không chút khí khái, Trần võ sư càng cảm thấy hổ thẹn với cha ông, những người đã gây dựng nên Nam Quốc.

Vì vậy, bản thân gã cũng không còn hứng thú, dạy tròn bốn phận chứ không một tia trông mong gì ở thế hệ này.

Thế mà, Nam Chánh Can lại xuất hiện.

– Tại sao người muốn học võ?

Ngày đó, Trần Hùng cất tiếng hỏi Nam Chánh Can.

Nam Chánh Can lúc này đã mệt là người, thờ cũng nặng nhọc, nhưng đôi mắt của hắn vẫn ngập tràn ý chí, không một chút buông lỏng.

– Để bảo vệ bản thân mình! Để không ai giẫm lên tôn nghiêm của ta!

Trần Hùng có chút bất ngờ, thật không ngờ một đứa nhỏ như thế lại có suy nghĩ nặng nề như vậy. Ngẫm lại thân phận, tình cảnh của Nam Chánh Can, Trần Hùng có thể lý giải một hai. Nếu Nam Chánh Can thật sự có thể giữ vững ý chí đó, tương lai sau này chắc sẽ có thành tựu không nhỏ. Nhưng rốt cuộc, đó vẫn không phải đáp án mà Trần Hùng mong muốn nhất.

Nào ngờ sau đó, Nam Chánh Can lại nói:

– Chỉ có bản thân trở nên mạnh mẽ, ta mới có thể bảo vệ thân nhân của mình, bảo vệ những người mà ta muốn bảo vệ!!!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

– Mỗi người đều có sở trường của mình, chỉ cần vận dụng đúng đều có thể dùng được?

Nam Chánh Can lăm bằm tự hỏi. Cửu Y hai mắt đã híp lại, cuộn người trong chăn ấm, mơ mơ hồ hồ đáp:

– Đúng vậy! Nếu toàn bộ đều tự mình phải làm thì không phải mệt chết sao? Một cái áo người mặc thôi đã phải qua tay bao nhiêu người? Nếu cái gì cũng tự làm thì đến ngày tháng năm nào?

Nam Chánh Can trước nay luôn cô độc, hần cái gì cũng tự bản thân cố gắng, chưa từng nghĩ sẽ nhờ tới sự giúp sức của ai, cũng không nghĩ lôi kéo người nào. Hôm nay, vô tình nghe Cửu Y đề cập, hần mới nhận ra sự sai lầm trong suy nghĩ của mình.

Như chợt nhớ ra, Nam Chánh Can liền hỏi:

– Người lại đánh giá cao thương nhân như vậy?

Cửu Y đã buồn ngủ lăm rồi, không thèm trả lời, Nam Chánh Can không chấp nhận liền lay lay Cửu Y dậy, bắt nằng phải giải thích nghi vấn của mình.

– Tại sao người lại nghĩ “thương nhân”, tầng lớp đáy chót quan trọng như vậy?

“Sĩ nông công thương”, giai cấp đã thấm sâu vào tư tưởng và máu thịt của bao đời. Vậy mà hôm nay, hần lại nghe có người lên tiếng bênh vực thương nhân, làm sao Nam Chánh Can có thể bỏ qua không hỏi rõ ngọn ngành.

Cửu Y bị lay tới đầu ong ong, bực bội trừng mắt nói:

– Ta nói người nha, ở trong cung có bao giờ phải sử dụng đến tiền đâu, com thì một ngày ba bữa được lo sẵn, muốn ăn vật cũng có người làm cho. Người làm sao biết ở bên ngoài muốn làm cái gì cũng phải có tiền? Mở mắt ra là lo kiếm tiền, nhắm mắt lại cũng phải nghĩ tới tiền? Mà ai là người có nhiều tiền nhất? Là thương nhân! Đại đa phần tiền thuế nộp vào đều là của thương nhân đấy. Một đất nước mà quốc khố trống rỗng người nghĩ như thế nào?

Nam Chánh Can sững sờ, cảm thấy lời Cửu Y nói là có lý nhưng trong lòng lại dấy lên một tia phản bác, không muốn thừa nhận.

– Nhưng... nhưng... đó không phải là nghĩa vụ của bọn họ sao! Nếu họ quan trọng như thế thì bấy lâu nay tại sao lại bị đánh thứ chót thế kia!!!

Cửu Y thở dài, không muốn nói vì đây là xã hội chế độ quân chủ, có người chủ nào lại muốn có người giàu hơn mình? Bao nhiêu kẻ “Sĩ” khởi điểm đều là con nhà quyền thế? Có rất nhiều rất nhiều những người từ bàn hàn đi lên, vì sĩ diện của mình mà bảo không xem trọng tiền bạc, chỉ cần có tấm lòng son sắt. Nhưng, khi đã có địa vị, quyền thế, còn bao nhiêu người có thể giữ vững lập trường của mình, vì nước vì dân mà phục vụ? Bao nhiêu người trở thành tham quan, quay ngược lại vơ vét của dân?

– Nếu như triều đình không xem trọng thương mại thì sao lại nắm trong tay những đường mạch thương mậu chót?

Nam Chánh Can liền phản bác:

– Vì nếu để tất cả rơi vào tay thương nhân, bọn họ sẽ lộng hành làm loạn!!!

Cửu Y thừa nhận:

– Ừ, rất dễ lũng đoạn nha. Vậy tại sao triều đình không nắm tất cả mạch thương lại phải chia miếng bánh cho thương nhân?

Bị hỏi ngược, Nam Chánh Can ngớ người. Nếu đã chán ghét tại sao không nắm giữ toàn bộ luôn?

– Tại vì... tại vì...

Nam Chánh Can dù sao chỉ là một đứa bé hơn sáu tuổi mà thôi, nếu cái gì cũng biết rõ thì quá yêu nghiệt rồi. Nói đúng ra, hần lúc này cũng đã quá thông minh hơn tuổi mình rồi, chỉ là kinh nghiệm của hần thật còn non nớt, nếu thêm năm ba năm nữa, chắc gì những câu hỏi lắt léo của Cửu Y có thể làm khó hần.

– Bởi vì “Lợi”! Cho cái lợi trước mắt, người ta mới điên cuồng chạy đi, mới dốc hết sức làm việc vì liên quan trực tiếp đến lợi ích của mình mà.

Nếu như triều đình nắm hết toàn bộ kinh tế của đất nước, thì khác gì bao cấp? Làm hay không làm đều hưởng như nhau, ai còn dốc sức làm việc? Thời bao cấp vì thất bại mà kết thúc chính là mình chứng.

Còn để tự do phát triển thì sẽ xuất hiện chênh lệch, ai nhanh nhạy hơn sẽ được lợi nhiều hơn. Ai kiếm được nhiều tiền nhất chính là người thành công nhất! Xem ở hiện đại đi, bỏ qua dòng máu hoàng gia thì không phải doanh nhân thành đạt chính là mơ ước của mọi người sao, là nhân vật chính điển hình trong tiểu thuyết, phim ảnh... Không những vậy, từ lợi thế đó, bọn họ còn tiến vào chính trường, quang minh chính đại trở thành kẻ dẫn đầu của một nước!

Đương nhiên, Cửu Y không nói những lời này cho Nam Chánh Can nghe.

– “Có tiền mua tiền cũng được”, đã từng nghe thấy chưa? Dù mơ ước người có cao xa cỡ nào, nếu không có tiền, nó mãi mãi chỉ là viễn vong mà thôi.

Cửu Y chỉ nghĩ đơn giản không muốn để Nam Chánh Can cứ cổ hủ xem thường dân đen, xem nhẹ thương nhân mà thôi, nằng chẳng nghĩ cao xa gì đâu, không đâu. Nhưng ai lại ngờ, có thứ đã thay đổi rồi sẽ kéo theo rất nhiều thứ thay đổi khác...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Trong một góc vắng vẻ thường ngày ít người qua lại, lúc này lại có tiếng la ó, cãi vả phát ra.

– Đánh hấn!

– Đánh hấn đi...

Sau bụi rậm là một đám bốn đứa con nít đang đề đánh một đứa bé trên đất.

– Ngươi nhìn cái gì? Ngươi dám nhìn ta bằng cặp mắt đó sao? Đứng là thiếu đánh mà!

Đứa mới vừa la chính là Hữu Nhân, con trai Hữu thượng thư, một trong hai kẻ đầu tiêu hay gây sự với Nam Chánh Can.

– Hấn dám nhìn một cái lại đập hấn một lần!

Một giọng cao khác vang lên, chính là đồng bọn thân thiết của Hữu Nhân, Lê Trung.

– Phải đánh nữa sao?

Một đứa khác lên tiếng hỏi, hấn nhỏ tuổi, cha hấn chức vụ cũng thấp nhất so với cha của những người trong bọn khác nên hấn vô thức đã trở thành đàn em chỉ biết nghe lời Hữu Nhân, Lê Trung.

– Đánh! Đánh chứ sao lại không?

Hữu Nhân đứng bên ngoài lớn tiếng ra lệnh.

– Dù sao hấn cũng là ca ca của ngươi...

Đứa nhỏ kia lí nhí nói. Hữu Nhân nghe thấy liền cúi gắt tát cho nó một cái, mắng:

– Mẫu thân của ta chỉ có con là ta! Hấn là cái thá gì mà muốn làm ca ca ta?

Đứa bị đánh chính là Hữu Thiện, con trai lớn nhà Hữu thượng thư, nhưng là con của vợ trước, mẫu thân hấn đã mất khi sinh hấn ra! Sau đó không lâu, Hữu thượng thư liền đón vợ kế vào cửa, nói nguyên do là để có người chăm sóc ấu tử, mà chẳng lâu sau đó, Hữu Nhân ra đời.

Trong giới quý tộc, ngoài mặt cũng không thể khắc nghiệt với con chồng nhưng rốt cuộc có mấy ai có thể yêu con chồng như con, nhất là khi nàng ta còn có con đẻ của mình? Dần dà, Hữu Thiện không người ngó ngàng, ngoại trừ danh đích tử ra, hấn chẳng có gì, mà cũng vì hấn chiếm cứ vị trí đích tử kia, càng khiến người ta chán ghét.

Hữu Thiện không phải mới lần đầu bị đánh, cũng không phải không người biết nhưng có ai ra mặt giùm hấn. Hấn không cam lòng, lại không có năng lực để phản kháng.

Đúng lúc đó, một giọng nói vang lên:

– Các ngươi làm gì đó?

Nghe có tiếng người, cả bọn liền ngừng đánh, đồng loạt xoay đầu về phía người vừa lên tiếng. Khi trông thấy rõ kẻ kia là Nam Chánh Can, Hữu Nhân liền không còn lo sợ, thậm chí lớn tiếng quát:

– Chuyện không liên can đến ngươi! Ngươi nhiều chuyện làm gì?

Trong mắt Hữu Nhân, dù Nam Chánh Can có là hoàng tử thì sao, Hoàng thượng không thích hấn, mẫu phi hấn thì bỏ mặc, chẳng có người chống lưng,

không có chút quyền lực. Còn hấn thì là cánh tay đắc lực của Thất hoàng tử, vị hoàng tử được sủng ái nhất, còn được Thất hoàng tử thích. So sánh thì Hữu Nhân cảm thấy mình còn mạnh hơn Nam Chánh Can mấy lần. Chính vì vậy, hấn tự cho mình có địa vị còn cao hơn Nam Chánh Can.

Nam Chánh Can dừng dừng bước tới chỗ bọn nó, lạnh mặt nói:

– Nếu ta muốn xen vào thì sao?

Hữu Nhân phì cười, chỉ tay vào mặt Nam Chánh Can nói:

– Vậy thì cả ngươi ta cũng đánh!

Mấy đứa khác trong bọn nghe thế thì giật nảy mình, bọn chúng chưa kịp phản ứng thì Hữu Nhân đã xoay đầu lại nhìn chúng nó mà hỏi:

– Phải vậy không?

Nói ra thì bọn chúng ít gì cũng đã từng đánh Nam Chánh Can một lần, hay đã từng chứng kiến Nam Chánh Can bị đánh, nhưng những lúc đó đều có kẻ chỉ dẫn: không phải Lục hoàng tử, thì cũng là một hoàng thân nào đó chứng mắt Nam Chánh Can. Bởi vì có hậu thuẫn nên bọn chúng mới dám có gan làm liều, nhưng tự ý đánh một Hoàng tử, bọn chúng vẫn không có lá gan đó.

Chỉ tiếc, Hữu Nhân lại không nghĩ như vậy, phụ thân hấn quyền cao chức trọng, còn tự là “bạn thân” của Lục hoàng tử, Thất hoàng tử, đi đâu cũng được người nịnh nọt, vô tình đã khiến hấn trở thành một đứa không biết trời cao đất dày.

Thấy bọn kia không hưởng ứng, Hữu Nhân liền đánh mặt nói:

– Phải vậy không?

Bọn kia sợ thân phận Ngũ hoàng tử của Nam Chánh Can, lại càng sợ Hữu Nhân, nuốt nước miếng nói:

– P... phải.

Hữu Nhân chỉ chờ có thể liền chỉ tay vào Nam Chánh Can, ra lệnh:

– Đánh hấn đi!

Phóng lao phải theo lao, bọn nhóc kia nghiêng răng xông tới chỗ Nam Chánh Can.

– A a a...

Đáng tiếc cho bọn chúng, Nam Chánh Can bây giờ không còn là kẻ mềm yếu chỉ có thể chịu đựng như trước. Sau thời gian kiên trì luyện võ, cơ thể của Nam Chánh Can đã trở thành khỏe mạnh, cứng cáp hơn đồng bọn cùng lứa rất nhiều. Không phải siêu việt tới mức có thể nhẹ nhàng đánh gục bọn chúng nhưng tuyệt đối ngoan cường theo phương châm: ngươi đánh ta một cái, ta đánh ngươi ba cái.

Bọn nhóc kia đều là thiếu gia được nuông chiều từ nhỏ, trước giờ có khi nào bị đánh qua. Hiện tại, lại gặp một Nam Chánh Can như kẻ điên liều mạng, không ngại đau đớn, không chịu nhường bước, đánh cho bọn chúng một chập, đứa nào đứa nấy đều nằm vật trên đất, khóc lóc kêu đau.

Xử lý xong bọn lâu la, Nam Chánh Can bất chấp thương tích, mặt dùng dùng tiến về phía Hữu Nhân. Hữu Nhân tận mắt chứng kiến Nam Chánh Can đánh ngã một bọn, hồn vía sớm đã bay mất, lúc này thấy Nam Chánh Can lại gần mình càng sợ vỡ mật, hai chân đứng còn không vững.

Nam Chánh Can đứng trước mặt Hữu Nhân, xiết chặt nắm đấm lại rồi tung ra một quyền nhắm vào giữa mặt Hữu Nhân.

Soạt

Dừng lại!

Một quyền của Nam Chánh Can cũng không đánh tới Hữu Nhân mà dừng lại sát vào mặt hấn. Không bị ăn đấm nhưng Hữu Nhân đã chết điếng người, dưới chân hấn đã thành một vùng nước lớn.

Hữu Nhân vừa sợ vừa tức lại thẹn, bật tiếng khóc lớn.

Oa oa oa...

Hữu Nhân cũng không quá ngu, liền tránh xa Nam Chánh Can ra, chạy về phía đồng bọn của mình, cả đám liền lôi kéo nhau bỏ chạy. Vừa chạy, Hữu Nhân còn nhìn lại hăm he:

– Nam Chánh Can, ngươi chờ đó cho ta...

– Ta nhất định sẽ trả thù!!!

Bọn chúng đi rồi không khí yên tĩnh không ít. Hữu Thiện đã lồm cồm bò dậy, bước tới chỗ Nam Chánh Can, hần nói:

– Cảm ơn Ngũ hoàng tử đã ra tay cứu giúp.

Nam Chánh Can không để ý.

Hữu Thiện lại nói tiếp:

– Thật ra ngài không nên nhúng tay vào chuyện này, ngài làm như vậy sẽ chịu rất nhiều chỉ trích. . .

Hữu Thiện xem như tốt bụng mới tốt bụng nhắc nhở Nam Chánh Can. Thân phận và địa vị của Nam Chánh Can lúc này khó xử như thế nào, Hữu Thiện sao lại không biết. Huống hồ, hần nghĩ Nam Chánh Can làm vậy thật ra còn liên lụy đến hần. Hần biết Hữu Nhân không ưa hần nên mới khó dễ hần, hần chỉ cần nhẫn nhịn một chút mọi thứ sẽ ổn thỏa, nhưng hôm nay, Hữu Nhân chịu đã kích như vậy, hần thế nào cũng sẽ bị trách cứ, mà tuyệt đối không tránh được.

Nam Chánh Can đã nhìn ra suy nghĩ của Hữu Thiện.

Cũng là một kẻ cứ đơn giản nghĩ rằng bản thân chịu nghe lời, chịu nhường nhịn lại cố gắng thành tài thì sẽ có người chú ý đến hần, giống như Nam Chánh Can trước kia vậy. Nhưng thật tế cho thấy: làm vậy có ích lợi sao?

Nếu đặt trên lưng một người nào đó, có thể có tác dụng. Chỉ đáng tiếc, bọn hần không được!

Dù Hữu Thiện có nhẫn nhịn thế nào đi nữa cũng không đổi được cảm kích của Hữu Nhân, hần càng trở nên nổi bật chỉ càng khiến mẩu từ Hữu Nhân khó chịu, cho rằng hần muốn giành giật địa vị mà thôi. Mà phụ thân hần, Hữu thượng thư càng không để tâm đến sự cố gắng kia, với ông ta mà nói: chỉ là chút tài mọn mà thôi.

Đã vậy, tại sao còn phải cúi mình cầu xin sự thương hại của người khác?

Hữu Nhân lớn hơn Nam Chánh Can hai tuổi, cao hơn Nam Chánh Can nửa cái đầu, thế mà lúc này, hần lại thấy đứa bé đứng trước mặt hần lại như ngọn núi cao sừng sững, liếc mắt nhìn hần đầy xem thường.

Còn Nam Chánh Can thì sao? Hần đã chấp nhận thực tế trước mắt, biết ngoại trừ bản thân cố gắng ra thì không thể trông mong được ai cả, nhìn thấy Hữu Thiện hôm nay, hần như nhìn thấy bản thân hần trước kia. Yếu ớt, viễn vông, buồn cười! Chính vì vậy, hần mới ra tay đánh Hữu Nhân một trận, như giải thoát Hữu Thiện cũng như cho bản thân trước kia, hần đã không còn là kẻ hèn hạ chỉ biết van xin sự thương hại của người khác nữa!

Nam Chánh Can nói:

– Vô nghĩa! Bản thân ngươi không tự xem trọng mình, ai coi trọng ngươi?

Nói xong, Nam Chánh Can bỏ đi, để lại Hữu Thiện ngờ ngác chẳng hiểu gì.

Quả nhiên, Nam Chánh Can bị trách phạt.

Ai cũng biết Nam Chánh Can đánh cả bọn Hữu Nhân, Lê Trung thâm thiết lại không ai hỏi tới nguyên nhân vì sao lại đánh nhau. Hữu Nhân đương nhiên không nói ra, Nam Chánh Can thế mà cũng chẳng nói một lời phải cho mình. Phạt? Hần chấp nhận!

Giữa võ trường nắng chang chang, Nam Chánh Can bị phạt đứng tấn, trên tay chân còn bị treo vật nặng. Trần võ sư đứng trước mặt Nam Chánh Can lớn tiếng nói:

– Học võ là để bảo vệ nước nhà chứ không phải dùng để đánh nhau. Ngươi nhận lỗi không?

Nam Chánh Can quật cường nghiêng răng giữ cho thân thể không ngã, một chữ cũng không nói. Nếu hần chịu nhận lỗi có thể đã ít chịu tội hơn rồi.

Trần võ sư quả nhiên nổi giận đến mức quẳng cả cây roi tượng trưng trên tay đi, hừ giọng nói:

– Vậy ngươi cứ đứng ở đây đi!

Ai cũng cho là chính Trần võ sư cũng thất vọng với Nam Chánh Can. Mà có ai thấy được, ở một góc vắng, Trần võ sư lại dùng ánh mắt hài lòng nhìn Nam Chánh Can.

Xoay đầu lại, Trần võ sư nhìn thấy Hữu Thiện, hần hết nhìn Nam Chánh Can đang chịu tội ngoài kia lại nhìn Trần võ sư, vẻ mặt vô cùng khó xử, muốn nói gì đó lại không biết nói như thế nào.

– Trần võ sư, Ngũ hoàng tử vì cứu ta mới ra tay với bọn Hữu Nhân!

Rốt cuộc, Hữu Thiện cắn răng nói. Hần không muốn nhìn Nam Chánh Can oan ức chịu phạt. Nào ngờ, Trần võ sư lại nói:

– Nếu muốn thì hần đã tự biện hộ cho mình!

Hữu Thiện ngơ ngác:

– Trần võ sư...

Trần võ sư nhìn Nam Chánh Can, lẩm bẩm nói:

– Một con đại bàng oai hùng sẽ sải rộng cánh bay trên trời cao mà bất chấp thương thế của mình, tuyệt không khuất phục làm chim trong lồng cá trong chậu. Rốt cuộc, người có thể tiến được bao xa?

Không ai biết ngày hôm đó, Trần võ sư đã tận mắt chứng kiến hết toàn bộ câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

– Ngũ hoàng tử.

Nam Chánh Can không nghĩ mình sẽ gặp Hữu Thiện, càng không ngờ Hữu Thiện lại tìm đến mình.

Dù Nam Chánh Can nhỏ tuổi hơn nhưng tâm tính lại lớn hơn đồng lứa rất nhiều, lại là đứa bé mặt lạnh thành ra lại tạo thành áp lực đối với Hữu Thiện.

Hữu Thiện hít một hơi sâu rồi cúi đầu trước Nam Chánh Can, thành thật nói:

– Tạ ơn cứu giúp của Ngũ hoàng tử lần trước.

Không nhắc tới thì Nam Chánh Can cũng chẳng buồn nhớ, hắn khi đó ra tay chỉ vì qua Hữu Thiện nhìn thấy hình ảnh trước kia của mình. Rất hổ thẹn! Muốn chính tay chấm dứt kỷ ức, hắn sẽ không bao giờ lại thành người yếu ớt như vậy!

Vì vậy, hắn chẳng mong chờ Hữu Thiện sẽ nhớ ơn mình.

– Ngũ hoàng tử, hãy để Hữu Nhân trở thành người của ngài!

Hữu Thiện đồng ý nói, ánh mắt đầy quyết tâm.

Hữu Thiện đã tận mắt chứng kiến sự kiên trì đến cố chấp của Nam Chánh Can, hắn cũng không phải kẻ ngốc. Trước kia, Nam Chánh Can bị các lão sư chèn ép, không để bộc lộ tài hoa, Hữu Thiện không phải đứa bé ngây ngô, hắn biết, chỉ là khi đó không quan hệ đến hắn, hắn đương nhiên lựa chọn mất điếc tại nơi.

Hắn còn nhớ rất rõ ngày Nam Chánh Can và Hoàng thượng đối mặt nhau. Dù biết đạo lý trị quốc lấy dân làm gốc nhưng trước đó đã có người nói: quân vương là quan trọng nhất, thế mà Nam Chánh Can vẫn khẳng khái bảo: dân là quan trọng nhất!

Đáp án của Nam Chánh Can không xét là đúng hay sai nhưng tình thế đó chính là đại nghịch bất đạo! Thế nhưng vẫn khiến Hữu Thiện bị chấn kinh.

Rồi sau đó? Dù Nam Chánh Can không thêm học tập nữa mà quay sang võ đạo, đủ mọi tin đồn bắt lợi. Ai cũng nghĩ tiền đồ Nam Chánh Can tầm tới, nhưng Hữu Thiện lại không cho như vậy. Hắn không tin Nam Chánh Can là kẻ dễ dàng từ bỏ, cũng không tin thân là người trong hoàng thất, Nam Chánh Can lại không có chí hướng thượng!

Nam Chánh Can nhú mày.

Hắn từ đầu đánh bọn Hữu Nhân vốn không vì cứu Hữu Thiện rồi, đương nhiên càng không nghĩ tới chuyện thu phục Hữu Thiện nên bây giờ, thấy Hữu Thiện tự tiến cử mình, Nam Chánh Can càng không ngờ tới.

– Ta không biết ngươi có ý gì, cũng không nghĩ cho ngươi thành cái gì người của ta!

Hữu Thiện giật mình. Nghe cái giọng chán ghét của Nam Chánh Can liền sững sờ, nghĩ nghĩ lại nghĩa bóng trong câu nói của mình, Hữu Thiện chợt xấu hổ.

– Ngũ hoàng tử...

Nhớ nhớ tới lời nói của Cửu Y, Nam Chánh Can thừa nhận chỉ một mình hắn thì không đủ lực để làm nên sự nghiệp gì, hắn cũng không dự tính tới lúc được xuất cung mới bắt đầu ngẫm nghĩ nhân sinh cho mình. Từ đây đến lúc đấy còn cả mười năm đấy, nếu không biết thì thôi, một khi đã biết rồi thì hắn không dự tính sẽ lãng phí thời gian của mình. Nhưng, hắn tuyệt đối cũng không có suy nghĩ dễ dàng thu nhận bất kỳ ai. Hắn biết rõ ở nơi này không một ai là đơn thuần! Hắn không tin tưởng bất cứ người nào! À, ngoại trừ tiểu cung nữ ngọc kia ra!

Vì sao Hữu Thiện lại muốn đầu nhập vào hắn? Chỉ cần ngẫm nghĩ một chút, Nam Chánh Can có thể hiểu được. Với tình thế bất đắc dĩ của hắn hiện tại dù hắn có muốn đầu phục Đại hoàng tử, Thấy hoàng tử hay người nào thì vẫn không thoát được dây mơ rễ má với Hữu thượng thư, với Hữu Nhân. Dù sau này người hắn chọn phụ thuộc có bước lên ngôi cửu ngũ chí tôn thì hắn vẫn bị lệ thuộc với Hữu gia, mãi mãi bị Hữu Nhân đàn áp!

haocdeu.wordpress.com

Nhưng Nam Chánh Can thì không giống! Nam Chánh Can giống như hắn vậy, tứ cố vô thân! Không được Hoàng thượng yêu thích, đến cả Ngô gia, mẫu tộc của Tâm Phi cũng không ngó ngang tới hắn mà chọn phụ tá cho Thất hoàng tử, con của Luyện Phi.

Bởi vậy, nếu một ngày, Nam Chánh Can thành công, Hữu Thiện sẽ một bước lên tiên! Nếu Nam Chánh Can thất bại? Nam Chánh Can vẫn là vị vương gia nhàn tản, không quyền không thế, còn hắn? Lại là phạm tằm gửi, bất quá thì bồi thêm một mạng vào. Hắn không sợ! Hắn không còn gì để lo sợ hay có quyền để đòi hỏi.

Hữu Thiện quỳ một chân xuống trước mặt Nam Chánh Can, đồng dục nói:

- Xin ngài thu nhận thần!

Nam Chánh Can nhìn Hữu Thiện lúc lâu, nghiêm ngắc rất kỹ, rồi bật tiếng nói:

- Người có thể làm gì cho ta?

haocdeu.wordpress.com

Hữu Thiện kinh ngạc ngẩng đầu, trước mắt hắn lúc này, Nam Chánh Can không phải là một đứa bé nữa, bóng dáng Nam Chánh Can như trở nên cao vợi vợi, đôi mắt đen càng thêm lạnh lẽo, sáng suốt. Nó khiến trái tim Hữu Thiện kinh ngạc đập liên hồi, càng thêm kích động. Hữu Thiện biết, bản thân hắn đã không chọn lầm. Nam Chánh Can tuyệt đối không phải vật trong ao, hắn nhất định sẽ trở thành hùng ưng!

Còn bản thân hắn? Hắn có tài mọn gì? Có xứng để Nam Chánh Can chọn lựa?

Hữu Thiện rối rắm, hóa ra, hắn đã tự xem trọng mình rồi.

Hữu Thiện thu lại tầm mắt, cúi đầu phục tùng, đồng dạng nói:

- Thần không biết mình có thể làm được gì cho ngài! Thần chỉ biết mãi mãi tuân theo mệnh lệnh của ngài, thành tâm phục vụ, vĩnh viễn không phản bội!

Nam Chánh Can không gấp trả lời, mãi mới nói:

- Được! Từ bây giờ, ngươi là thuộc hạ đầu tiên của ta!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày đó, tâm trạng của Nam Chánh Can có vẻ tốt hơn thường ngày, dù ngoài mặt hắn vẫn không cảm xúc như thường, nhưng chỉ việc thấy hắn ăn nhiều hơn hai chén cơm, gấp thức ăn cũng nhanh hơn thường ngày thì Cửu Y liền nhìn ra khác biệt.

Tốt tới mức không nhận ra ánh mắt luôn quan sát hắn từ Cửu Y.

Nhưng mau chóng, chút đặc ý của Nam Chánh Can đã bị dè xuống, hắn bắt đầu suy tính cho con đường sau này của mình.

Tuy bản thân hắn là Hoàng tử, nhưng vì không có quyền lực, cũng không được sủng nể đồng nghĩa hắn vô duyên với thế giới bên ngoài. Những Hoàng tử khác thỉnh thoảng thì được xuất cung, giao lưu với mọi người, hắn thì không được hoan nghênh, nhà người ta có tiệc không mời hắn, có việc tốt càng không tới phiên của hắn. Nhất là bản thân hắn còn nhỏ tuổi thế này, muốn tự ý xuất cung lại càng không dễ.

Nên khi thu nạp Hữu Thiện, hắn đầu tiên liền nghĩ tới qua tay Hữu Thiện bắt đầu kiến tạo thế lực cho mình. Nhưng, hắn không có tiền!

Bây giờ, hắn càng ý thức được vì sao Cửu Y lại đề cao tiền bạc như vậy, thật sự nửa bước khó đi!

Hắn muốn có tiền!

Làm sao để có tiền bây giờ? nhiều ý tưởng đảo qua trong đầu.

– Cửu Y, người nói xem là sao để dễ kiếm tiền nhất?

Cửu Y ngờ ngác nhìn Nam Chánh Can. Con đường dễ kiếm tiền á? Nàng không nghĩ dễ đâu.

Cửu Y tò mò nhìn Nam Chánh Can hỏi:

– Tại sao ngài lại nghĩ muốn kiếm tiền?

Nam Chánh Can cau mày nói:

– Không phải lúc nào người cũng nói thương nhân tài giỏi sao, không phải người nói có tiền mua tiên cũng được sao?

Cửu Y nghếch mặt, nàng bị thẳng nhóc kia dùng lời nói của mình nói ngược lại mình? Lại còn ánh mắt như đang xem kẻ ngốc của hắn nữa kia.

Nam Chánh Can nghiêm túc nói:

– Ta muốn tạo con đường sau này cho mình, ỡ không chấp nhận phải sống dưới sự kềm kẹp của người khác, để người khác sắp đặt số phận cho mình.

Cửu Y ngỡ ngàng, thật không ngờ những lời kia lại phát ra từ miệng của một đứa bé mới hơn sáu kia. Hắn quả thật quá thông minh đi, nhưng như vậy lại càng đáng thương. Bởi vì không ai bảo vệ hắn nên hắn mới phải trưởng thành sớm như vậy, đánh mất tuổi thơ của mình mà phải suy tính thiệt hơn trong cuộc đời tàn nhẫn này.

Cửu Y nói:

– Trước tiên, ngài phải xác định ngài muốn bán cái gì? Ăn, mặc, ở là như cầu cơ bản nhất của con người, cũng là ngành nghề dễ phát triển nhất.

– Ăn mặc ở?

Nam Chánh Can nghiêng ngả.

Cửu Y gật đầu nói:

– Đúng vậy đó! Ở vùng quê nghèo thì hơi khó nhưng tại Kinh thành phồn hoa này, không thiếu kẻ có tiền, cơm áo gạo tiền không lo nghĩ, sẽ có xu hướng tìm thứ để hưởng thụ hơn.

Cửu Y nhớ rất rõ những món ăn vặt trong kiếp trước của mình, mỗi khi có món mới xuất hiện, dù là học sinh trong túi không nhiều tiền thì vẫn cố để dành để ăn cho bằng được. Có một số món tuy thời gian thịnh hành không lâu, nhanh chóng biến mất nhưng sau đó, thế nào cũng sẽ có món mới xuất hiện, như một vòng tuần hoàn...

Trong lúc Cửu Y nghĩ miên man thì Nam Chánh Can cũng suy tính thiệt hơn trong đó. Hắn lại hỏi:

– Theo người, nếu ta muốn mở cửa hàng thì nên mở cái gì trước?

Cái gì thích hợp trong lúc này thôi, chứ Nam Chánh Can đã có một dự tính sẽ phát huy toàn bộ những ý tưởng mà Cửu Y đã từng đề cập.

Nghe hỏi, Cửu Y mới hồi hồn, liền nói:

Cửu Y nghĩ mình biết khá nhiều món ăn, nhưng chỉ là biết sơ sơ thôi, có thể qua mặt đầu bếp là chuyện Cửu Y không nghĩ tới, huống hồ, đâu chỉ mình

Nam Chánh Can bị hạn chế tự do, cả nạngcungx vậy, muốn đi xa một chút cũng không được phép. Đó là chưa nói nếu thật sự mở nhà hàng, còn có cả trăm thứ phải lo nghĩ, nạng không tự tin tới mức đó. Hơn nữa, vấn đề quan trọng nhất là...

– Ngài có bao nhiêu tiền vốn?

Nghe vậy, mặt Nam Chánh Can hết đỏ lại trắng, thay đổi liên tục rất thú vị. Hắn bực tức gắt:

– Người hỏi đề làm gì?

Cửu Y thành thật nói:

– Thì biết tiền vốn cơ bản mới xác định được mức độ lớn nhỏ có thể làm được chứ.

Không lẽ bảo một người chỉ đủ tiền mở hàng rong ra mở nhà hàng năm sao? Đương nhiên không phải Cửu Y nghĩ nghĩ Nam Chánh Can chỉ có xiu xiu tiền như vậy.

Nam Chánh Can ghen hợm nói:

– Không nhiều lắm!

Không nhiều là bao nhiêu mới được chứ?

Nam Chánh Can lại nói:

– Là không có nhiều lắm.

Cửu Y hết nói. Mà cũng đúng thôi, tuy hắn là Hoàng tử nhưng có được thích đầu, ban thưởng không có phần của hắn, tiêu vật hằng tháng không bị bòn rút cũng là may rồi. Nói tóm lại, Cửu Y mặc định nghĩ hiện tại hắn có thể mở được một cửa hàng đẳng hoàng đã là may, còn chuyện cửa hàng lớn nhỏ thì khỏi nghĩ đến.

Nếu như vậy...

– Bán y phục thì thế nào?

Y phục?

– Đúng vậy đó! Nếu là y phục thì chúng ta có thể thuê những phụ nữ may tại nhà, thế là không phải tốn nơi để làm việc, tiền công trả theo sản phẩm, bước đầu sẽ đỡ phải nuôi không nhiều người...

Nam Chánh Can nghĩ nghĩ thấy cũng có lý.

- Như vậy cũng được! Vậy sẽ bán y phục gì?

Nói tới đây, hai mắt Cửu Y liền bừng sáng, trong đầu lướt qua rất nhiều quần áo kiểu công chúa, kiểu cách trong phim ảnh...

hocdeu.wordpress.com

- Đương nhiên là quần áo của nữ nhân rồi!

Trái với vẻ mặt phấn khởi của Cửu Y, mặt Nam Chánh Can đã đen như đáy nồi, hắn quát lớn:

- Người bảo ta bán y phục của nữ nhân???

Cửu Y thấy Nam Chánh Can tức không nhẹ, biết hẳn lại giới cái tánh trọng nam khinh nữ cố hủ lên rồi. Nàng không có đồ hấn, đành giọng nói:

- Ngài đây là muốn kiếm tiền hay muốn thể diện?

Không đợi Nam Chánh Can trả lời, Cửu Y đã nói:

- Không chỉ là y phục, mà còn phải làm những món dính kèm nữa kia!

Trong đầu Cửu Y liền nảy lên vô số những món đồ nhỏ nhỏ như túi thơm, túi tiền, thậm chí cả thú bông đủ hình đủ dạng, càng nghĩ càng đặc ý.

- Ngài có biết chỉ cần nữ nhân đã thích thì rất dễ bỏ tiền ra để thỏa mãn sở thích của mình hay không?

Nhất là những món kia giá tiền còn không cao nữa.

- Bán rẻ như vậy thì có tiền lời sao?

hocdeu.wordpress.com

Nam Chánh Can lại hỏi.

Cửu Y liền chống nạnh, cao giọng dạy bảo:

- Hừ, đừng xem thường tiền lời ít! Người nghĩ những mặt hàng đắt tiền bao lâu mới có người mua? Số lượng mua có nhiều hay không? Đó là chưa kể tiền vốn đổ vào rất nhiều nữa, lỡ không bán được thì toàn bộ bị lỗ rồi, trong khi tiền của mình lại không có nhiều nữa, làm vậy là tự sát đó! Còn những mặt hàng bình dân hả? Vì giá tiền rẻ nên lượng khách hàng cũng lớn hơn, cũng khiến họ không tiếc tiền mà mua nhiều một chút, số lượng bán ra càng nhiều thì tiền lời càng to!

hocdeu.wordpress.com

Quan trọng chính là mẫu mã, kiểu dáng của nó có phù hợp với tâm lý người mua hay không, mà chuyện đó thì Cửu Y không sợ lắm, nàng thật sự biết khá nhiều đó.

Nam Chánh Can càng nghĩ càng có lý, quyết định hôm sau sẽ tìm Hữu Thiện bàn bạc con đường kiếm tiền. Nhưng nghĩ tới chính miệng mình nói đi bán y phục cho nữ nhân, hắn vẫn cảm thấy không được tự nhiên cho lắm...

097

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi Hữu Thiện nghe Nam Chánh Can nói ra kế hoạch thì Hữu Thiện liền há hốc mồm, không tưởng tượng được nhiệm vụ đầu tiên của mình lại là buôn bán y phục nữ nhân. Dù có trăm nghĩ ngàn nghĩ, hắn vẫn không tưởng tượng ra cảnh mình cười cười nói nói đi giới thiệu quần áo kia được. Hữu Thiện không tin được nhìn Nam Chánh Can mãi không nói thành lời. Bản thân Nam Chánh Can cũng chột dạ, nhưng đường đường là đầu lĩnh, làm sao có thể chùn bước? Thế là Nam Chánh Can liền hất mặt, cao giọng nói:

-Ngươi có ý kiến?

Hữu Thiện vô thức lắc lắc đầu rồi lại gật gật đầu, rốt cuộc là có ý gì? Nam Chánh Can quạ quạ nói:

-Rốt cuộc là sao? Ngươi dám có ý kiến với kế hoạch của ta?

Thấy Nam Chánh Can tức lên, Hữu Thiện liền hoàn hồn, liên tục lắc đầu nói:

-Không có! Thần đương nhiên không có ý kiến với kế hoạch của Ngũ hoàng tử! Chúng ta đúng là cần tiền, bán buôn đương nhiên là con đường thiết thực nhất, chỉ là thần không hiểu được tại sao chúng ta lại phải bán y phục của nữ nhân?

Bán sách vở, nghiên bút này nọ chẳng phải thanh cao hơn sao? Tại sao cứ phải là y phục nữ nhân?

Nam Chánh Can liếc mắt nhìn Hữu Thiện, như đang nhìn một kẻ ngốc, lên giọng dạy bảo:

-Giấy bút nghiên mực này nọ cho ai dùng? Thư sinh? Bọn họ có trong người bao nhiêu bạc, thường xuyên sẽ mua sao? Còn mặt hàng thượng đẳng? Ngươi có đủ vốn để làm sao?

Hữu Thiện ngêch mặt ra, hắn dù không được yêu thích, nhưng chí ít, kế mẫu của hắn còn nặng mặt mũi vấn đề ăn mặc cũng không bạc đãi hắn, nhưng tiền bạc đúng thật là không dư dả. Mà nghĩ tới số tiền phải tiêu tốn để mở một cửa hàng trang hoàng, hắn nghĩ không mấy công tử thế gia cùng tuổi có thể làm được. Lại nhìn vẻ mặt đĩnh đạc của Nam Chánh Can, Hữu Thiện không khỏi cảm thấy hổ thẹn. Ngũ hoàng tử quả nhiên khác người, dù tuổi còn nhỏ nhưng trí tuệ sáng suốt, có thể nhìn xa trông rộng, hắn quả thật không bằng. Đến đây, Hữu Thiện không còn chương ngại tâm lý nữa.

Hắn đã bãi Nam Chánh Can làm chủ nhân, vốn không được nghi ngờ quyết định của chủ tử!

Hữu Thiện quỳ một chân, cung kính nói:

-Thuộc hạ đã rõ! Thẻ dốc sức hoàn thành nhiệm vụ!

Đây là nhiệm vụ đầu tiên Nam Chánh Can giao hần, hần nhất định phải hoàn thành tốt, còn phải hoàn thành xuất sắc.

Dù sao Hữu Thiện cũng lớn tuổi hơn Nam Chánh Can, lại không phải kẻ bị trói buộc trong bốn bức tường, ý thức cũng đa dạng hơn, nên bèn nghĩ ra một vấn đề quan trọng, liền hỏi:

-Nếu là y phục thì kiểu dáng là điều quan trọng nhất, ngài dự tính như thế nào?

Trong lúc vô tình, địa vị Nam Chánh Can trong lòng Hữu Thiện cao lên vượt bậc, dường như Hữu Thiện đã nghĩ không việc gì mà Nam Chánh Can không biết, Nam Chánh Can không làm được.

Còn Nam Chánh Can?

Nghe Hữu Thiện nói xong, Nam Chánh Can đã nghếch mặt ra rồi. Trước nay, hần luôn có người chuẩn bị y phục sẵn, đến mặc còn có người hầu (mặc dù hiện tại hần phải tự mặc y phục cho mình, bởi vì tiểu cung nữ hầu hạ hần lười không nói nổi). Trong Hoàng cung, y phục mỗi người còn được phân chia theo cấp bậc nữa chứ, mà hần nào giờ có khi nào để ý đến vấn đề này?

Đến bây giờ hần mới biết thì ra muốn ra ngoài làm ăn buôn bán chẳng dễ tẹo nào, mà đường đường là Ngũ hoàng tử, là chủ tử của người ta, hần làm sao có thể hạ mình nói: “Ta không biết!” bây giờ?

Hữu Thiện đôi mắt ngóng chờ, đối diện với ánh mắt trông mong kia, Nam Chánh Can càng cứng họng. Đột nhiên, hần liền nghĩ:

“Cửu Y nhất định biết!”

Đúng vậy! Tất cả những hiểu biết của hần đa phần là do Cửu Y truyền dạy, lúc nàng bàn kế hoạch còn hào hứng như vậy chắc chắn là biết tường tận. Nhất định Cửu Y sẽ biết!

Nam Chánh Can tăng hăng:

-Trước mắt, ngươi cứ tìm tú nương trước đi. Khi có đủ người, ta sẽ giao mẫu mã cho ngươi!

Hữu Thiện không chút hoài nghi liền gật đầu đồng ý, còn âm thầm tự trách bản thân quá nóng vội, mọi chuyện không thể một sớm một chiều xong được, phải chuẩn bị hoàn hảo mọi thứ.

Trong đầu Hữu Thiện liền lập ra nhiều kế hoạch, sẽ làm cách nào để giải quyết vấn đề Nam Chánh Can giao cho hần. Cứ như vậy, cứ như vậy mà vô tình đã bỏ lỡ biểu tình rối rắm của Nam Chánh Can.

...

Trưa hôm đó, Nam Chánh Can vừa trở về Điện Học Cẩn thì đã thấy Cửu Y mặt mũi lấm lem vết mực đen từ trong phòng chạy ủa ra.

-Ngươi về rồi...

Cửu Y vui vẻ nở nụ cười, gương mặt cứng ngắt của Nam Chánh Can chợt giãn ra, tâm trạng dễ chịu nên hần cũng không buồn ý kiến vấn đề xưng hô càng lúc càng không ra gì của nàng. Hần biết nàng lúc càng không xem hần là Hoàng tử, cư xử như người ngang hàng. Nếu là kẻ khác, là biểu hiện của bất kính, hần nhất định sẽ không bỏ qua, nhưng bởi vì đó là nàng, là biểu hiện của sự thân thuộc.

Cửu Y cười híp mắt chìa ra một sấp giấy đến trước mặt Nam Chánh Can, gương mặt rõ ràng muốn nói đang chờ khen ngợi. Nam Chánh Can cầm qua sấp giấy, những vết mực lem nhem liền đập vào mắt hần. Đối với kẻ luôn nghiêm túc, thận trọng rèn chữ như Nam Chánh Can, tờ giấy này thật sự không thể chấp nhận được, chân mày của hần liền cau lại.

Cửu Y lúc đầu còn hi vọng chờ được khen nên không nhìn biểu cảm của Nam Chánh Can, mãi vẫn không thấy Nam Chánh Can không nói gì, Cửu Y mới thắc mắc ngẩng đầu lên nhìn, thấy Nam Chánh Can mặt nhăn mày cau, Cửu Y chợt dạ, không biết thẳng nhóc lại làm sao. Mấy tờ giấy trên tay hần là cả một ngày vất vả của nàng đó!

Bản thiết kế y phục!

Đương nhiên là bất chước khá nhiều trong những bộ phim nàng đã từng xem, nhưng nàng thật sự đã mất rất nhiều công sức vào nó đó, vì nó mà nàng đã bỏ luôn giấc ngủ buổi sáng!

Nam Chánh Can liếc mắt nhìn Cửu Y, trầm trọng nói:

-Nàng không biết chữ?

Nhìn những tờ giấy này, Nam Chánh Can đã biết Cửu Y không biết viết rồi, chắc hần cầm bút kiểu gì nàng cũng không biết.

Cửu Y không ngờ bản thân không được khen mà còn bị bắt bẻ, nhưng Nam Chánh Can thật sự nói đúng, nàng không biết Hán tự, Cửu Y chợt dạ không ngừng.

-Người... người chỉ cần xem bản vẽ là được, chữ nghĩa gì liên quan ở đây...?

Hán tự rất khó học, không phải ai cũng biết chữ, những bá tánh thông thường có thể biết viết tên của mình xem như là tốt rồi. Cửu Y không những là cung nữ, mà xuất thân là nông thôn nữa, việc nàng không biết chữ là chuyện rất bình thường. Chỉ là trước nay, Nam Chánh Can không để ý tới vấn đề này.

Bởi vì, Cửu Y trong mắt Nam Chánh Can thật sự rất thần kỳ, không việc gì Cửu Y không biết. Thậm chí, chuyện nàng biết có nhiều cái còn nhiều hơn cả lão sư thông thường, lại còn là những ý tưởng mới lạ. Vô hình trung, trong nhận thức của Nam Chánh Can, Cửu Y giống như bách khoa toàn thư vậy, không việc gì không biết. Thế mà lúc này, hắn mới biết Cửu Y một chữ bẻ đôi cũng không biết, hắn làm sao có thể chấp nhận được?

hacdeu.wordpress.com

Lần đầu tiên trong suốt mấy tháng sống chung, Nam Chánh Can nghiêm khắc ra lệnh:

-Từ giờ, mỗi ngày nàng phải dành hai canh giờ ra học chữ!!!

Cửu Y bấn loạn muốn khóc. Tại sao nàng lập công không được khen mà còn bị phạt? Nàng muốn phản đối! Phản đối!

Nhưng đối diện với Cửu Y là ánh mắt kiên quyết đến lạnh lùng của Nam Chánh Can, hắn đã tỏ rõ không cho bàn luận, không thể thay đổi.

Mà Cửu Y, dù kiếp trước tuy không phải học sinh xuất sắc nhưng dù sao cũng đã mười mấy năm đèn sách. Bây giờ, lại trở thành kẻ mù chữ, còn bị một đứa nhóc mấy tuổi đầu khiển trách, cũng không chấp nhận được. Chính bản thân nàng cũng không muốn mang danh mù chữ, nên nghiêng răng nuốt nước mắt nói:

-Được! Đã rõ... wattpad.com/user/hacdeu

Nàng nhất định, nhất định phải khiến tên nhóc Nam Chánh Can đáng ghét kia sáng mắt ra!

Với ý tưởng đó, Cửu Y dùng dùng bước tới bàn sách nắm chặt bút lông đè xuống từng nét. Nam Chánh Can cũng không ý kiến Cửu Y chiếm cứ bàn viết của mình. Hắn cầm bản vẽ của Cửu Y đến ghế nhỏ ngồi xem nghiền ngẫm. Nét bút của Cửu Y xấu không chịu nổi, nhưng qua đó hắn vẫn có thể nhìn ra dụng ý của nàng. Thật sự, hắn không nghĩ tới y phục lại có thể may đa dạng như vậy. Ngâm ngẫm lại trang phục của các quý phụ, tiểu thư lúc được vào cung tham gia yến hội, hắn cảm thấy kiểu dáng do Cửu Y vẽ ra vẫn đặc biệt hơn.

Thế là vấn đề mẫu mã đã được giải quyết. Cửu Y quả thật không phụ kỳ vọng của hắn, hắn chưa nói ra mà Cửu Y đã sớm đoán được mà thay hắn giải quyết khó khăn trước mắt. Chỉ là, nghĩ tới cảnh giao những bản vẽ này cho Hữu Thiện, Nam Chánh Can thật sự ăn không tiêu, hắn thừa nhận sĩ diện bản thân không cho phép!

facebook.com/hacdeu.truyen/

Vì thế, trong Điện Học Cẩn xuất hiện khung cảnh: tiểu cung nữ mặt nhăn nhó ngồi trên bàn viết hý hoáy, bộ dạng như chữ nghĩa có thù với nàng. Còn một bàn nhỏ khác, Ngũ hoàng tử Nam Chánh Can chăm chú viết viết vẽ vẽ không ngừng, hai mắt hắn sáng ngời ngời như nhìn bảo vật. Khung cảnh tuy... hơi quái dị, càn rỡ nhưng cũng rất hài hòa, ấm áp.

097

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khi nhận lấy các mẫu vẽ áo từ Nam Chánh Can, Hữu Thiện đã ngạc nhiên không thôi, mở to mắt nhìn không ngừng, cẩn thận suy nghĩ lợi ích trong đó.

Nam Chánh Can lần đầu tiên tiếp xúc với vấn đề này, dù khá tự tin vào những thiết kế của Cửu Y nhưng hắn vẫn không khỏi hồi hộp, rất muốn nghe ý kiến của Hữu Thiện. Thế mà, Hữu Thiện chỉ liên tục lật đi lật lại xem mẫu áo, chẳng nói một tiếng nào! Nam Chánh Can thật sự gấp gáp chết người rồi, hắn muốn biết những mẫu mã kia có sử dụng được hay không!

May mà Nam Chánh Can trước giờ luôn là mặt lạnh, nếu cảm xúc lúc này của hắn mà thể hiện ra mặt, thế nào Hữu Thiện cũng bị dọa một trận cho coi.

Sau khi xem tới xem lui cả chục lượt, cuối cùng Hữu Thiện cũng ngẩng đầu lên nhưng vẫn chưa hết lảng lảng.

Nam Chánh Can bực dọc:

– Rốt cuộc ngươi có cảm nghĩ gì? Có thể bán được hay không?

Hữu Thiện hồi hồn, hùng hổ đáp:

– Được! Đương nhiên là quá được rồi! Ngũ hoàng tử, ngài thật sự quá thần kỳ rồi! Thật không ngờ ngài có thể nghĩ ra những thứ đặc biệt như thế. Một khi hàng được bán ra, nhất định sẽ gây chấn động không nhỏ!

Nam Chánh Can thả lỏng, bớt được một phần gánh nặng. Nếu mọi chuyện có thể thuận lợi, đương nhiên là tốt rồi.

– Những ngày qua, thần đã tìm được một nhóm tú nương rồi, đa phần đều là những phụ nhân quanh năm ru rú trong nhà muốn kiếm thêm một chút thu nhập. Vốn không có vấn đề gì, nhưng hiện tại mẫu hàng của chúng ta đặc biệt như vậy, nhất định phải bắt họ cam kết không được tiết lộ ra ngoài, chắc ăn hơn thì...

Hữu Nhân liên tục đưa ra ý kiến của mình, một câu tiếp một câu, tràn lan đại hải. Hắn từ nhỏ không được yêu thích, sống lạc lõng trong một đại gia tộc phức tạp, từ sớm đã tự biết nhiều thứ, hiểu ra một số chuyện mà ở độ tuổi của hắn lẽ ra không cần phải có.

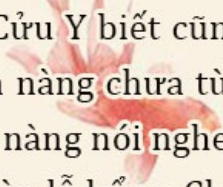
Hắn học được cách xem biểu tình của mọi người, biết phải ra vẻ ngoan ngoãn nhu thuận để lấy lòng người khác. Trong lúc đó, hắn vô tình biết thêm những cơ sự bên ngoài qua lời nói của những người xung quanh. Ai cũng nghĩ, cũng cho rằng hắn chỉ là một đứa con nít chưa lớn, cái gì cũng không hiểu, lại không ngờ rằng hắn cái gì cũng nghe thấy, dù khi đó chưa hiểu thì cũng không quên. Dần dà, qua từng trải nghiệm, có cái hắn đã ngẫm ra, có cái đã rõ ràng...

Phụ thân của hắn là Hữu Thượng thư, đại thần trong triều, không buôn bán cái gì nhưng trong gia tộc từ tổ mẫu, kế mẫu đến những họ hàng quen thuộc của hắn, ai nấy đều có vốn riêng, cũng có một hai cửa hàng của riêng mình. Những lúc hội họp ngoại trừ giáo điều, tán dóc ra thì thỉnh thoảng vẫn nhắc đến đề tài bán buôn của mình. Làm cái nào thì tốt, không nên làm cái gì, bán cái gì thì lãi to... Chẳng ai chê tiền của mình ít, nên chủ đề này thật sự được rất nhiều người quan tâm, bàn luận càng lúc càng sôi nổi, càng thiết thực.

hacdeu.wordpress.com

Nên bây giờ, dù Hữu Thiện chưa từng xuất đầu buôn bán nhưng lý thuyết cũng không ít. Hắn còn dốc hết sức, đem hết tất cả những gì hắn ra nói, khiến Nam Chánh Can càng nghe càng hoa mắt.

Đúng là Cửu Y đã dạy cho hắn rất nhiều, nhưng thật

tế, những gì Cửu Y biết cũng đều qua sách vở, phim ảnh, bản thân nàng chưa từng bắt tay vào thực tiễn, nên những gì nàng nói nghe thì có vẻ hay nhưng thật ra có trăm ngàn lỗ hổng. Chỉ vì những ý tưởng Cửu Y đưa ra quá khác lạ, quá đặc biệt, Nam Chánh Can là người chưa từng trải nên càng dễ dàng bị cuốn vào trong đó. Lúc này, nghe Hữu Thiện trình bày, Nam Chánh Can mới nhận ra bản thân mình quả thật đã quá ngây thơ, cho mọi thứ là dễ dàng, hẳn còn phải học thêm rất nhiều...

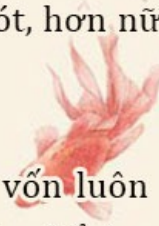
Nhưng cũng từ đấy, Hữu Thiện mới bộc lộ khả năng kinh doanh tài tình của mình, quả thật, hẳn rất có khiêu!

wattpad.com/user/hacdeu

Còn vấn đề thành thương nhân làm hạ thấp địa vị gì đó đó, bỏ qua đi! Không sống tốt được còn lo lắng gì cái gì diện!

May mắn là mẫu thân đã mất của Hữu Thiện có để lại một số gia nô cho hẳn, nên cũng không tới mức không tìm ra người đáng tin làm việc.

Và cũng từ đó, một cảnh tượng thường xuyên xảy ra trong Tập Thiện Đường: ở cuối lớp, Nam Chánh Can bắt chéo hai tay trước ngực, lưng dựa hẳn vào thành ghế, hai mắt nhắm nghiền như ngủ, không chút để ý nghe lão sư giảng bài. Cảnh này diễn ra hằng ngày, giờ chẳng còn buồn để ý, nên cũng không có người biết lúc đó thật chất Nam Chánh Can rất tỉnh táo, từng lời giảng của lão sư nghe không bỏ sót, hơn nữa còn suy diễn ra nhiều vấn đề khác.

Còn ở giữa lớp, học trò Hữu Thiện vốn luôn siêng năng học tập chột đời tính thành chênh mảng, thường hay ngủ gật trong lớp, lão sư tức giận mấy lần đánh roi cũng không khả quan hơn. Hữu Thiện thật sự buồn ngủ. thật sự rất buồn ngủ. Sau giờ học hẳn

còn phải đi kiểm tra tiến độ làm việc của hạ nhân nữa. Đây chính là sự nghiệp đầu tiên của Nam Chánh Can và hẳn thực hiện, hẳn nhất định phải làm hoàn hảo nhất...

facebook.com/hacdeu.truyen/

Bất chi bất giác, từng người đã lặng lẽ trưởng thành, tìm con đường cho riêng mình...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Hôm đó, Hữu Thiện báo cáo kết quả đạt được trong thời gian qua với Nam Chánh Can:

– Tháng vừa rồi dù tiền lời không nhiều lắm nhưng hiệu quả rất khả quan, nhiều người còn đánh tiếng nếu có mẫu mã mới thì ưu tiên bán cho họ nữa...

Hữu Thiện càng nói càng phấn khởi, dù tiền lời ban đầu không nhiều nhận gì nhưng đó là từng đồng tiền mồ hôi, nước mắt của tự hắn kiếm ra. Tuy vậy, hắn càng tự nhủ: kết quả này không chỉ nhờ công của hắn mà phần lớn là nhờ vào ý tưởng và mẫu mã đặc biệt của Nam Chánh Can cung cấp, nếu không, hắn chẳng làm được gì.

Nam Chánh Can lật lật xem sổ sách, cái đầu nhỏ khê gật gù, bộ dạng y hệt như một ông cụ non. Đừng nghĩ mặt hắn lạnh căm căm chẳng có cảm xúc gì, thật ra, hắn kích động cũng không thua kém gì Hữu Thiện. Đây chính là bước đầu đặt nền móng cho cơ nghiệp sau này của hắn, làm sao có thể không kích động cho được. Nếu là đứa bé bình thường, chắc chắn nó đã nhảy tung tung lên, đắc ý không ngừng rồi, chỉ là, Nam Chánh Can không phải!

Hắn không phải đứa trẻ bình thường, cũng không có sự ngây thơ kia.

Nam Chánh Can xếp sổ sách qua bên rồi nói với Hữu Thiện:

– Thời gian này ngươi quá lơ là việc học.

Hữu Thiện đang lảng lảng trên mây không ngờ bị Nam Chánh Can bình phẩm thế thì sững sờ, không biết làm sao. Nam Chánh Can bắt đầu nói thiệt hơn:

– Thành tích tệ hại như vậy, ngươi nghĩ có thể tiếp tục vào Cung? Rồi lý do khiến ngươi lơ là việc học, dù Hữu thượng thư không quan tâm tới ngươi nhưng có thể bỏ mặc ngươi bê tha? Khi đó, những việc ngươi đang làm bây giờ...

Nói đến đây, Nam Chánh Can ngừng lại, tự để Hữu Thiện suy nghĩ.

Hữu Thiện tái xanh mặt mày, đúng là hắn quá lơ là rồi. Một khi việc hắn buôn bán bị lộ ra ngoài, hắn có thể chỉ điểm Nam Chánh Can sao? Nếu nói ra, một là không ai tin, hai là hắn sẽ bị cách ly ngay lập tức, cả hắn và Nam Chánh Can đều không có quả lành. Còn nếu không nói, chỉ có thể mặc định toàn bộ cửa hàng này nọ đều là của hắn, nếu thế, hắn còn giữ được sao? Thế nào cũng có hàng tá nguyên do để bị cướp đi mà không có năng lực phản kháng!

Đằng nào đi nữa cũng là kết quả tệ nhất!

Hữu Thiện hoảng sợ quỳ xuống trước mặt Nam Chánh Can, van xin Nam Chánh Can tìm cách cứu chữa. Hắn khó khăn lắm mới tìm được một chút giá trị trong cuộc sống này, hắn không muốn trở về những ngày luôn cúi trước kia.

Nam Chánh Can nói:

– Ta giao cho ngươi thêm một nhiệm vụ! Không chỉ buôn bán bên ngoài, mà ngươi còn phải trở thành một trong mười người có học thức uyên bác nhất trong lớp học này. Ngươi có làm được không?

Hữu Thiện sững sờ, không tin nổi trước quyết định của Nam Chánh Can.

Hắn do dự một lúc rồi cắn răng nói:

– Thần không dám chắc mình có thể hoàn thành kỳ vọng của Điện hạ, nơi này quá nhiều người tài giỏi, không tính Đại hoàng tử, Thất hoàng tử hay một số vương hầu khác, chỉ giới hạn nhi tử của các quan đại thần trong triều thôi cũng đã có rất nhiều nhân tài ưu tú. Thần không dám nói mình tài giỏi hơn những người đó, thần chỉ cam đoan với Điện hạ: kể từ bây giờ, thần sẽ cố hết sức của mình để giữ cân bằng giữa hai bên! Không để bản thân lười biếng, thật lười mà bị đuổi khỏi Cung!

– Được! Ta sẽ chờ kết quả của ngươi!

Nam Chánh Can không trách Hữu Thiện, nếu Hữu Thiện dám vỗ ngực cam đoan làm được, Nam Chánh Can mới không tin.

Sau đó, Nam Chánh Can bắt đầu bày Hữu Thiện cách quản lý nhân sự mà Cửu Y đã từng nói qua với hắn. Cả hắn và Hữu Thiện đều không tiện ra mặt xử lý việc buôn bán, cũng không thể việc gì cũng qua tay hai người xử lý được. Huống hồ, dự tính của Nam Chánh Can sau này còn phát triển rất rộng! Tất cả những viễn cảnh mà Cửu Y đã vẽ, hắn đều muốn hoàn thành! Nên từng bước đào tạo người có thể sử dụng rồi.

Trong vô tình, Cửu Y không hề hay biết, những mộng mơ vô thường vô phạt của nàng đã ảnh hưởng sâu rộng đến một người, đã vẽ ra tương lai đổi mới ảnh hưởng lớn đến rất rất nhiều người.

Hữu Thiện lần nữa quay đầu làm một học trò gương mẫu cần nắn khiến lão sư hài lòng, tám tác không thôi. Lão sư không ít lần nói với Hoàng đế: “Thế hệ này, nhân tài đông đúc, là phúc của Nam Quốc!”. Lão Hoàng đế cũng gật gù đầu hài lòng.

Cá biệt duy nhất trong đó chính là Nam Chánh Can, hắn vẫn một mực không lo học hành, đến lớp cũng chỉ nhắm nghiền hai mắt, là thành phần bất hảo mà không ai muốn nói tới, cũng chẳng ai thèm để mắt. Đương nhiên, mối quan hệ giữa Nam Chánh Can và Hữu Thiện là bí mật, chẳng ai liên tưởng cả hai cùng một ruột.

...

Sau đó không lâu, những khó khăn cũng ập đến. Cửa hàng liên tục có người tới quấy phá, dù có báo quan tình hình cũng không bớt, làm hắn thiệt hại khá lớn, khiến Nam Chánh Can và Hữu Thiện rầu rĩ không thôi. Nếu tình hình này tiếp diễn, cửa hàng có thể duy trì được hay không cũng khó nói. Đây lại là sản nghiệp đầu tiên và duy nhất hiện tại của Nam Chánh Can, một khi không còn, không biết đến bao giờ hắn mới có thể bắt đầu lại.

Khi Cửu Y biết chuyện, nàng trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Lúc có mặt của quan phủ thì không ai phá, quan phủ vừa đi liền có người tới kiếm chuyện sao?

Nam Chánh Can gật đầu. Hắn cũng biết bọn côn đồ dám to gan như vậy vì biết cửa hàng kia không có người chống lưng. Nhưng vấn đề là cả hắn và Hữu Thiện đều không có khả năng ra mặt, làm cách nào cho tốt?

Trong lúc Nam Chánh Can khó khăn tìm cách ứng phó thì nào ngờ Cửu Y mon men lại gần và hỏi:

– Này, cửa hàng kia đã gửi gắm cho quan lại chưa?

Nam Chánh Can lúc đầu nghech mặt ra không hiểu câu nói của Cửu Y, lúc sau liền giận tím mặt, la ó:

– Nàng muốn ta đưa hối lộ? Rốt cuộc nàng nghĩ thế nào mà lại nghĩ ra cái ý kiến tày trời đó???

Cửu Y lấy hai ngón tay nhét vào tai để khỏi bị Nam Chánh Can làm đinh óc. Chờ chờ Nam Chánh Can hạ hỏa, Cửu Y không hình tượng ngoáy ngoáy tai, nói:

– Một hai lần có thể là vô tình nhưng lần nào cũng vậy chỉ có thể nói bọn họ đã bắt tay với nhau thôi!

Lúc bọn côn đồ làm loạn, quan sai tránh mặt, còn lúc quan sai tuần tra thì bọn côn đồ lảng đi. Nếu không chạm mặt dù sao cũng không có lý do để bắt chẹt quan sai làm việc không đúng, có trách chỉ tự trách bản thân xui xẻo thôi.

Quan và cướp bắt tay nhau vốn chẳng phải chuyện lạ rồi, một bên ngoài sáng, một bên trong tối cùng nhau hành sự, chỉ khác ở chỗ có để lộ ra manh mối để người biết được hay không.

Nam Chánh Can chưa trải sự đời cũng không ngờ, nghe Cửu Y lập lờ như thế cũng nhận ra dụng ý của Cửu Y. Hắn không phải chưa từng nghi ngờ, chỉ là hắn không muốn nghĩ theo chiều hướng đó.

– Ý của nàng... bọn côn đồ kia dám làm loạn vì được quan lại nơi đó chỉ điểm sao? Làm sao bọn chúng dám vi phạm kỷ cương như thế?

Cửu Y thở dài. Chỉ có thể nói Nam Chánh Can quá ngay thẳng đi, hắn ra mở cửa hiệu làm ăn, không có người có thể lực chống lưng, cũng chẳng chịu quan sát thời thế, không đút lót kẻ máu mặt khu vực đó, cũng không biết hối lộ quan chức trong khu. Làm sao bọn họ dễ tính mà để hắn thuận lợi làm ăn đây?

Cửu Y lại thở dài.

Nam Chánh Can điền tiết không thôi:

– Ta đường đường là Ngũ hoàng tử Nam Quốc, một khi biết quan lại bên dưới cấu kết làm bậy, đã hận không thể tóm gọn cả lũ đó mà nàng còn khuyến khích đút lót cho bọn họ? Nàng nghĩ cái gì thế?

Thấy Cửu Y vẫn lơ lơ như không, Nam Chánh lại nói:

– Bọn họ nhận bổng lộc của triều đình là để phục vụ bá tánh, nào có cái lý lại bắt bá tánh phải đút lót cho bọn họ? Nàng còn muốn ta thỏa hiệp với bọn chúng, khích lệ cho bọn chúng sao?

Cửu Y vô cớ bị chỉ trích, tức giận không kém:

– Ngươi cũng nói là bọn họ nhận bổng lộc triều đình, vậy ngươi có biết bọn họ nhận được bao nhiêu hay không? Không biết? Hay biết rõ chúng chẳng bao nhiêu? Ngươi có biết ngoài kia bao nhiêu thứ cần tiền hay không? Chút tiền còn con ấy có đủ vào đâu không? Có bao nhiêu người thật chí công vô tư? Bao nhiêu người chờ đợi thăng quan phát đạt? Mà lương bổng nhận được như thế nào? Từ đầu đã định bọn họ nhất định phải kiếm thêm tiền bằng cách này hay cách khác! Vậy chút quà biếu tặng thì sai lầm chỗ nào? Thậm chí nếu bị bỏ qua mới là không phải phép đó!

Nam Chánh Can tự nghĩ mình vốn không phải người ngoan ngoãn, thuần lương rồi, thế nhưng hắn vẫn không ngờ Cửu Y to gan còn hơn cả hắn, còn lớn tiếng nói như đúng rồi. Nam Chánh Can thật sự bị Cửu Y làm tức không nhẹ.

– Nàng... nàng...

Cửu Y cũng thờ phỉ phò vì tức, nhưng thấy Nam Chánh Can bị kích động như vậy thì chợt nhớ ra Nam Chánh Can mới bao tuổi mà nàng lại khăng khăng giành phần thắng với hắn? Hơn ai hết, Cửu Y biết rõ Nam Chánh Can là người như thế nào. Dù bề ngoài hắn có vẻ bất cần nhưng thật tế lại là đứa bé nhạy cảm hơn ai hết, vừa có chấp vừa ngay thẳng, không chấp nhận cái ác, nhất thời bắt hắn phải chấp nhận lại đồng thuận như vậy thật là làm khó hắn.

Nam Chánh Can cảm thấy nhân sinh quan hắn như bị vỡ ra, trong suy nghĩ của hắn Nam Quốc là nước hùng dân mạnh, vốn là một nơi tốt đẹp như xứ tiên. Hắn không biết, cũng không ngờ tới ẩn sâu bên trong lại đen tối, thối nát như vậy.

Không muốn chấp nhận!

Cửu Y nhận ra sự mất mát, chấp nhất của Nam Chánh Can, vô thức bước tới ôm hắn vào lòng, an ủi:

– Xin lỗi, ta không muốn làm ngài thất vọng đâu, cũng không phải muốn ngươi chấp nhận sai trái của bọn chúng, chỉ vì bây giờ không có cách nào trừ hòa hiệp ra, vì chúng ta không thể làm khác được. Nhưng không phải vì vậy mà chấp nhận bọn chúng mãi mãi làm cản... Hãy nhớ rõ sự khó khăn, bất lực của mình, hãy hiểu nỗi khổ của dân chúng thấp cổ bé họng, nếu có thể, hãy tạo ra một mảnh trời mới không còn bất công... được không?

Nắm đấm Nam Chánh Can càng siết chặt, cắn môi đến rướm máu.

Ngày hôm đó, Nam Chánh Can học thêm được một mặt khác của ấn nhân khi bắt tay thỏa hiệp với cái ác.

Con đường trưởng thành chẳng mấy khi bằng phẳng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nam Chánh Can trưởng thành từng ngày, từng bước trải qua khó khăn, từng bước đi tới.

Hắn bận rộn, mỗi ngày đều bận tới mất tối mũi. Rất nhiều lần, Cửu Y phải thở dài vì cảm thấy Nam Chánh Can quá khắc khổ, hắn học nhiều hơn ai hết, cố gắng hơn bất cứ người nào và cũng là người ấn nhân nhất mà Cửu Y từng thấy.

Nếu là một người bình thường, khi đạt được một thành tích nào đó, chắc hẳn kẻ đó sẽ khoe khoang khắp nơi, muốn tất cả mọi người đều biết và tung hô mình. Nhưng Nam Chánh Can thì ngược lại, hắn làm cái gì cũng âm thầm bí mật, tuyệt đối không để ai biết được hành động của mình, tỏ ra bình thường hết mức có thể.

Hắn chỉ là một đứa bé còn hơi sữa mà...

Cửu Y biết chí hướng của Nam Chánh Can lớn, rất lớn, cũng biết hắn từng bước mở rộng kinh doanh theo ý tưởng của nàng. Hắn kín tiếng, không mấy khi bày tỏ suy nghĩ của mình, nhưng mỗi lần hắn muốn làm một cái gì đó đặc biệt đều sẽ hỏi qua ý kiến của Cửu Y, nghe nàng phân tích thiệt hơn. Không phải cái gì Cửu Y nói cũng đúng, cũng có thể áp dụng được nhưng qua đó, Nam Chánh Can có thêm nhiều cái nhìn mới, nảy ra nhiều sáng kiến mới.

Cửu Y cũng chẳng bao hỏi kỹ càng tình hình của hắn. Nàng lười! Từ trước tới giờ, Cửu Y tuyệt đối không phải loại người có chí hướng lớn, chỉ muốn an phận thủ thường, bình yên qua ngày mà thôi, nàng nhanh chóng quên mất hứng thú ban đầu của mình mà thờ thờ ơ ơ. Hơn nữa, nàng thấy Nam Chánh Can quá cực! Cực khổ vô cùng! Nàng chỉ cần một ngày ba bữa, cơm áo không lo là tốt rồi, tuyệt đối không chấp nhận vì giàu sang mà khiến bản thân trở thành nô lệ cho đồng tiền. Cửu Y nghĩ vậy.

Nam Chánh Can quá rõ cái tính lười nhát của Cửu Y, hắn chẳng có chuyện gì muốn giấu nàng nhưng hắn biết nàng không quan tâm, dù có cũng chỉ nghe tai này bỏ tai kia, nên hắn chẳng buồn nói.

Còn Hữu Thiện sau này cũng ngấm ra bên cạnh Nam Chánh Can nhất định có quân sư chỉ dẫn, chứ không phải cái gì cũng do Nam Chánh Can tự nghĩ ra. Chỉ là, Nam Chánh Can chẳng bao giờ đề cập đến vị quân sư bí ẩn kia, hắn cũng chẳng đại dột mà hỏi. Thầm nghĩ Nam Chánh Can đúng là Nam Chánh Can, đến người kỳ tài như vậy cũng có thu phục, lòng ngưỡng mộ lại dâng lên một bậc.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cuộc sống cứ thế tiếp diễn, bề ngoài tưởng như êm đềm lại nấy ai biết mặt nước ngầm gợn sóng. Cho đến một ngày kia, Nam Chánh Can ngỗ lời với Trần võ sư, Trần Hùng:

– Nơi này không phải chí hướng của ngài!

Trần Hùng ngược mắt nhìn Nam Chánh Can sắp mười tuổi kia, có chút trông đợi vào hắn. Mấy năm qua, Trần võ sư luôn dõi bước theo Nam Chánh Can, muốn biết đứa bé bị bỏ rơi kia có thể làm nên đại sự gì.

Dù không nói nhưng từng cố gắng khắc khổ của Nam Chánh Can đã lay động đến bản tâm Trần Hùng.

Nam Chánh Can bây giờ vẫn chưa tới tuổi trưởng thành, nhưng ánh mắt hắn nghiêm nghị, không có lấy một chút yếu mềm, khí thế của hắn cũng thay đổi, từng chút bộc lộ sắc bén, uy nghiêm.

– Ở đây không thích hợp để ngài hiển lộ tài năng của mình! Cũng không thích hợp để ngài phát triển! Bầu trời rộng lớn ngoài kia, ngài có muốn khám phá không?

Ánh mắt Nam Chánh Can như xoáy thẳng vào trong tâm của Trần Hùng, khiến Trần Hùng chấn động. Hóa ra, hắn vẫn xem nhẹ Nam Chánh Can!

Trần võ sư kiềm chế kích động trong lòng, vờ nói:

– Ý của Ngũ hoàng tử là gì? Người đừng nghĩ vờ vịt nói mấy câu thì có thể miễn bài học hôm nay...

Mấy năm qua, Trần Hùng luôn quan sát hắn, Nam Chánh Can đương nhiên nhận ra và chính Nam Chánh Can cũng âm thầm thăm dò Trần Hùng.

Sau khi tìm hiểu ngọn ngành xuất thân của Trần Hùng, lại tỉ mỉ quan sát mấy năm, Nam Chánh Can biết Trần Hùng không phải người ụy lụy vào quyền thế, hắn muốn tung hoành thiên hạ nhưng vì thời cuộc bức bách khiến hắn phải thu liễm, mài mòn nhuệ khí của hắn. Nhưng qua sự giãy giụa ẩn giấu trong mắt và cả hành vi quan sát mình, Nam Chánh Can nhận ra Trần Hùng vẫn đang ẩn nhẫn, chờ đợi cơ hội để chuyển mình. Và Trần Hùng đã chọn Nam Chánh Can, có thể lúc đầu là vì tò mò nhưng dần dần bị tin phục mà chính Trần Hùng cũng không nhận ra. Người đã đưa đến, Nam Chánh Can tuyệt không bỏ qua! Bây giờ đã đến lúc cần tới Trần Hùng rồi!

– Ta không biết ngài muốn nói gì!

Trần Hùng nghiêng răng nói. Hắn vẫn nghi ngại, không dám thử thách, sợ thất bại sẽ liên lụy đến gia đình của hắn.

Nam Chánh Can không từ bỏ, lại hỏi:

- Ngài chấp nhận cuộc sống bây giờ sao? Chấp nhận chôn vùi cả tương lai mình ở nơi không một người quý trọng giá trị của mình?

Nội tâm Trần Hùng chao đảo.

hadoop.wordpress.com

- Lúc ta mới học võ, ngài đã từng hỏi ta: mục đích học võ của ta là gì. Bây giờ, ta lại hỏi ngài: lý tưởng đầu tiên khi ngài học võ thuật là gì? Ngài còn nhớ không?

Con người Trần Hùng co rút, giãy giụa không ngừng, nắm đấm của hắn siết chặt, nghiến chặt hàm răng để khống chế sự thịnh nộ cuộn cuộn trong tâm.

Nam Chánh Can lại nói:

- Ta không muốn nhiều lời! Chỉ muốn ngài biết hiện tại ta cho ngài một cơ hội để vùng mình, ngài có muốn tiếp nhận hay không?

Trần Hùng giằng xé hơn bao giờ hết. Hắn có thể bỏ qua tất cả để thực hiện lý tưởng của mình? Hắn có thể làm được sao? Từ bỏ tất cả mọi thứ bình an hiện tại để xông pha? Đáng giá sao?

Nam Chánh Can biết Trần Hùng khó xử, nhưng cũng không muốn mất quá nhiều thời gian cho người này. Chờ một lúc sau vẫn không nghe tiếng trả lời, Nam Chánh Can đã xoay người đi.

wattpad.com/user/hacdeu

Còn thâm tâm Trần Hùng lúc này không ai biết được đang nổi bão như thế nào. Từng sự kiện bao nhiêu năm qua tái hiện trước mắt hắn, từng chuyện nhỏ một.

Đã từng hy vọng, mất mát, thất vọng lại có ánh sáng chỉ lối...

- Ngủ hoàng tử!!!

Nam Chánh Can đang đi thì nghe tiếng quát lớn của Trần Hùng phía sau, Nam Chánh Can dừng chân, xoay đầu lại nhìn.

Trần Hùng trước mặt Nam Chánh Can hạ mệnh gối
quỳ bộp xuống đất, cúi thấp đầu nói:

- Xin ngài hãy chỉ điểm!

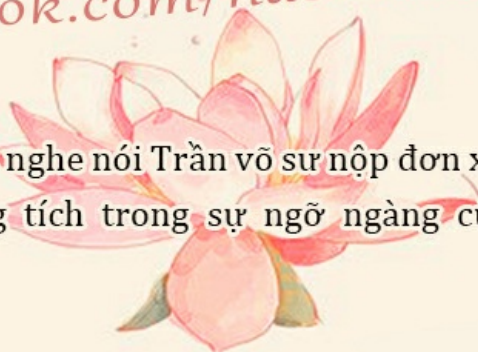
Không nghe Nam Chánh Can đáp lời, Trần Hùng lại
nói lớn:

- Xin hãy thu nhận thần!!!

facebook.com/hacdeu.truyen/

...

Sau ngày đó, nghe nói Trần võ sư nộp đơn xin từ chức
và mất tung tích trong sự ngỡ ngàng của một số
người.

097

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Đó là một đêm mưa lớn, sấm chớp đi đùng, không ai muốn bước chân ra khỏi nhà.

Ở Điện Học Cẩn, Cửu Y lại sốt ruột đứng ngồi không yên, mãi miết trông ra cửa lớn.

Rầm

Một tiếng sấm lớn lại vang lên, làm Cửu Y giật nảy cả mình, mém hét to. Nhìn bên ngoài, mưa càng lúc càng lớn, Cửu Y rút cuộc sốt ruột không chịu nổi nữa mà xách ô ra ngoài.

Trong sân, Hồ quản sự cũng đang che ô, vung tay ra lệnh cho mấy cung nữ, thái giám bên dưới. Cửu Y chạy tới chỗ Hồ quản sự, hấp tấp hỏi:

– Vẫn chưa tìm được người sao?

Hồ quản sự lo lắng lắc đầu, trên dưới Điện Học Cẩn sốt ruột không yên.

Nam Chánh Can mất tích!

Tất cả mọi người đều đinh chắc Nam Chánh Can chỉ ở quanh quần đầu đó trong Hoàng cung này thôi, nhưng Hoàng cung rộng lớn như vậy, người của Điện Học Cẩn có bao người, không đủ nhân lực để tới mọi nơi, đã thế còn có những chỗ bọn họ không thể tiến vào...

Trước nay, Nam Chánh Can luôn hành động có quy tắc, kỷ luật, đây là lần đầu tiên không nói tiếng nào mà biến mất như vậy. Thời gian càng trôi qua, mọi người càng thấp thỏm không yên. Trong đó, Cửu Y lo sợ sự an toàn của Nam Chánh Can, không biết hẳn có xảy ra tai nạn gì hay không, còn đại đa

phần những người khác trong Điện Học Cẩn lo cho bản thân mình hơn, nếu Nam Chánh Can thật sự xảy ra chuyện, bọn họ dù có liên quan hay không cũng không tránh khỏi trừng phạt nặng nề. Quả nhiên, gặp phải chủ tử như Nam Chánh Can không có gì tốt đẹp.

– Một lúc nữa nếu vẫn không tìm được người, ta sẽ báo cáo với cấm vệ quân, nhờ bọn họ tìm người. . .

Hồ quân sự nói với Cửu Y, những năm này việc Cửu Y thân thiết với Nam Chánh Can đã không còn là chuyện bí mật trong Điện Học Cẩn, xét theo quan hệ với Nam Chánh Can nên giá trị của Cửu Y trong Điện Học Cẩn cũng tăng cao, không ai dám không nể mặt nàng vì sợ vị thần sau lưng nàng phiền toái.

Cho tới giờ việc Nam Chánh Can mất tích chỉ có người trong Điện Học Cẩn biết, Hồ quân sự chưa dám báo lên trên, cố huy động mọi người tìm thấy hần sớm nhất có thể. Nam Chánh Can tuy là Hoàng tử, nhưng không được quan tâm, địa vị trong Cung không lớn, vô duyên vô cớ động tới Ngự lâm quân, thì sau này có tìm được người vẫn không tránh khỏi trách phạt. Nhưng đã trễ thế này, việc người Điện Học Cẩn chia ra tìm người khắp nơi thế nào cũng có người để ý, nếu mãi chân chữ không báo lên cũng sẽ có chuyện.

Cửu Y nóng ruột không ngừng, rút cuộc tự mình lao ra ngoài màn đêm đi tìm Nam Chánh Can.

– Cửu Y. . .

Hồ quân sự hét lớn, Cửu Y vẫn không ngừng bước, vừa chạy giữa trời đêm lạnh lẽo vừa roi nước mắt.

– Thăng ngốc này, rốt cuộc đang ở đâu vậy?

Cửu Y vừa khóc vừa mắng, bất lực vô cùng.

Nàng không muốn khóc, nhưng nước mắt không ngừng rơi xuống che mờ tầm mắt.

Bịch một tiếng, Cửu Y té nhào trên đất, cả người đau đớn. Cửu Y nằm trên đất, khóc không ngừng được.

Hôm nay, vốn là sinh nhật của Nam Chánh Can, nàng đã chuẩn bị một buổi tiệc nhỏ, thậm chí còn xuống bếp làm bánh ngọt, muốn tạo bất ngờ cho hần. Thế nhưng, chờ mãi chẳng thấy hần về, nàng từ hờn giận đến sốt ruột rồi lo sợ không yên, làm sao hần lại biến mất mà chẳng nói lời nào. . .

– Nam Chánh Can khốn kiếp. . .

Trên đời này, chỉ có nàng và hần nương tựa vào nhau, là người thân duy nhất của nhau. Hần đã từng hứa dù có đi đâu cũng sẽ mang nàng đi cùng, không để nàng phải một mình cô độc mà. . .

Cửu Y lồm cồm bò dậy, quệt nước mắt và nước mưa trên mặt, muốn tiếp tục tìm người.

Đúng lúc đó, Hồ quân sự đã chạy tới, lớn tiếng nói:

– Đã tìm được rồi! Đã tìm được người rồi. . .

Cửu Y mở bừng hai mắt, hấp tấp hỏi:

– Hần đang ở đâu?

Hồ quân sự thở dài trước bộ dạng thê thảm của Cửu Y, nói:

– Ngũ hoàng tử đang ở Bảo Tâm Cung. . .

Bảo Tâm Cung, tử cung của Tâm Phi, mẫu phi của Nam Chánh Can.

Biết được mục đích, Cửu Y liền xoay người chạy đi, ngay cả ô cũng không thèm nhặt. Nàng chỉ muốn nhanh chóng, thật nhanh tới bên cạnh hần.

...

Cùng lúc đó, trên một hành lang nọ, Thất hoàng tử Nam Chánh Hiên cùng với một đoàn thái giám, cung nữ hộ tống phía sau đang rải bước đi.

Mấy người thái giám, cung nữ cẩn thận che chắn cho Nam Chánh Hiên, sợ hần bị mưa ướt. Nam Chánh Hiên năm nay chín tuổi, đã có bộ dạng của một tiểu đại nhân, trầm tĩnh hơn nhiều so với tuổi tác của hần, vừa nhìn đã biết là một đại nhân vật không thể xem thường.

Đúng lúc đó, từ xa có tiếng động vang tới gây sự chú ý của Nam Chánh Hiên.

Là Cửu Y đang chạy trong mưa lớn.

Y phục nàng đầy bùn đất, tóc tai rũ rượi, khi đến gần chỗ Nam Chánh Hiên đứng thì bị vấp chân, ngã lăn ra đất. Thế mà, Cửu Y lập tức bò dậy, trông thấy Nam Chánh Hiên cũng không để ý, chỉ biết đó là một quý nhân nào đó, nàng gật mạnh đầu xem như hành lễ rồi lập tức đứng dậy chạy đi tiếp.

Thái giám bên cạnh Nam Chánh Hiền vô cùng tức giận trước thái độ vô lễ của Cửu Y, liền quát:

– Đó là cung nữ của nơi nào, lại dám vô lễ với Điện hạ như thế...

Lão thái giám đó còn muốn cho người đuổi theo Cửu Y bắt lại để trừng phạt mà Nam Chánh Hiền đã phát tay bảo ngừng.

Hai mắt Nam Chánh Hiền vẫn chăm chăm dõi theo phương hướng Cửu Y chạy đi.

Liền sau đó, Hồ quản sự dẫn theo người của Điện Học Cần cũng chạy tới, nhìn thấy Nam Chánh Hiền, bà và những người phía sau liền quỳ xuống hành lễ.

– Nô tì tham kiến Thất hoàng tử.

Nam Chánh Hiền lúc này mới dời mắt qua Hồ quản sự, lên tiếng hỏi:

– Các người ở nơi nào?

Hồ quản sự cung kính nói:

– Bẩm Thất hoàng tử, chúng nô tì là cung nô của Điện Học Cần.

– Là người của Ngũ hoàng huynh sao?

– Dạ, đúng vậy.

– Tại sao các người lại hấp tấp như vậy?

Hồ quản sự ngập ngừng, vẫn nói thật:

– Bẩm, bọn nô tì... là đi tìm Ngũ hoàng tử. Ngũ hoàng tử đã mất tích từ tối tới giờ, khó khăn lắm mới có tung tích nên bọn nô tì mới gấp gấp đi tìm người. Vô tình mạo phạm Thất hoàng tử, xin Thất hoàng tử rộng lòng bỏ qua...

Nói xong, đầu của bọn họ đã chạm tới đất.

Trong Hoàng cung này, những người không thể đắc tội nhiều lắm, trong đó đương nhiên có Thất hoàng tử trước mặt đây. Hắn không phải người tốt tính, có thể bao dung tất cả mọi người nhưng thường ngày cũng không khó chịu, khắc nghiệt với hạ nhân. Đã vậy, hắn còn là Hoàng tử được xem trọng, mẫu phi của hắn rất có quyền thế nữa. Nếu một khi đắc tội với hắn, không cần hắn phải ra tay, đã có khối người vì hắn mà xử lý trước rồi.

Nam Chánh Hiền cũng không để ý đến bọn họ, ánh mắt vẫn mãi dõi theo phương hướng Cửu Y đã đi...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bảo Tâm Cung

Cánh cửa vẫn đóng im lìm như cũ, hai người thị vệ đứng gác hai bên như hai vị thần mặt dữ, không một chút cảm xúc. Còn Nam Chánh Can thì bất cam, ngoan cường đứng trước cánh cửa lạnh lẽo kia. Hình ảnh này trước kia đã nhiều lần diễn ra, trải qua bảy năm, lại một lần xuất hiện.

Nam Chánh Can đã không còn là đứa bé yếu ớt của trước kia, hắn đã cao dong đồng, dù nét non nớt vẫn còn nhưng không ai nghĩ hắn là kẻ trời gà không chặt, vô năng.

Gió lớn thổi vụt qua, mưa tạt thẳng vào mặt hắn, hai mắt hắn đỏ ngầu vì giận dữ, không cam lòng.

Không phải người nói vì không phải không tin con, vì người không có năng lực bảo vệ con nên mới chọn cách bế quan? Bây giờ, con đã không phải kẻ không có chút sức phản kháng rồi, cũng không cần người bảo vệ nữa. Vậy tại sao? Tại sao vẫn không chịu xuất hiện?

– Mẫu phi...

Nam Chánh Can gào lên, khắp nơi vẫn lặng im, không động tĩnh.

– Mẫu phi... hãy gấp con đi!!! Đừng trốn tránh nữa! Bảy năm, con đã chờ mẫu phi bảy năm rồi, nhịn cũng nhịn đủ rồi!!! Hãy bước ra đi...

Đáng tiếc, mặc cho hấn có gào đến rất cổ, người bên trong vẫn không hồi đáp.

Nam Chánh Can điên cuồng hét một tiếng rồi lao thẳng tới cửa, từng nắm đấm nặng nề đâm thẳng lên cửa. Hai thị vệ bất ngờ trước hành động của Nam Chánh Can, không kịp ngăn cản, lại không dám ngăn, tro mắt nhìn hấn trút bực tức lên tấm cửa trăm cân kia.

Cánh cửa mỗi lần bị Nam Chánh Can đâm phải khẽ run lên, tiếng móc xích khua vào nhau loảng choảng nhưng đáng tiếc, dù hấn có cố sức cỡ nào, nó vẫn không hề lay chuyển.

– Mẫu phi... người nhẩn tâm tới vậy sao? Mẫu phi...

Từng giọt máu từ vết thương trên tay Nam Chánh Can nhỏ xuống, chưa kịp chạm vào mặt đất đã bị nước mưa hòa tan, tan rã không còn.

Nam Chánh Can không cam lòng, hấn hét lên một tiếng thật dài, dồn hết sức mạnh vào nắm tay, đâm ra một quyền kinh thiên.

Từ xa đang chạy lại, Cửu Y đã nghe thấy tiếng thét đầy đau thương của Nam Chánh Can và cả tiếng va chạm hải hùng kia. Trái tim Cửu Y như bị bóp nghẹt, càng lao đi nhanh.

– Chánh Can...

Rốt cuộc, nàng cũng đã nhìn thấy bóng lưng quen thuộc của hấn, hấn mặc y phục xanh thắm đứng tro trọi một mình trong bóng tối mịt mù, cô độc đến cực cùng.

– Chánh Can...

Cửu Y chạy vụt tới, hai tay ôm chầm qua eo hấn, gục mặt lên bờ vai cứng rắn của hấn, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Lúc đầu, Nam Chánh Can không hề ý thức được sự xuất hiện của Cửu Y, dần dần trái tim giá lạnh của hấn được hơi ấm sau lưng truyền tới mà dần cảm nhận được sự sống. Dù bị đâm giữa muôn ngàn nước lạnh, hấn vẫn cảm nhận được từng giọt, từng giọt nước mắt nóng hổi của người sau lưng hấn.

Hấn khó khăn mở miệng gọi:

– Cửu... Y...

Cửu Y ngẩng mặt lên nhìn hấn, hai mắt đầy nước đỏ hoe vừa lo lắng vừa giận dữ, lại đau lòng. Thấy nàng như vậy, Nam Chánh Can bỗng cảm an ủi lạ thường, ít nhất trên đời này còn có một người đang chờ hấn.

Cửu Y một mực cúi gằm mặt, nức nở nói:

– Về thôi...

Đừng ở lại nơi đáng sợ này nữa.

- ...về đi...

Nếu họ đã không cần người nữa, vì sao cứ vì họ mà chịu đau đớn một mình? Ai sẽ quan tâm tới?

Lúc này, người của Điện Học Cẩn đã đuổi tới, nhưng bọn họ không dám tiến lại gần, chỉ đứng xa xa dõi theo tình hình trước mặt.

hacdeu.wordpress.com

Cửu Y ngẩng đầu lên nhìn Nam Chánh Can, hai mắt đỏ

hacdeu.wordpress.com

noe lại day kiên quyết, bảo:

- Cùng ta về nhà!

Nhà! Đối với Nam Chánh Can mà nói, ở trên đời này, chỉ có người trước mặt là “nhà” của hắn.

Nam Chánh Can nhẹ cười, đến hắn cũng không biết mình đang mỉm cười, hắn nói:

- Được, về nhà thôi!

Cửu Y cười lại với hắn. Rồi Cửu Y choàng tay Nam Chánh Can qua vai, nửa dìu, nửa dắt Nam Chánh Can đi, dù Nam Chánh Can không cần nàng dìu, không cần nàng đỡ nhưng vẫn để nàng lôi kéo, không ngại tư thế khó đi này. Hắn còn đang tận hưởng, tận hưởng cảm giác được người quan tâm, lo lắng.

wattpad.com/user/hacdeu

Cửu Y không hề hay biết tâm tình phức tạp của Nam Chánh Can, một mạch chú ý đường đi và không để chạm vào vết thương trên tay hắn.

Mọi người đứng nép qua hai bên nhường đường đi cho hai người. Nói cho cùng, bọn họ vẫn cảm thấy sợ hãi Nam Chánh Can nhiều hơn, nhất là ánh mắt lạnh lẽo không chút cảm xúc hiện giờ của Nam Chánh Can. Cửu Y đương nhiên không biết điều đó, vì Nam Chánh Can sẽ không bao giờ nhìn nàng bằng ánh mắt đó. Hoặc nói, trên đời này, chỉ mình Cửu Y là được thấy vẻ mặt cảm tính của Nam Chánh Can.

Vừa đi, Nam Chánh Can khẽ quay đầu nhìn Bảo Tâm Cung. Nơi đã từng là mái nhà ấm áp của hắn, nơi chất chứa những kỷ niệm êm đềm của hắn và Tâm Phi. Dù khi đó, hắn cũng không được mọi người ưa thích, Phụ hoàng không quan tâm đến hắn, nhưng chỉ cần có Mẫu phi, hắn đã cảm thấy đủ đầy. Thế nhưng...

Kể từ giây phút này, hấn sẽ không mong chờ vào tình thân mong manh kia.

facebook.com/hacdeu.truyen/
Không chờ nữa!

Nam Chánh Can quyết liệt quay đi.

“Người đã từng nói người làm vậy là để bảo vệ con, nhưng thật sự, có phải bảo vệ con hay không?”

“Mẫu phi, mong ngài sẽ không hối hận!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cả đoàn người kéo về Điện Học Cẩn, tốp chuẩn bị nước ấm, tốp chuẩn bị quần áo, túi bụi cả lên.

Nam Chánh Can đứng trong phòng nhìn Cửu Y hốt hơ hốt hải chạy ngược chạy xuôi giúp hấn tắm rửa mà chẳng để ý đến bản thân mình cũng bị ướt sũng, lấm lem bùn đất cả người. Cửu Y vừa lo lắng vừa tức tối gắt:

– Ngươi muốn đi đâu cũng phải nói trước một tiếng cho mọi người biết chứ, ngươi có biết vì ngươi mà trên dưới hoảng loạn cỡ nào không. . .

– Vết thương này nữa. . . còn đau không? Phải lấy thuốc bôi. . .

Cửu Y chẳng vừa định chạy đi thì đã bị Nam Chánh Can níu tay lại.

Cửu Y bực bội, không biết thằng nhóc này lại giờ chứng gì, Cửu Y quay quắt đầu nhìn Nam Chánh Can. Chợt, nàng sững sờ.

Thằng nhóc vốn thấp hơn nàng cả cái đầu, thân thể gầy gò trong trí nhớ của nàng không biết từ bao giờ đã cao lớn rồi. Thậm chí, nàng còn bị hấn che khuất.

Nam Chánh Can đứng ngược sáng, cả người hấn như bị bóng tối bao phủ, đôi mắt phượng xéch dài của hấn bình thường vốn sáng quắc, quật cường thế mà lúc này lại âm u đến lạ. Hấn không hề tỏ ra một chút yếu đuối, khổ sở thế nhưng, hấn càng như thế càng khiến Cửu Y thấy đau đớn.

Thằng nhóc bướng bỉnh, dù miệng luôn nói cứng nhưng luôn muốn dựa dẫm vào nàng trước kia từ bao giờ đã kiềm chế cảm xúc với chính nàng rồi?

Hấn lớn rồi nên không cần nàng nữa sao?

Đôi mắt to tròn của Cửu Y lại ngân ngấn nước, nàng nghiêng răng để bản thân không bật khóc.

Nam Chánh Can sững sờ, chẳng hiểu vì sao nàng lại khóc nữa rồi. Hấn nói lỏng tay, Cửu Y cảm giác như bị vứt bỏ, hấn sẽ bỏ rơi nàng giống như hôm nay bỏ đi không nói lời nào? Giống như. . . cha mẹ nàng bỏ nàng lại một mình, không ngó ngàng?

Cửu Y hoảng hốt giữ chặt tay hấn.

Nàng biết nàng rất vô lý, rất ấu trĩ. Vốn dĩ nàng phải là chỗ dựa, là người bảo vệ cho đứa nhóc trước mặt nàng, nhưng thật chất, bản thân nàng càng dựa dẫm vào hắn nhiều hơn ai hết. Nàng không nghĩ được nếu cả hắn cũng không cần nàng nữa, thì nàng sẽ như thế nào. Nàng sẽ sống như thế nào đây?

Cửu Y ôm chầm lấy hắn, van nài:

– Đừng bỏ ta lại! Đừng bỏ ta lại được không? Dù đi đâu, bất cứ nơi nào, người cũng sẽ không bỏ ta lại một mình, được không...

Nam Chánh Can bàng hoàng, hắn không biết Cửu Y lại sợ hãi như vậy, cả người nàng đang run lên từng hồi trong lòng hắn.

– Nam Chánh Can, người hứa đi!!!

Nam Chánh Can ôm chặt người trong lòng hắn, trầm trọng nói:

– Được, ta sẽ không bao giờ bỏ nàng lại!

Cửu Y nghe hắn nói khẽ thả lỏng, Nam Chánh Can lại nói:

– Vậy nàng cũng phải mãi mãi ở bên cạnh ta, không được rời đi!!!

Cửu Y hiểu hiểu không không, cũng gật đầu.

Ở chung bao nhiêu năm, Nam Chánh Can hiểu rõ bản tính của Cửu Y hơn cả nàng tự hiểu bản thân. Hắn biết lúc này, nàng đơn thuần muốn tìm kiếm hơi ấm tinh thần chứ không hề suy nghĩ đến chuyện khác biệt nam nữ. Còn bản thân hắn? Hắn cũng không biết mình có phải yêu nàng hay không, hắn chỉ biết, kể từ lúc nàng nắm lấy tay hắn bảo đừng buông thì hắn đã không thể nào để nàng đi được rồi. Sau này, dù nàng có muốn đổi ý cũng không được rồi.

Mãi mãi không buông tay.

Lúc sau, nghe tiếng gõ cửa, Cửu Y mới giật mình buông Nam Chánh Can ra.

Hồ quân sự chậm chậm bước từ bên ngoài bước vào. Bà đứng ngay cửa, thấp giọng nói:

– Ngũ hoàng tử, thức ăn đã chuẩn bị xong, lúc nào có thể mang lên ạ?

Cửu Y rồi rầm lau lau mặt, cười giả lả. Nam Chánh Can thì vẫn bình tĩnh như thường, gật đầu nói:

– Người ra ngoài chờ đi!

Cửu Y xấu hổ trừng mắt nhìn Nam Chánh Can, giận dữ nói:

– Người còn chưa có thay y phục, vết thương chưa xử lý nữa!

Nam Chánh Can chẳng nhớ Cửu Y đã sai chân bước vào sau bình phong, vừa đi vừa cởi áo. Cửu Y hồi hải chạy theo sau hắn, vừa nói:

– Đừng có để vết thương dính nước...

Bước vào sau bình phong, đã thấy Nam Chánh Can ngồi ngâm trong bồn, nửa người trên của hắn lộ ra, nước nóng chảy tóe tóe. Nam Chánh Can liếc mắt nhìn Cửu Y.

Còn Cửu Y? Sau phút bất ngờ ban đầu thì hai má bắt đầu nóng lên.

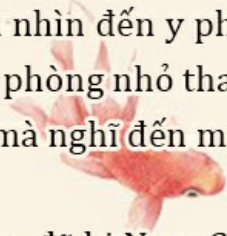
Cái thằng nhóc còn hơi sữa trong trí nhớ của nàng lúc nào đã trở thành một thiếu niên rồi?

hacdeu.wordpress.com

À, Cửu Y đương nhiên không biết. Bởi vì nàng quá lười nên đã hướng dẫn cho Ngũ hoàng tử, người vốn dĩ được sống sung sướng người hầu hầu hạ phải tự

ai được sống sung sướng, người nào kẻ nọ phải tự chăm sóc bản thân mình mà không nhờ vả đến người khác. Đến mức trở thành một thói quen khó bỏ, một chuyện hiển nhiên đến mức Cửu Y chẳng ý thức được bản thân nàng bảy năm qua chưa từng chăm sóc Nam Chánh Can một cách chính đáng!

Cửu Y bối rối chạy ủa ra ngoài, chờ Nam Chánh Can tắm xong. Lại nhìn đến y phục nhếch nhác của mình, liền chạy vào phòng nhỏ thay đồ mà trong đầu không tự chủ được mà nghĩ đến một số chuyện.

Đang bồn thần, đã bị Nam Chánh Can bước tới hỏi:

- Nàng đang làm gì vậy?

Cửu Y nhìn nhìn Nam Chánh Can. Lần đầu tiên ý thức được: người ta bảo con gái mau lớn nhưng nàng lại cảm thấy Nam Chánh Can còn lớn nhanh hơn. Hẳn bao giờ đã cao hơn nàng nửa cái đầu rồi? Nhớ lúc trước nàng còn bằng bế hấn...

Năm nay Nam Chánh Can đã mười bốn tuổi rồi.

wattpad.com/user/hacdeu

Vừa thấy vui mừng cũng có một chút cảm giác mất mát. Đứa bé năm xưa không còn lon ton chạy theo nàng gọi này gọi nọ nữa. Chắc đây là cảm giác chung của các bà mẹ khi thấy con mình trở lên lớn đi.

Chợt nhớ tới hai tay hấn đang bị thương, Cửu Y gấp gáp nói:

- Mau băng bó vết thương lại, nếu bị nhiễm trùng thì phiền lắm.

Cửu Y vừa nói vừa lôi kéo Nam Chánh Can ngồi xuống, miệng không ngừng ca cẩm:

- Nhanh lên mới được, mọi người con đang chờ bên ngoài. Thức ăn chắc lại nguội cả rồi...

Lẽ ra, hôm nay là một ngày đặc biệt, nàng còn chuẩn bị sẵn bánh ngọt ăn mừng với Nam Chánh Can. Ngày sinh nhật của hắn. Chỉ là không ngờ lại xảy ra những chuyện như vậy khiến mất vui.

Nam Chánh Can chăm chú nhìn Cửu Y, chợt nói:

facebook.com/hacdeu.truyen

- Nàng có muốn nghe chuyện năm xưa hay không? Có tò mò muốn biết năm đó ta và Nam Chánh Hiên xảy ra chuyện gì? Chuyện giữa mẫu phi ta và Luyện Phi?

Cửu Y bàng hoàng mở hai mắt...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngô gia, khai quốc công thần của An Quốc, danh gia vọng tộc bao đời. Gia chủ đời này uy danh hiển hách, làm tới chức thừa tướng, đức cao vọng trọng, người đời tôn kính.

Với vị thế đó, đáng lý Thừa tướng phu nhân phải là nữ nhân hạnh phúc, vinh hiển. Thế nhưng, thừa tướng phu nhân lại một mực rầu lo vì mãi không con, trở thành tâm bệnh không nguôi. Qua bao năm điều trị, uống không biết bao nhiêu thuốc đắng, mãi vẫn không thấy tin tức, phải trông chờ phu quân mình cũng nữ nhân khác sinh con đẻ cái.

Dù được Ngô thừa tướng hứa hẹn những đứa bé đó được ghi với danh nghĩa của Ngô phu nhân, còn mẹ ruột không được nhìn nhận và ông đã thực hiện đúng như vậy nhưng vẫn khiến bà khó chịu cùng cực, không chấp nhận được lừa gạt trong lòng, sinh ra tâm lý méo mó.

Thế nên, khi một di nương nọ sinh được một cặp song sinh tỷ muội, Ngô phu nhân đã nói: trai, bà đã có rồi! Gái, bà chỉ cần một mà thôi!

Thế là, Ngô phu nhân ôm tỷ tỷ đi, còn đứa nhỏ thì bỏ mặc không quan tâm.

Từ đó, Ngô Ngọc Hoa, trở thành đích nữ duy nhất của Ngô gia, được người người tung hô, bảo bọc. Còn Ngô Ngọc Diệp, lại là thứ nữ không được quan tâm, như nhánh cỏ dại lớn lên trong một góc tường.

Chuyện mình không phải nữ nhi ruột thịt của Ngô phu nhân, Ngô Ngọc Hoa biết rõ, nhưng chuyện đó có hề hấn gì? Miễn chi cần địa vị đích nữ của nàng không người đả động, mãi mãi là viên ngọc quý được nâng niu, tương lai sẽ được gả cho công hầu, quý tộc, một đời vinh hoa phú quý thì có là con ruột Ngô phu nhân hay không có quan trọng gì.

Với suy nghĩ đó, Ngô Ngọc Hoa không phiền không muộn mà lớn lên, từng ngày thật vui vẻ.

Còn Ngô Ngọc Diệp? Ngô Ngọc Hoa đương nhiên biết rõ sự tồn tại của “muội muội” này. Nhưng ngoài chán ghét ra thì không còn gì nữa! Trong mắt Ngô Ngọc Hoa, Ngô Ngọc Diệp là kẻ ngu ngốc, không chút tài năng, không chút chí hướng, xứng đáng chỉ để làm đá kê chân cho người khác. Thế nhưng, nhìn thấy người có bộ mặt giống như mình lại ti tiện như vậy, Ngô Ngọc Hoa càng chán ghét! Càng muốn chà đạp!

Ngô Ngọc Hoa thỉnh thoảng sẽ ban cho Ngô Ngọc Diệp những thứ mình không thèm, ra vẻ vừa ban ơn vừa quan tâm. Đáng thương Ngô Ngọc Diệp từ nhỏ sống quanh quẩn trong bốn bức tường cùng với những bà tử già cả, lắm cầm vốn không biết xấu xa của người đời, chẳng hề hay biết bản thân bị khinh khi, lợi dụng. Cứ thế ngu ngu ngốc ngốc lớn lên, làm cái nèn, cái bóng, lá xanh điểm tô cho tỷ tỷ xinh đẹp, tài ba của mình.

Cuộc đời vốn dĩ bình lặng trải qua như thế nếu như không có một ngày: Hoàng thượng hạ chỉ sắc phong Ngô Ngọc Hoa, nữ nhi của Ngô thừa tướng làm phi tử!

Đó đương nhiên là tin tức tốt đối với trên dưới Ngô gia, nhưng với Ngô Ngọc Hoa thì không.

Tối đêm đó, Ngô Ngọc Hoa lén mọi người tìm tới Ngô Ngọc Diệp. Từ trước tới giờ, Ngô Ngọc Hoa chưa từng tìm tới địa phương heo lánh, sơ sài của Ngô Ngọc Diệp, nên khi thấy Ngô Ngọc Diệp xuất hiện, Ngô Ngọc Diệp ngạc nhiên không ngừng, nhất là Ngô Ngọc Hoa còn có vẻ gấp gáp, bất an không ngừng.

Hai người vào phòng, Ngô Ngọc Hoa không nén được liền nói:

“Muội muội, muội nhất định phải giúp ta...”

Ngô Ngọc Diệp không hiểu, ngơ ngác hỏi:

“Tỷ tỷ làm sao vậy?”

“Muội nhất định phải giúp ta, nếu không ta chỉ còn đường chết...”

“Tỷ từ từ, có chuyện gì từ từ nói. Sao lại chết chết ở đây?”

Ngô Ngọc Hoa nghe vậy thì ngẩn ra, hít thở đều hòa, nhưng mặt vẫn xanh mét, mãi mới nói:

“Muội có biết hôm nay thánh chỉ tới?”

Đó là việc trọng đại của Ngô gia, ai nấy đều bàn tán không ngừng, Ngô Ngọc Diệp đương nhiên là biết. Liền cười nói:

“Có chứ! Muội nghe mọi người tỷ được Hoàng thượng sắc phong làm phi, muội còn chưa kịp chúc mừng tỷ đây.”

Thấy Ngô Ngọc Diệp vui vẻ mừng rỡ như vậy, Ngô Ngọc Hoa không những không cảm kích mà còn nổi giận.

“Tốt, tốt, tốt cái gì?”

hacdeu.wordpress.com

Ngô Ngọc Hoa mười mấy năm qua được chiều chuộng thành kiêu ngạo đã quen, không vừa ý liền bực dọc đập phá đồ đạc không phải ngày một hai. Lúc này cũng vậy, Ngô Ngọc Hoa đang không vừa ý, lại nghe Ngô Ngọc Diệp nói tốt liền nghĩ Ngô Ngọc Diệp đang trêu tức mình, chẳng suy nghĩ mà hất mạnh tay khiến Ngô Ngọc Diệp không phòng bị mà ngã lăn ra đất, ngơ ngác nhìn Ngô Ngọc Hoa không ngừng.

Ngô Ngọc Hoa thở hổn hển. Mãi lúc sau mới dần cơn giận xuống, nhớ ra mục đích mình tới đây mà vội đỡ Ngô Ngọc Diệp trên đất dậy, hạ giọng nói:

“Muội muội, muội không sao chứ. Là ta lỡ tay, muội đừng giận...”

Ngô Ngọc Diệp lắc lắc đầu, không bỏ bụng, quan tâm hỏi:

“Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Có chuyện gì không hay sao?”

Ngô Ngọc Hoa khổ sở nói:

“Muội muội, muội nhất định phải giúp ta... nếu không, ta sẽ chết mất...”

wattpad.com/user/hacdeu

Ngô Ngọc Diệp nghe vậy thì sợ hãi không ngừng, từ trước tới giờ, trong ấn tượng của nàng, Ngô Ngọc Hoa luôn là người hoàn hảo nhất, hạnh phúc nhất, là tỷ tỷ xứng đáng được yêu thương nhất. Thế mà, hôm nay, Ngô Ngọc Hoa lại đầy u uất, khổ sở không ngừng, nàng không thể hiểu được vì sao lại như vậy.

“Tỷ tỷ, có gì từ từ nói, nếu có thể muội nhất định sẽ giúp tỷ mà...”

Ngô Ngọc Hoa vẫn không ngừng khóc.

“Tỷ, có khó khăn gì tỷ cứ nói đi, dù muội không đủ khả năng thì phụ thân, mẫu thân nhất định cũng sẽ ủng hộ tỷ, không để tỷ chịu ủy khuất...”

Ngô Ngọc Hoa càng lắc đầu dữ dội, giận dữ nói:

“Đừng nhắc tới họ, bọn họ sẽ không nghe lời ta nói, cũng không để ý tới ta đâu...”

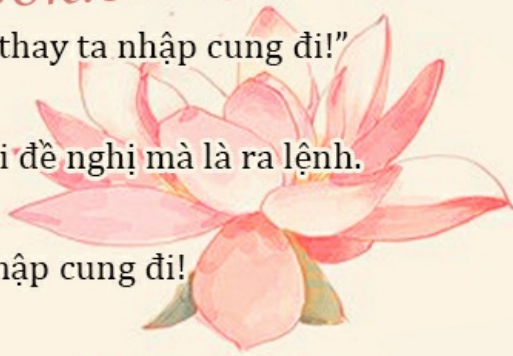
Ngô Ngọc Diệp không biết làm sao, Ngô Ngọc Hoa khóc đủ mới mở miệng nói:

facebook.com/hacdeu.truyen

“Muội hãy thay ta nhập cung đi!”

Không phải đề nghị mà là ra lệnh.

“Thay ta nhập cung đi!”

097

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngô gia, khai quốc công thần của An Quốc, danh gia vọng tộc bao đời. Gia chủ đời này uy danh hiển hách, làm tới chức thừa tướng, đức cao vọng trọng, người đời tôn kính.

Với vị thế đó, đáng lý Thừa tướng phu nhân phải là nữ nhân hạnh phúc, vinh hiển. Thế nhưng, thừa tướng phu nhân lại một mực rầu lo vì mãi không con, trở thành tâm bệnh không nguôi. Qua bao năm điều trị, uống không biết bao nhiêu thuốc đắng, mãi vẫn không thấy tin tức, phải trơ mắt nhìn phu quân mình cũng nữ nhân khác sinh con đẻ cái.

Dù được Ngô thừa tướng hứa hẹn những đứa bé đó được ghi với danh nghĩa của Ngô phu nhân, còn mẹ ruột không được nhìn nhận và ông đã thực hiện đúng như vậy nhưng vẫn khiến bà khó chịu cùng cực, không đập tắt được lửa hận trong lòng, sinh ra tâm lý méo mó.

Thế nên, khi một di nương nọ sinh được một cặp song sinh tỷ muội, Ngô phu nhân đã nói: trai, bà đã có rồi! Gái, bà chỉ cần một mà thôi!

Thế là, Ngô phu nhân ôm tỷ tỷ đi, còn đứa nhỏ thì bỏ mặc không quan tâm.

Từ đó, Ngô Ngọc Hoa, trở thành đích nữ duy nhất của Ngô gia, được người người tung hô, bảo bọc. Còn Ngô Ngọc Diệp, lại là thứ nữ không được quan tâm, như nhánh cỏ dại lớn lên trong một góc tường.

Chuyện mình không phải nữ nhi ruột thịt của Ngô phu nhân, Ngô Ngọc Hoa biết rõ, nhưng chuyện đó có hề hấn gì? Miễn chi cần địa vị đích nữ của nàng không người đã động, mãi mãi là viên ngọc quý được nâng niu, tương lai sẽ được gả cho công hầu, quý tộc, một đời vinh hoa phú quý thì có là con ruột Ngô phu nhân hay không có quan trọng gì.

Với suy nghĩ đó, Ngô Ngọc Hoa không phiền không muộn mà lớn lên, từng ngày thật vui vẻ.

Còn Ngô Ngọc Diệp? Ngô Ngọc Hoa đương nhiên biết rõ sự tồn tại của “muội muội” này. Nhưng ngoài chán ghét ra thì không còn gì nữa! Trong mắt Ngô Ngọc Hoa, Ngô Ngọc Diệp là kẻ ngu ngốc, không chút tài năng, không chút chí hướng, xứng đáng chỉ để làm đá kê chân cho người khác. Thế nhưng, nhìn thấy người có bộ mặt giống như mình lại ti tiện như vậy, Ngô Ngọc Hoa càng chán ghét! Càng muốn chà đạp!

Ngô Ngọc Hoa thỉnh thoảng sẽ ban cho Ngô Ngọc Diệp những thứ mình không thèm, ra vẻ vừa ban ơn vừa quan tâm. Đáng thương Ngô Ngọc Diệp từ nhỏ sống quanh quẩn trong bốn bức tường cùng với những bà tử già cả, lắm cảm vốn không biết xấu xa của người đời, chẳng hề hay biết bản thân bị khinh khi, lợi dụng. Cứ thế ngu ngu ngốc ngốc lớn lên, làm cái nèn, cái bóng, lá xanh điểm tô cho tỷ tỷ xinh đẹp, tài ba của mình.

Cuộc đời vốn dĩ bình lặng trải qua như thế nếu như không có một ngày: Hoàng thượng hạ chỉ sắc phong Ngô Ngọc Hoa, nữ nhi của Ngô thừa tướng làm phi tử!

Đó đương nhiên là tin tức tốt đối với trên dưới Ngô gia, nhưng với Ngô Ngọc Hoa thì không.

Tối đêm đó, Ngô Ngọc Hoa lén mọi người tìm tới Ngô Ngọc Diệp. Từ trước tới giờ, Ngô Ngọc Hoa chưa từng tìm tới địa phương hẻo lánh, sơ sài của Ngô Ngọc Diệp, nên khi thấy Ngô Ngọc Hoa xuất hiện, Ngô Ngọc Diệp ngạc nhiên không ngừng, nhất là Ngô Ngọc Hoa còn có vẻ gấp gáp, bất an không ngừng.

Hai người vào phòng, Ngô Ngọc Hoa không nén được liền nói:

“Muội muội, muội nhất định phải giúp ta...”

Ngô Ngọc Diệp không hiểu, ngờ ngác hỏi:

“Tỷ tỷ làm sao vậy?”

“Muội nhất định phải giúp ta, nếu không ta chỉ còn đường chết...”

“Tỷ từ từ, có chuyện gì từ từ nói. Sao lại chết chết ở đây?”

Ngô Ngọc Hoa nghe vậy thì ngẩn ra, hít thở đều hòa, nhưng mặt vẫn xanh mét, mãi mới nói:

“Muội có biết hôm nay thánh chỉ tới?”

Đó là việc trọng đại của Ngô gia, ai nấy đều bàn tán không ngừng, Ngô Ngọc Diệp đương nhiên là biết. Liền cười nói:

“Có chứ! Muội nghe mọi người tỷ được Hoàng thượng sắc phong làm phi, muội còn chưa kịp chúc mừng tỷ đây.”

Thấy Ngô Ngọc Diệp vui vẻ mừng rỡ như vậy, Ngô Ngọc Hoa không những không cảm kích mà còn nổi giận.

“Tốt, tốt, tốt cái gì?”

hacdeu.wordpress.com

Ngô Ngọc Hoa mười mấy năm qua được chiều chuộng thành kiêu ngạo đã quen, không vừa ý liền bực dọc đập phá đồ đạc không phải ngày một hai. Lúc này cũng vậy, Ngô Ngọc Hoa đang không vừa ý, lại nghe Ngô Ngọc Diệp nói tốt liền nghĩ Ngô Ngọc Diệp đang trêu tức mình, chẳng suy nghĩ mà hất mạnh tay khiến Ngô Ngọc Diệp không phòng bị mà ngã lăn ra đất, ngờ ngác nhìn Ngô Ngọc Hoa không ngừng.

Ngô Ngọc Hoa thở hỗn hển. Mãi lúc sau mới dần cơn giận xuống, nhớ ra mục đích mình tới đây mà vội đỡ Ngô Ngọc Diệp trên đất dậy, hạ giọng nói:

“Muội muội, muội không sao chứ. Là ta lỡ tay, muội đừng giận...”

Ngô Ngọc Diệp lắc lắc đầu, không bỏ bụng, quan tâm hỏi:

“Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Có chuyện gì không hay sao?”

Ngô Ngọc Hoa khổ sở nói:

“Muội muội, muội nhất định phải giúp ta... nếu không, ta sẽ chết mất...”

wattpad.com/user/hacdeu

Ngô Ngọc Diệp nghe vậy thì sợ hãi không ngừng, từ trước tới giờ, trong ấn tượng của nàng, Ngô Ngọc Hoa luôn là người hoàn hảo nhất, hạnh phúc nhất, là tỷ tỷ xứng đáng được yêu thương nhất. Thế mà, hôm nay, Ngô Ngọc Hoa lại đầy u uất, khổ sở không ngừng, nàng không thể hiểu được vì sao lại như vậy.

“Tỷ tỷ, có gì từ từ nói, nếu có thể muội nhất định sẽ giúp tỷ mà...”

Ngô Ngọc Hoa vẫn không ngừng khóc.

“Tỷ, có khó khăn gì tỷ cứ nói đi, dù muội không đủ khả năng thì phụ thân, mẫu thân nhất định cũng sẽ ủng hộ tỷ, không để tỷ chịu ủy khuất...”

Ngô Ngọc Hoa càng lắc đầu dữ dội, giận dữ nói:

“Đừng nhắc tới họ, bọn họ sẽ không nghe lời ta nói, cũng không để ý tới ta đâu...”

Ngô Ngọc Diệp không biết làm sao, Ngô Ngọc Hoa khóc đủ mới mở miệng nói:

facebook.com/hacdeu.truyen

“Muội hãy thay ta nhập cung đi!”

Không phải đề nghị mà là ra lệnh.

“Thay ta nhập cung đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuối cùng cũng đến ngày nữ nhi của Ngô Thừa tướng nhập Cung.

Từ sáng tinh mơ, Ngô Ngọc Hoa đã bị lôi dậy để chuẩn bị cho buổi lễ sắc phong. Sau khi tắm rửa xong, Ngô Ngọc Hoa ngồi bên giường chờ đợi trang điểm. Nhân lúc đó, Ngô Ngọc Hoa bèn lên tiếng:

“Thúy Nhi, đi lấy một ít điểm tâm tới đi.”

Thúy Nhi là nô tì thân cận của Ngô Ngọc Hoa, theo hầu nàng không ít năm, là người biết rõ mười mươi tính nết của chủ nhân mình. Người ngoài đều nghĩ Ngô Ngọc Hoa là người biết lễ nghĩa, lại nhu mì chỉ có kẻ bên cạnh mới biết toàn bộ những hình ảnh tốt đẹp kia là giả tạo, Ngô Ngọc Hoa thật chất là kẻ ác tâm lại thâm độc. Dần dà, Thúy Nhi trở thành người chỉ biết răm rắp tuân theo lệnh Ngô Ngọc Hoa để tránh chịu đòn.

Tâm trạng Ngô Ngọc Hoa không tốt, Thúy Nhi liền nghe lời sai bảo, lại được Ngô Ngọc Hoa nói trước nàng muốn ở một mình, Thúy Nhi liền bảo tì nữ khác trong phòng:

“Ta đi lấy điểm tâm, còn ngươi đến chỗ nữ hầu hỏi xem đồ đã chuẩn bị xong hết chưa...”

Còn lại một mình, Ngô Ngọc Hoa trên giường liền đứng vụt dậy, bước thẳng tới cửa sổ đang đóng kín.

Kết...

Ngô Ngọc Hoa liếc mắt nhìn Ngô Ngọc Diệp đang run lấy bầy nấp dưới tường, lạnh nhạt ra lệnh:

“Mau vào đi!”

Ngô Ngọc Diệp vẫn run rẩy không ngừng nhưng không dám trái lệnh, liền bò vào phòng. Hai chân đứng không vững, Ngô Ngọc Diệp bị vấp, ngã ạch ra đất. Ngô Ngọc Hoa chỉ liếc nhìn chẳng thèm giúp đỡ. Ngô Ngọc Diệp còn chưa kịp đứng vững, Ngô Ngọc Hoa đã xông tới, mạnh bạo lôi kéo quần áo Ngô Ngọc Diệp.

“Nhanh đổi y phục đi, chậm chạp để người khác tới là hỏng việc!”

Ngô Ngọc Diệp còn bản thân đã bị Ngô Ngọc Hoa cướp lấy y phục, Ngô Ngọc Hoa liền quăng bộ đồ đang mặc của mình vào người Ngô Ngọc Diệp, nhanh tay mặc vào bộ áo thô cứng, cũ kỹ.

“Tỷ tỷ... tỷ thật sự muốn đào hôn sao...”

Ngô Ngọc Diệp thất thần hỏi.

“Đương nhiên! Nếu không thì ta đổi chỗ với ngươi làm gì!”

Ngô Ngọc Hoa hần học nói, xong liền nhớ mình đang nhờ vả Ngô Ngọc Diệp, lớn tiếng như thế không hay. Dù thường ngày, Ngô Ngọc Diệp không hề phản kháng, ai biết được đến phút cuối có trở quẻ hay không. Ngô Ngọc Hoa liền mềm mỏng nói:

“Muội muội, ta thật sự muốn ở cùng một chỗ với chàng...”

Ngô Ngọc Diệp cảm nhận được tình cảm cuồng nhiệt lẫn hồi hộp của Ngô Ngọc Hoa, Ngô Ngọc Hoa thật sự đã động lòng rồi. Ngô Ngọc Diệp vẫn không yên tâm mà nói:

“Tỷ bỏ đi như vậy, cuộc sống sau này làm thế nào?”

Ngô Ngọc Diệp vỗ ngực nói:

“Được sống cùng chàng dù gian khổ thế nào ta cũng chấp nhận! Hơn nữa, với bản lĩnh của ta, muội nghĩ ta sẽ sống khó khăn sao!”

Ngô Ngọc Hoa tự tin như vậy làm Ngô Ngọc Diệp không còn lời nào để nói. Trong cuộc sống nhỏ bé của Ngô Ngọc Diệp, sự tồn tại của Ngô Ngọc Hoa như sao trên trời vậy, thật sự quá lung linh, quá huyền ảo để người ta ngưỡng mộ. Ngô Ngọc Hoa đã đĩnh đạc như thế, nàng không còn ý kiến gì nữa.

Ngô Ngọc Hoa miệng thì hỏi thúc Ngô Ngọc Diệp đổi y phục, còn mình thì tới tủ quần áo lấy ra một tay nải, trong đó là vòng vàng ngân lượng mà Ngô Ngọc Hoa tích lũy.

Khi Ngô Ngọc Hoa chuẩn bị nhảy khỏi cửa sổ, Ngô Ngọc Diệp không kiềm được mà gọi:

“Tỷ tỷ...”

Ngô Ngọc Hoa ngoáy đầu lại nhìn. Ngô Ngọc Diệp dù có gương mặt giống y hệt nàng, lại mặc trang phục của nàng thì vẫn khác biệt một trời một vực. Ngô Ngọc Hoa như phượng hoàng cao ngạo thì Ngô Ngọc Diệp là đoá hoa dại bên đường, bị vùi dập trong gió, tầm thường và nhu nhược không chịu nổi.

“Tỷ tỷ, hãy bảo trọng...”

Ngô Ngọc Diệp yếu ớt nói.

Dù Ngô Ngọc Diệp chân tình, thật lòng mong mỏi Ngô Ngọc Hoa được hạnh phúc thì Ngô Ngọc Hoa vẫn không ưa được Ngô Ngọc Diệp, không đoái hoài đến chút tình cảm tỷ muội kia.

“Ta biết!”

Ngô Ngọc Hoa lạnh lùng đáp, lại căn dặn:

“Từ giờ, không có việc gì thì ngươi đừng lên tiếng. Ngươi vừa mở miệng là người khác đã biết ngươi là kẻ giả mạo rồi!”

Ngô Ngọc Diệp hốt hoảng, vô thức bịt miệng lại.

Thấy nàng càng cuồng cuồng, Ngô Ngọc Hoa càng không nhận được mà chán ghét.

“Nhớ đó! Tuyệt đối không được để lộ ngươi là kẻ giả mạo!”

Nếu để lộ quá sớm, thế nào vị phụ thân quyền uy kia cũng sẽ cho người bắt nàng về lại. Chỉ có lúc nhập Cung rồi, dù mọi chuyện bại lộ, thế nào bọn họ cũng ngậm bồ hòn làm ngọt, vì tránh tội khi quân mà nín nhịn. Nàng sẽ được tự do!

Ngô Ngọc Hoa phóng mình ra cửa sổ, mắt hút sau tàng cây, bỏ lại Ngô Ngọc Diệp bơ vơ đứng nhìn.

Sau đó, Ngô Ngọc Diệp dù hoảng loạn thế nào cũng cắn răng nín nhịn, không lên tiếng một lời. Nàng sợ làm bại lộ tin tức của Ngô Ngọc Hoa, cũng sợ tội khi quân liên lụy cả nhà.

Dù có người thấy Ngô Ngọc Hoa đột nhiên im lặng khác thường cũng không quá chú ý, dù sao hôm nay cũng không phải ngày bình thường, ai mà chẳng gấp gáp, hồi hộp.

Ngô Ngọc Diệp cứ thế thay danh nghĩa của Ngô Ngọc Hoa mà tiến cung.

Lại không ngờ, cái nhìn vụng về của nàng lại lọt vào mắt của Hoàng đế Diên Khánh, rồi được sắc phong thành Tâm Phi.

Khi Thụy Nhi phát hiện chủ nhân mình bị tráo đổi thì mọi chuyện đã muộn màng.

...

Bảo Tâm Cung

Thụy Nhi kinh dị nhìn Ngô Ngọc Diệp không thể tin được. Ngô Ngọc Diệp trước nay không được xem trọng, thân phận rẻ rúng, một tí nữ nho nhỏ của phủ Thừa tướng cũng xem thường nàng chứ đừng nói là Thụy Nhi, tỉ nữ bên cạnh của đại tiểu thư Ngô gia.

Ngô Ngọc Diệp luống cuống co rúm người ngồi trên giường, không dám ngẩng đầu lên.

Thúy Nhi theo hầu bên cạnh Ngô Ngọc Hoa bấy lâu, đương nhiên cũng biết rõ Ngô Ngọc Diệp là người như thế nào, không chỉ nhất gan, nhu nhược cũng không được lanh lợi, thường xuyên bị Ngô Ngọc Hoa lợi dụng. Vừa nhìn liền biết ai là người đưa ra cái chủ ý tráo người này.

hacdeu.wordpress.com

Việc Ngô Ngọc Hoa có tư tình với một tú tài nghèo, thân là tì nữ hầu hạ làm sao Thúy Nhi không biết, chỉ là không dám nhìn, cũng không dám nói mà thôi. Khi thánh chỉ ban xuống, Ngô Ngọc Hoa đã không vừa ý, mấy lần muốn bàn cách thoát thân nhưng đó là tội khi quân. Nếu bị vạch trần, đừng nói Ngô Ngọc Hoa khó thoát tội, thân là người bên cạnh, Thúy Nhi sẽ là người chịu tội đầu tiên. Không cần Hoàng đế ra tay, chính Ngô thừa tướng hay chính Ngô Ngọc Hoa đã không tha nàng rồi, nên Thúy Nhi luôn ập ờ cho qua, mặc bị đánh chửi cũng không dám tùy tiện làm bậy.

Lúc đưa dâu, Thúy Nhi cũng mập mờ thấy Ngô Ngọc Hoa kỳ lạ, chỉ là ngàn lần không ngờ nàng ta lại dám làm tới mức tráo người.

May mắn tiến Cung thuận lợi, nhưng sau này thì sao? Hôm nay có thể vượt qua nhưng chắc chắn lần thứ hai gặp lại, nhất định Ngô thừa tướng sẽ phát hiện Tâm Phi trước mặt không phải Ngô Ngọc Hoa thực sự.

“Thúy Nhi...”

Ngô Ngọc Diệp lí nhí gọi. Thúy Nhi vẫn không để ý.

wattpad.com/user/hacdeu

“Tỷ tỷ nàng...”

Ngô Ngọc Diệp chưa nói hết lời đã bị Thúy Nhi cắt ngang:

“Đừng nói nữa! Người là đại tiểu thư Ngô gia, trước người làm gì còn tỷ tỷ nào!”

Ngô Ngọc Diệp liền im bật.

Thúy Nhi đau đầu, vẫn phải nói:

“Phải nhớ rõ, người là Ngô Ngọc Hoa!”

Không biết khi nào sẽ bị phát hiện, trễ một ngày sẽ sống thêm được một ngày.

Thúy Nhi cũng không phải kẻ ngốc, nghĩ mọi chuyện đã đến bước này không thể thay đổi được. Cũng có suy nghĩ giống như Ngô Ngọc Hoa, dù bây giờ vỡ lỡ thì Ngô gia cũng sẽ không làm to chuyện. Chốt là đừng để Ngô thừa tướng ghi hận lên nàng, xem nàng là kẻ xúi giục Ngô Ngọc Hoa làm vậy là tốt rồi. Mạng một tì nữ con con thật sự không đáng giá.

facebook.com/hacdeu.truyen
Không lâu sau, khi Ngô thừa tướng biết được sự thật quả nhiên lựa chọn im lặng. Khó khăn lắm Ngô gia mới có nữ nhi được tiến Cung, hẳn không thể tự tay xóa bỏ được. Huống hồ, Hoàng đế Diên Khánh lại có vẻ rất vừa ý với “Tâm Phi” này.

...

097

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Ngô Ngọc Diệp, à không, giờ phải gọi là Tâm Phi. Nàng là thiên kim độc nhất của Ngô thừa tướng, không chỉ hiền hậu xinh đẹp, được người người quý mến mà còn là phi tử được Hoàng đế Diên Khánh hết lòng yêu thích. Ngay cả đương kim Hoàng hậu cũng nể mặt mấy phần, gọi muội xưng tỷ rất thân mật. Tâm Phi quả không hổ danh là nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ.

Đối với những mưu kế ngoài kia, Tâm Phi không hề hay biết cũng không đủ thông minh để nhận ra. Nàng chỉ cảm thấy mọi người đối xử rất tốt với mình và đối với thiếu nữ ngây ngô, khờ dại kia, Hoàng đế Diên Khánh đã trở thành thần tượng sùng sùng trong lòng. Xưa nay, bị ruồng rẫy đã quen, chỉ cần người khác tốt với nàng một chút, nàng đã cảm động muốn rớt nước mắt, nói chi đến Hoàng đế Diên Khánh, nam nhân oai hùng, trượng phu của nàng,

nơi cho nàng tránh gió tránh mưa.

Tâm Phi yêu! Đã yêu bằng trọn trái tim nhỏ bé của mình.

Có lúc, Tâm Phi nghĩ mọi chuyện cứ như giấc mơ, một giấc mơ quá tuyệt diệu, mỗi ngày trôi qua thật hạnh phúc, thật mãn nguyện. Càng như vậy, nàng càng nhớ ơn Ngô Ngọc Hoa, vị tỷ tỷ đã nhượng lại hạnh phúc cho mình.

“Không biết tỷ tỷ bây giờ như thế nào...”

Tâm Phi mơ màng ngồi bên cửa sổ, nhìn lên bầu trời xanh xa vời vợi mà băng quơ hỏi.

Đối với một số người, có thể ngoài bầu trời xa vời kia chính là niềm vui, là mục đích hướng tới nhưng Tâm Phi thì không. Nàng băng lòng với cuộc sống hiện tại của mình, cảm thấy an toàn, yên tâm sống trong bức tường vàng son này.

Thúy Nhi, cung nữ hầu cận bên Tâm Phi lên tiếng nhắc nhở:

“Nương nương, ngài không có tỷ tỷ, xin đừng nói nhảm để người khác nghe thấy không hay.”

Giọng điệu Thúy Nhi cứ bình bình, không quá cung kính cũng không còn sự xem thường của trước kia.

Thúy Nhi có thể còn mạng đến giờ, nói ra cũng nhờ phước của Tâm Phi. Đối với một nô tài không làm tròn bổn phận, lại biết quá nhiều như Thúy Nhi, lẽ ra sớm đã không còn mạng. Ngô Thừa tướng lại nghĩ bên cạnh Tâm Phi bây giờ cũng không thể không có tâm phúc, cũng không muốn có thêm người biết bí mật bên trong, lại thêm Tâm Phi trước sau cầu tình nên mới tạm thời được giữ mạng. Một năm này, không chỉ Tâm Phi sống bình yên, chính Thúy Nhi cũng có những ngày an ổn lạ thường. Nhớ trước kia, có bao giờ được trôi qua dễ dàng như thế?

Ngô Ngọc Hoa là một chủ nhân bề ngoài hiền hòa, bản thật lại xấu xa không chịu nổi. Lúc buồn thì trút giận lên đầu hạ nhân, lúc vui cũng có cơ để hành hạ người khác. Không chỉ chịu đau đớn về xác thịt, mà còn phải làm bia đỡ đạn, gánh tội thay cho nàng ta. Mỗi ngày, mỗi ngày đều gian nan, vất vả vô cùng.

Tâm Phi tuy có bề ngoài hoàn toàn giống với Ngô Ngọc Hoa nhưng tính tình lại trái ngược hoàn toàn. Có thể nói nàng vô tư, cũng có thể nói nàng ngốc nghếch, đối xử với người khác bằng cả trái tim mình, không chút vụ lợi, toan tính.

Sống cùng nhau cả năm trời, ít nhiều Thúy Nhi cũng nảy sinh cảm giác thân thiết với Tâm Phi, thậm chí là cảm kích. Dù sao đi nữa, cuộc sống sau này của nàng đều phụ thuộc hoàn toàn vào Tâm Phi, chỉ có Tâm Phi được vui vẻ, thoải mái thì nàng mới dễ chịu mà sống quá ngày.

Tâm Phi nghe Thúy Nhi nhắc nhở liền ngậm miệng lại, không dám hó hé.

Lúc sau, dưới làn gió thiu thiu, tâm hồn nàng lại bay bổng, nhẹ nhõm nụ cười thành tâm nói:

“Ta thật sự, thật sự rất mong tỷ ấy cũng được hạnh phúc như ta bây giờ...”

Lúc đó, nếu Tâm Phi có năng lực biết trước tương lai, liệu nàng còn có lòng chúc phúc như thế không? Hay cũng sẽ cười gượng gạo mà chúc mừng?

Đáng tiếc, tai ương đã tới thì có tránh như thế nào cũng không qua khỏi.

...

Một ngày đó, Hoàng đế Diên Khánh cải trang vi hành. Suốt một tháng ròng rã đó, Hoàng đế Diên Khánh đã đi qua bao quận huyện, tự tay trừng trị tham quan, giúp bá tánh lấy lại công đạo, dân chúng đội ơn muôn phần. Mười năm trị vì, Hoàng đế Diên Khánh đã vi hành không dưới mười lần cải trang vi hành như vậy. Nhanh thì vài ba ngày, khi lâu tới cả năm, ba tháng. Nhưng chưa bao giờ, hần lại cảm thấy muốn nhanh chóng hồi Cung tới như vậy.

Dù bên ngoài không lộ ra, nhưng hần biết rõ con tim hần đã dễ quên tại Bảo Tâm Cung kia rồi. Hần nhớ rõ trước đêm hần đi, Tâm Phi của hần cứ cười bảo không sao nhưng không phút nào ngồi yên được, hết căn dặn cung nhân phải mang theo cái này, tới mang cái nọ, rồi phải chú ý chuyện gì. Hần không phải kẻ chỉ biết sống trong chăn êm nệm ấm, không chịu nổi mưa gió, nhưng thấy nàng chân thành quan tâm mình như vậy, hần rất hưởng thụ. Trong cuộc đời của hần, hần đã từng thấy rất nhiều kẻ quỳ dưới chân, miệng nói vì hần mà nguyện ý vào sinh ra tử... nhưng thật tế, trong bao nhiêu kẻ đó có mấy người thật lòng với hần?

Chỉ có nữ nhân ngốc kia, tới cả lời nói lấy lòng cũng không biết, cứ ngô ngô nghe nghe mà đối mặt với hần. Đáng lý ra một người như thế hần chẳng ưa nổi, hần không thích những thứ quá đơn thuần, quá mộc mạc không chịu nổi va đập. Nhưng sau mười mấy năm làm Vua, cái nhìn của hần đã thay đổi. Bên cạnh hần đã có quá nhiều những kẻ gian dối, nịnh nọt, hần đã quá chán ngán những bộ mặt giả dối đó. Nên khi nàng xuất hiện, hần như cảm thấy chút ấm áp được lan tỏa, khiến hần lưu luyến muốn nắm giữ.

Hần không cần phải thông minh, tài giỏi, biết cách lấy lòng hần. Chỉ cần, nàng mãi mãi đơn thuần như vậy, hần sẽ bảo hộ nàng một đời.

“Chuẩn bị hồi Cung!”

Hoàng đế Diên Khánh ra lệnh cho hộ vệ. Trưởng hộ vệ thưa:

“Bệ hạ, trời đã không còn sớm, ngài cũng đã mệt nhọc một ngày, liệu có nên nghỉ lại một đêm hay không?”

Hoàng đế Diên Khánh phát tay nói:

“Không cần! Trực tiếp lên đường!”

Thế là đoàn người ngựa vội vã rong đuổi trên đường.

Trong ánh chiều lập lờ, đột ngột một bóng người xuất hiện trước mặt. Một tiếng hét lớn vang lên, nghe giọng liền biết đó là một nữ nhân, nàng ta ngã qua bên đường. Hoàng đế Diên Khánh vội dừng ngựa lại, một hộ vệ nhảy xuống ngựa, chạy tới chỗ nữ nhân kia.

Khăn trùm đầu bị hất qua một bên, để lộ ra gương mặt xinh đẹp đang hoảng hốt không ngừng.

Vừa nhìn thấy gương mặt ấy, tên hộ vệ liền trở cả mặt, quên cả phản ứng. Lúc sau, nghe Hoàng đế Diên Khánh thúc giục, hắn mới thấp thòm bước tới chỗ Hoàng đế Diên Khánh, nhưng mãi vẫn không nói ra lời:

“Hoàng thượng... Hoàng thượng...”

Hoàng đế Diên Khánh gắt:

“Có chuyện gì?”

Tên hộ vệ khó khăn nói:

“Xin... Hoàng thượng đến xem thử...”

Hắn dám bảo đương kim Hoàng đế đi xác nhận? Quà là gan to tày trời, Hoàng đế Diên Khánh cũng chẳng sợ nàng ta là thích khách, đã thúc ngựa bước tới gần.

Từ trên lưng ngựa, lấy tư thế cao cao tại thượng mà ban phát liếc mắt nhìn xuống nữ nhân nghèo hèn dưới đất. Đón nhận ánh mắt đó, trong lòng nữ nhân kia càng dâng trào căm tức, lẽ ra, nàng là người đường đường chính chính xuất hiện bên cạnh nam nhân ấy, thế mà bây giờ, nàng chỉ như một cọng cỏ, rác rưởi bị người giẫm đạp.

Nếu như không phải lúc đó...

Cuối cùng, nàng ta ngẩng đầu lên.

Gương mặt quen thuộc chẳng thể quen thuộc hơn, nhưng ánh mắt kia không phải ánh mắt trong trẻo, vô ưu mà thay bằng ánh mắt vừa trách cứ vừa phẫn hận.

Khi đó, Hoàng đế Diên Khánh đã vô tình xem nàng là Tâm Phi trong lòng hắn nên dâng lên cảm xúc xót thương, muốn an ủi nàng. Nhưng chỉ trong thoáng chốc, Hoàng đế Diên Khánh liền tỉnh táo, biết nàng nữ nhân này tuyệt đối không phải Tâm Phi của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không biết đã xảy ra chuyện gì mà sau khi trở về từ lần vi hành đó, Hoàng đế Diên Khánh không hỏi Cung mà lại bí mật đến phủ Ngô thừa tướng.

Ngô thừa tướng lơ mơ chẳng rõ chuyện gì, nom nớp hành lễ với Hoàng đế Diên Khánh. Rồi đột nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai lão:

“Cha...”

Ngô Ngọc Hoa vốn trùm kín cả người lẫn trong đoàn người bất ngờ sóc mũi trùm đầu, lao vào lòng Ngô thừa tướng.

“Cha, con cứ nghĩ không được gặp cha nữa...”

“Cha...”

Ngô thừa tướng hét xanh lại sợ tới trắng bệt cả mặt, len lén nhìn Hoàng đế Diên Khánh, nhưng sắc mặt Hoàng đế Diên Khánh vẫn âm trầm như cũ,

không rõ cảm xúc.

Chẳng đợi Ngô thừa tướng phản ứng, Ngô Ngọc Hoa đã chạy tới trước mặt Hoàng đế Diên Khánh, quỳ mọp xuống khóc:

“Hoàng thượng, là Ngọc Hoa có tội... Ngọc Hoa có tội...”

Ngô thừa tướng mặt cắt không ra giọt máu, hai chân run lẩy bẩy. Đến lúc này, dù lão có muốn chối cũng không thể chối được, còn có đường để chối cái sao.

Xong hết rồi!

Lão chỉ có thể lắp bắp:

“Tại... tại sao...”

Tại sao người đã bỏ đi rồi dám quay trở lại? Muốn hại chết cả Ngô gia hay sao? Tại sao lúc trước không biết người là kẻ lòng gian dạ thú như vậy, ngay lúc chào đời mà bóp chết đi...

Ngô Ngọc Hoa nước mắt ra như mưa, đầu đón tột cùng:

“Cha, là con gái bất hiếu, không biết lòng người hiểm ác để bị kẻ gian tính kế. Là con gái không tốt...”

Ngô Ngọc Hoa cứ khóc bù lu bù loa lên, cứ nhận mọi tội lỗi về mình, nhưng nàng ta càng làm vậy lại khiến người khác nghĩ rằng trong lời nói của nàng có ẩn tình rất lớn. Cứ nói bản thân bị hại lại không nói kẻ hại nàng là ai, cứ như... đang bao che cho hung phạm.

Rầm

Hoàng đế Diên Khánh không nghe nổi nữa, đập mạnh tay xuống bàn ngắt lời của Ngô Ngọc Hoa. Sát khí của hắn bốc lên ngàn ngút, nghiến răng nói:

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Nữ nhân này có thật là Ngô Ngọc Hoa không?”

“Bệ... bệ hạ...”

Ngô thừa tướng lạnh toát sống lưng, mồ hôi không ngừng rơi. Lão đương nhiên biết rõ mọi chuyện đầu đuôi, nhưng lão tuyệt đối không thể nói ra, đó là còn chưa nói tới Ngô Ngọc Hoa trước mặt lão. Lão từ lâu đã biết cô con gái này không tầm thường như dáng vẻ bề ngoài, thậm chí còn là kẻ tham lam, thâm độc. Lão đương nhiên biết chứ, nhưng lão chẳng can thiệp, cứ để mặc lớn lên vụn vẹo như vậy. Bởi vì, có liên quan gì đến lão đâu. Lão cần là cần một nữ nhi với thân phận đích nữ, có thể mang tới lợi ích lớn nhất cho lão. Nàng càng độc ác, càng có ý muốn trèo cao thì càng tốt thôi!

Chỉ là, lão không ngờ lại có ngày, Ngô Ngọc Hoa lại có gan lớn tới như vậy, dám ở trước mặt Hoàng đế mà đặt điều, còn kéo theo cả lão xuống nước.

“Bệ hạ, xin ngài đừng trút giận lên cha thần thiếp, nếu ngài muốn trách tội hãy trách tội một mình Ngọc Hoa thôi...|

Ngô thừa tướng thấp thỏm không ngừng, không dám nói một tiếng nào, sợ bị lỡ lời mà mọi chuyện bại lộ. Lão lúc này chỉ có thể tiếp lời với Ngô Ngọc Hoa mà thôi. Nếu Ngô Ngọc Hoa dám xuất hiện trước mặt Hoàng thượng, chắc đã nghĩ ra kế hoạch. Chỉ mong kế hoạch của nàng đừng dính dáng tới lão, cũng đừng quá ngu ngốc mà thôi.

Hoàng đế Diên Khánh đã không còn kiên nhẫn, lớn tiếng quát:

“Người còn không nói thật?”

Hai tay Ngô Ngọc Hoa siết chặt váy áo, vẻ mặt cực kỳ khó xử, không nói nổi lên lời. Cuối cùng như bị ép uống lắm mới cắn răng nói:

“Trước ba ngày nhập Cung, thần thiếp được cho phép đến Linh Hương Tự để cầu phúc. Nào ngờ... nào ngờ... thần thiếp lại bị bắt nhốt! Kẻ đánh xe ngựa cùng với bà vú còn có cả Thúy Nhi, nha hoàn thân cận của thiếp, bọn họ đột nhiên trở mặt bắt nhốt thiếp lại. Thiếp không hiểu, van xin bọn họ nhưng bọn họ vẫn không buông tha, còn nói bọn họ làm vậy là vì bắt đắc dĩ thọ ơn người khác phải làm việc mà thôi, bọn họ cũng không có ý muốn làm hại thiếp, vốn dĩ nên giết thiếp đi để đề phòng bắt trắc nhưng vì không nhẫn tâm, không muốn dính máu tanh, nên đã bắt thiếp đi nhốt ở một thôn trang rất xa. Thiếp nhiều lần muốn trốn nhưng không thành. Thời gian trôi qua, bọn họ dần buông lỏng cảnh giác, thiếp mới lợi dụng thời cơ mà trốn ra được. Nếu không phải gặp được Hoàng thượng, thiếp có thể đã chết dọc đường rồi...”

Ngô Ngọc Hoa nói mà nước mắt rơi không ngừng,
như khóc thương cho những ngày cơ cực, vất vả đó,

cũng không muốn nhớ tới nó một lần nào nữa. Đó chính là ác mộng lớn nhất đời nàng.

Ngô thừa tướng ghen hòng, trừng mắt nhìn Ngô Ngọc Hoa bịa đặt.

hacdeu.wordpress.com

Hoàng đế Diên Khánh lại nói:

“Vậy kẻ chủ mưu là ai? Ai là người đã bắt nhốt ngươi?”

Ngô Ngọc Hoa lắc lắc đầu, ghen ngào nói:

“Thiếp không biết... thiếp không biết... Lúc bị giam lỏng, thiếp chỉ tình cờ nghe bọn họ nói: giờ nàng ấy đã trở thành Tâm Phi, ơn nghĩa nợ nàng xem như đã trả...”

Lời nói của Ngô Ngọc Hoa như tiếng sét đánh thẳng vào tim Hoàng đế Diên Khánh.

Hình ảnh Tâm Phi vô thức hiện lên trước mặt hắn. Nàng ngây thơ, nàng bẽn lễn cười, nàng lo lắng vì hắn...

“Nàng ta thật sự là nữ nhi của ngươi? Là Ngô Ngọc Hoa? Hay người trong Cung mới là Ngô Ngọc Hoa?”

wattpad.com/user/hacdeu

Hoàng đế Diên Khánh trừng mắt nhìn Ngô thừa tướng hỏi, tuyệt không cho lão im lặng.

Đến lúc này, Ngô thừa tướng thật sự phân vân, giữa hai người: Tâm Phi và Ngô Ngọc Hoa, ông nên chọn ai? Lão biết chắc rằng lúc này nếu lão dám bỏ rơi Ngô Ngọc Hoa, chưa biết nàng ta sẽ làm ra chuyện gì, rất có lẽ sẽ quay lại cắn lão một nhát. Nguyên nhân thật sự Ngô Ngọc Hoa đào hôn, lão rõ ràng hơn ai hết, nếu để lộ ra chính là tội khi quân, phải chết cửu tộc.

“Ngô thừa tướng!!!”

Ngô thừa tướng quỳ mọp xuống đất, thấp giọng nói:

“Nàng... nàng quả thật là nữ nhi của thần...”

Ngô Ngọc Hoa nãy giờ vẫn căng thẳng, không biết Ngô thừa tướng sẽ lựa chọn như thế nào. Bây giờ nghe lão thừa nhận, nàng khẽ thở hắt ra.

“Nàng... thật sự là Ngô Ngọc Hoa, nữ nhi của thần!”

Hoàng đế Diên Khánh tối sầm hai mắt, vậy là hẳn thật sự bị lừa? Nàng đã lừa gạt hẳn sao?

facebook.com/hacdeu.truyen
Tâm Phi của hẳn?

097

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đến bây giờ, Ngô thừa tướng vẫn chưa hoàn hồn. Nhớ tới về mặt đen thui của Hoàng đế Diên Khánh, kão không ngừng tự hỏi liệu mình có làm sai hay không.

Ngô Ngọc Hoa lại bình tĩnh hơn lão rất nhiều. Vén vén lại mái tóc bị rối, lạnh lùng nhìn Ngô thừa tướng, nàng ta lên tiếng mỉa mai:

“Bộ dạng của cha thật thảm hại!”

Những ngày yên lành của lão không phải bị chính Ngô Ngọc Hoa khuấy đảo hay sao, nàng ta còn dám lên tiếng châm chọc?

Rầm

Ngô thừa tướng hất chén trà trên bàn xuống đất, hét lớn:

“Đồ bất hiếu, nguoi quỷ xuống cho ta!!!”

Ngô Ngọc Hoa không nghe, thái độ càng sung sĩa khiến Ngô thừa tướng lại tức tới đau tim, phải thở hồng hộc.

“Rốt cuộc... rốt cuộc nguoi quay về để làm gì?”

Ngô Ngọc Hoa đáp:

“Ta chỉ muốn lấy lại những gì mình vốn có, những thứ đáng lẽ phải thuộc về ta!”

“Thuộc về nguoi? Cái gì của nguoi chứ?”

Ngô Ngọc Hoa trừng mắt nói:

“Tên của ta, danh phận của ta, địa vị của ta... ta đều muốn lấy lại!”

“Nguoi... nguoi điên rồi!”

Ngô Ngọc Hoa nghe vậy lại bật cười, thản nhiên nói:

“Phải! Ta điên rồi! Là chính ông bức ta vào đường này!!!”

Ngô thừa tướng khó khăn nói:

“Chính nguoi... Là chính nguoi tự mình bỏ đi...”

Tự nằng ta tự bỏ qua tất cả, giờ lại quay về muốn đòi lại, mọi chuyện có thể đơn giản như vậy sao? Đừng nói là một ngày mà Ngô Ngọc Hoa đã ở bên cả năm rồi, kiểu gì ông cũng không tin Ngô Ngọc Hoa vẫn còn trinh tiết.

Ngô Ngọc Hoa lại nói:

“Phải! Là ta khờ dại, lúc đó không biết thiệt hơn. Vậy còn cha thì sao? Cha đã sống hơn nửa đời người rồi, tại sao cha biết đó là con đường sai trái, tương lai mịt mờ, cha không ngăn ta lại? Tại sao lại không đi tìm ta? Không đưa ta trở về sớm hơn? Tại sao? Tại sao?”

Càng nói Ngô Ngọc Hoa càng kích động, Ngô thừa tướng thì càng tức ngực, khó thở.

“Nguoi... nguoi nguoi...”

Ngô Ngọc Hoa bình tâm lại, hạ giọng xuống, bắt đầu phân tích thiệt hơn:

“Cha, cha nhất định phải giúp con. Con giờ chỉ có thể trông cậy vào cha mà thôi, thật ra con làm vậy cũng là vì tốt cho Ngô gia. Cha nghĩ xem, từ lúc Ngô Ngọc Diệp nhờ vào thân phận con vào Cung, nhận được sủng ái của Thánh thượng, ả ta nếu muốn thì có biết bao cơ hội trợ giúp cho cha, giúp cho Ngô gia, nhưng ả có làm cái gì không? Không, không hề! Ắ ngu ngốc không biết sử dụng lợi thế của mình, cũng không biết ả có được ngày hôm nay đều nhờ vào Ngô gia, nếu ả không có cái danh là đích nữ Ngô gia thì làm sao Thánh thượng để mắt tới ả? Ắ không biết, không biết gì cả, chỉ biết hưởng thụ vinh hoa phú quý một mình mình. Mà cho dù có biết thì sao? Ắ sẽ vì Ngô gia là tranh giành sao? Không! Ắ sẽ không làm! Cha đừng quên bao nhiêu năm qua, cha và trên dưới người của Ngô gia đã đối xử ả như thế nào? Ắ hận Ngô gia còn không kịp làm sao chịu trợ giúp Ngô gia?”

“Nguoi đừng nói bậy bạ nữa!”

“Con nói bậy? Con thật sự nói bậy sao? Vậy nói xem từ lúc ả tiến Cung đến giờ, ả đã giúp gì được cho cha? Cha đã nhận được ích lợi gì? Không hề phải không? Con có nói bậy hay không, không phải cha là người hiểu nhất sao?”

“Nguoi...”

“Cha, con không giống ả! Con là con gái chính tay cha nuôi lớn! Con biết rõ vinh nhục của mình dính liền với Ngô gia, vì Ngô gia và vì bản thân mình, con có thể làm được tất cả! Cha không tin sao?”

Không tin sao? Tin! Tin chứ!

Lão tin chắc Ngô Ngọc Hoa tuyệt đối là kẻ vì lợi ích của mình có thể làm mọi thứ, kể cả chuyện tàn ác, vô sỉ nhất trên đời.

“Chỉ có con vào đó thay thế vị trí của ả, con mới có thể giúp Ngô gia một bước lên trời và cả tương lai sau này nữa!”

Ngô Ngọc Hoa đã buông ra lời dụ hoặc to lớn nhất đối với Ngô thừa tướng.

“Chỉ mình con mới có thể làm được!”

Trong thâm tâm Ngô thừa tướng không ngừng suy tính thiệt hơn. Giữa Ngô Ngọc Hoa và Ngô Ngọc Diệp, ông sẽ chọn ai? Ai có thể đem tới lợi ích lớn

“Nhưng làm sao để lấp liếm chuyện đã xảy ra trước kia?”

hacdeu.wordpress.com

Nghe vậy, Ngô Ngọc Hoa đã biết sự lựa chọn của Ngô thừa tướng, nàng ta liền cười nói:

“Không phải con đã nói rồi sao, con gái là bị ác nô bắt cóc! Thật sự ba ngày trước khi nhập Cung, con gái đã đến Thanh Hương tự và sau khi trở về không phải con đã đổi tính như một người khác hay sao? Bởi vì lúc đó con đã bị tráo đổi. Còn con? Còn hai ác nô kia vì trước đó bị con gái bắt phạt đuổi về thôn trang nên mới sinh lòng oán trách, lại chịu ơn của Ngô Ngọc Diệp nên khi đó đã ra tay con gái, bắt nhốt ở thôn trang cả năm dài.

Ngô thừa tướng kinh hãi nhìn Ngô Ngọc Diệp, hóa ra nàng đã tính toán mọi thứ, tâm tư quả nhiên đủ độc.

“Dù sao đó chỉ là lời con nói, mọi thứ đều không có chứng cứ!”

Ngô Ngọc Hoa lại cười, nhìn Ngô thừa tướng mà nói:

“Chút chứng cứ đó có thể làm khó cha sao?”

Ngô thừa tướng trợn mắt, nhưng vẫn phân vân:

“Quan trọng là có thể khiến bệ hạ tin tưởng hay không?”

wattpad.com/user/hacdeu

Ngô Ngọc Hoa lại cười như không, nói:

“Cha yên tâm đi! Bệ hạ sẽ tin! Chỉ cần chứng cứ chỉ về phía Ngô Ngọc Diệp, bệ hạ sẽ nhanh chóng bỏ qua mà không điều tra kỹ. Bởi vậy, cha đừng lo nghĩ nữa!”

Ngô thừa tướng mặt mờ, lại hỏi:

“Làm sao con chắc chắn Hoàng thượng sẽ làm vậy chứ?”

Ngô Ngọc Hoa bật cười mỉa mai, chẳng thèm trả lời câu hỏi của Ngô thừa tướng.

Nàng biết chứ, nàng biết Hoàng thượng nhất định sẽ làm như vậy. Bởi vì... Hoàng thượng yêu thích Ngô Ngọc Diệp! Phải! Hoàng đế Diên Khánh yêu Ngô Ngọc Diệp! Ánh mắt của hắn đã nói lên điều đó. Bởi vì biết như thế, Ngô Ngọc Diệp mới càng phẫn hận, càng điên cuồng làm loạn. Tình yêu đó đáng lẽ là dành cho nàng, nhưng Ngô Ngọc Diệp lại là người được hưởng. Cũng bởi vì liên quan đến Ngô Ngọc Diệp, Hoàng đế Diên Khánh lại càng e dè, nửa muốn biết tường tận, nửa lại không muốn, sợ nhìn thấy một bộ mặt xấu xa khác của Ngô Ngọc Diệp thuần thiện kia...

facebook.com/hacdeu.truyen

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoàng đế Diên Khánh âm trầm hỏi Cung, nhìn thấy vẻ mặt hiện giờ của hắn đều tự hiểu tâm tình hắn lúc này cực kỳ không tốt, ai nấy đều cúi thấp đầu không dám lên tiếng hó hé. Hoàng đế Diên Khánh cứ thế một mạch đi thẳng vào hậu Cung.

“Bệ hạ...”

Tiếng reo vui từ xa vang lại, sau tiếng bước chân chạy bình bịch, Tâm Phi xuất hiện trước mặt mọi người. Nàng chẳng chút cảm giác được không khí nặng nề đang bao trùm mọi người, nụ cười rạng rỡ, vô ưu nở rộ trên môi.

Chợt nhớ lễ nghi trong Cung, Tâm Phi gấp gáp hành lễ qua loa với Hoàng đế Diên Khánh.

“Thần thiếp tham kiến bệ hạ.”

Rồi chẳng đợi Hoàng đế Diên Khánh miễn lễ, nàng đã đứng lên, chạy ủa tới trước mặt hần, như con chim nhỏ muốn xà thẳng vào lòng hần, chỉ là trước mặt nhiều người như vậy, kẻ vô tư như nàng cũng phải biết giữ lễ tiết.

“Bệ hạ, ngài đã trở về! Mừng ngài về nhà!”

Những người ở đó âm thầm toát mồ hôi vì Tâm Phi này, thật không biết nàng quá to gan hay quá ngây thơ nữa, chẳng chút đề phòng cũng không biết nhìn mặt người, chẳng hiểu Ngô thừa tướng cáo già kia làm sao có thể nuôi được một nữ nhi trong sáng như vậy.

Nụ cười ngây ngô của nàng lại khiến Hoàng đế Diên Khánh nhú chặt mày.

Một năm, nàng đã làm bạn bên cạnh hần một năm, đó là những ngày vui vẻ nhất trong đời của hần.

Hần là Vua, bên cạnh hần chỉ có thần tử, cúi đầu xưng thần, vừa tôn kính vừa sợ hãi hần, không một ai dám ngẩng đầu nhìn thẳng hần. Kể cả nữ nhân trong hậu Cung của hần cũng vậy, dù bọn họ dù có nói yêu hần? Thứ bọn họ thật sự yêu thích là ngai vàng của hần đi. Hần là Vua, một đời đã định sẵn cô độc! Hần biết, hần biết rất rõ và cũng từ lâu, hần đã quen thuộc với điều đó, không còn trông mong có kẻ thật lòng với mình nữa. Cho đến một ngày, nàng xuất hiện.

Ban đầu, hần hạ chỉ đưa nàng nhập Cung làm Phi là vì muốn mượn sức Ngô thừa tướng, cũng là muốn kiềm cặp Ngô thừa tướng. Lúc đó, với hần mà nói nàng cũng như những nữ nhân khác, không có gì khác biệt, chỉ là quân cờ mà thôi. Thế nhưng, hần lại không ngờ... không ngờ mình sẽ thích nàng.

Hần thích người tâm tính đơn thuần, không chút hoài nghi, toan tính, chân chân thật thật đối diện với hần là nàng. Tâm Phi của hần!

...

Bảo Tâm Cung

Thường khi, Hoàng đế Diên Khánh sẽ ngồi bên cửa sổ đọc sách, phê duyệt một số văn thư còn Tâm Phi lặng lẽ ngồi ở bàn nhỏ thêu thùa may vá. Có thể đó là cảnh tượng rất bình thường ở những gia đình khác, nhưng trong hậu Cung giả dối này thì lại như giấc mộng không chân thật.

Chỉ ở bên cạnh Tâm Phi, Hoàng đế Diên Khánh mới tạm có thể buông xuống tâm tư nghi kỵ, phòng bị mà thoải mái thư thả, thử cảm giác của một người bình thường, một đôi phu phụ bình thường.

Hôm nay, Hoàng đế Diên Khánh không đọc sách, cũng không viết chữ, cứ ngồi đây lặng lẽ nhìn bóng lưng của Tâm Phi. Nàng đang may áo cho hần, y phục của hần đều được tú công chuyên môn đảm nhận, qua bao công đoạn cầu kỳ, phức tạp, không phải ai cũng tùy tiện làm được, dù có là Tâm Phi đi chăng nữa. Nàng sau cũng hiểu điều đó, cũng không cố chấp may trang phục cho hần nữa mà thay vào đó là những thứ nhỏ nhắn như túi hương, khăn tay hay vớ, áo trong cho hần. Tay nghề nàng không quá giỏi, chỉ có thể tạm chấp nhận, những mẫu thêu thùa kỳ công càng không biết làm. Vậy mà, mỗi khi nhận được một thứ gì đó từ nàng, hần đều càng thấy vui vẻ, là những thứ quý giá hần trân trọng nhất trên đời này. Đồ vật của người thân yêu của hần vì hần mà làm cho hần.

Một người thuần thiện như vậy lại là kẻ mưu mô hiểm hại tỷ tỷ ruột thịt để thay thế vị trí tiến Cung?

Hần không tin!

“Ngọc Hoa.”

“Ngọc Hoa.”

Hoàng đế Diên Khánh gọi mấy lần, Tâm Phi vẫn không chút phản ứng, cứ mãi mê thêu thùa, miệng khe khẽ ngân nga.

“Ngọc... Diệp!”

Nghe đến tên mình, Tâm Phi vô thức đáp:

“Dạ.”

Tâm Phi quay đầu nhìn, đối diện với nàng là phu quân nàng, nhưng cũng là Hoàng đế An Quốc.

Mãi lúc lâu sau, Tâm Phi mới giật mình kinh hãi.

“Chàng... chàng gọi thiếp là gì?”

Đổi lại chỉ có ánh mắt lạnh lẽo, u tối của Hoàng đế Diên Khánh.

...

Mấy ngày sau, thứ nữ Ngô Ngọc Hoàng, con gái thứ hai của Ngô thừa tướng, vốn là tỷ muội song sinh với Ngô Ngọc Hoa. Vì Ngô Ngọc Hoa tiến Cung, Ngô phu nhân vẫn mãi thương nhớ, lúc này mới nghĩ tới Ngô Ngọc Hoàng, rồi cho nàng đến hầu hạ. Sau cảm động vì lòng hiếu thuận, hiếu lễ nghĩa nên được Ngô phu nhân nhận làm con dưới gối, trở thành đích nữ thứ hai của Ngô gia.

Lại qua mấy ngày, Ngô Ngọc Hoàng được chỉ tiến Cung, bầu bạn cùng đại tỷ Ngô Ngọc Hoa, Tâm Phi.

Trong Bảo Tâm Cung,

hacdeu.wordpress.com

Tâm Phi hốt hơ hốt hã hởi Thúy Nhi:

“Ngô Ngọc Hoàng là ai? Ta làm gì còn muội muội hay tỷ tỷ nào, từ đâu lại xuất hiện một người...?”

Nếu Ngô Ngọc Hoàng là con gái thứ hai, là tỷ muội song sinh với Ngô Ngọc Hoa, vậy Ngô Ngọc Diệp nàng là ai? Nàng rốt cuộc là ai bây giờ?

Tâm Phi muốn khóc lại không thể khóc thành tiếng.

Trước kia ở Ngô gia, dù nàng không được người yêu thích, cha mẹ không đoái hoài, kẻ ăn người ở trong nhà cũng không xem trọng, nhưng ai cũng biết nàng là nhị tiểu thư Ngô gia, tỷ tỷ nàng là Ngô Ngọc Hoa kỳ tài, nàng là Ngô Ngọc Diệp. Thế nhưng hôm nay, cả danh phận đó cũng không còn rồi...

Thúy Nhi cũng không hiểu tình hình. Từ khi biết được Ngô Ngọc Hoa bị đánh tráo thành Ngô Ngọc Diệp ngu ngốc, không đem lại lợi ích gì Ngô thừa tướng chẳng mặn mà, trông mong gì. Trong Cung tuy được Hoàng thượng ưa thích, cuộc sống trôi qua dễ chịu nhưng Tâm Phi không có ý nghĩ lợi dụng điều đó nâng cao địa vị của mình, kéo bè kết đảng, nên Tâm Phi bề ngoài thì phong quang vô hạn, thực tế lại không có

chút thực lực, hoàn toàn bị cô lập.

wattpad.com/user/hacdeu

Vì tình cảnh khó xử này mà Thúy Nhi làm gì cũng bị bó tay bó chân, không có quan hệ với ngoài Cung cũng không có liên hệ với cả người trong Cung, muốn tìm hiểu tin tức cũng khó khăn đủ đường.

Một năm qua, sớm hôm hầu cận Tâm Phi, Thúy Nhi không phải kẻ sắt đá mà còn là người nặng tình, đã sớm xem Tâm Phi là chủ nhân chân chính, hết lòng hầu hạ. Nàng biết rõ Tâm Phi là người hiền hậu, không biết lòng người hiểm độc, không biết nghi kỵ người khác cũng không biết cách bảo vệ bản thân. Tâm Phi như vậy khiến nàng vừa thương vừa giận, không thể làm gì khác hơn ngoài dốc lòng bảo vệ.

Thúy Nhi không muốn đả kích nhưng lúc này vẫn phải nói:

“Nương nương, nô tỳ biết ngài nặng lòng với Ngô gia, luôn thương nhớ phụ mẫu, nhưng ngài cũng nên biết rõ bọn họ là người chỉ coi trọng lợi ích, mà ngài lại chẳng mang tới chút ích lợi gì cho Ngô gia.”

Tâm Phi nghe vậy thì tái mặt, nhưng không thể phản bác.

facebook.com/hacdeu.truyen

Thúy Nhi lại cảnh báo:

“Lần hành động này của Ngô gia, nô tỳ nghĩ nhất định có liên quan đến ngài. Xin ngài hãy chuẩn bị tinh thần!”

Chương 33

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lấy lý do tiến Cung bầu bạn với Tâm Phi, Ngô Ngọc Hoàng được sắp xếp ở Yên Vũ Cung, kề sát với Bảo Tâm Cung của Tâm Phi. Rồi cuộc đã đến lúc Tâm Phi phải chạm mặt Ngô Ngọc Hoàng bí ẩn kia.

“Thần thiệp tham kiến nương nương.”

Ngô Ngọc Hoàng ngoan ngoãn hành lễ với Tâm Phi, vẻ mặt như hoan hỷ, vui sướng vì được gặp lại tỷ tỷ thân yêu, chẳng ai thấy rõ sự căm tức, ghen tị trong đáy mắt của Ngô Ngọc Hoàng.

Vị trí đó vốn dĩ là của nàng, thế mà bây giờ nàng phải lấy một thân phận thấp kém khác để xuất hiện, còn phải hành lễ với đối phương, người mà nàng vốn luôn coi thường. Ngô Ngọc Hoàng thế phải lấy lại tất cả vinh hoa phú quý thuộc về nàng.

Còn Tâm Phi? Dù nàng có ngốc thế nào thì cũng đã biết Ngô Ngọc Hoàng trước mắt là ai rồi.

“Tỷ...”

Không đợi Tâm Phi nói hết câu, Ngô Ngọc Hoàng đã đứng vụt dậy, còn Thúy Nhi cũng vội vã lên tiếng can ngăn. Bây giờ, dù Ngô Ngọc Hoàng có là ai đi chăng nữa cũng không thể để lộ chuyện Tâm Phi là người thay thế Ngô Ngọc Hoa.

“Đã lâu nương nương và tiểu thư không được gặp mặt, chắc hẳn có nhiều chuyện muốn nói với nhau.”

Cung nữ được cho lui đi, trong phòng chỉ còn lại ba người: Tâm Phi, Thúy Nhi và Ngô Ngọc Hoàng.

Tâm Phi lúc này đã không kiềm được mà chạy tới chỗ Ngô Ngọc Hoàng, rơm rớm nước mắt nói:

“Tỷ, sao tỷ lại ở đây?”

Không phải Ngô Ngọc Hoa đã cao bay xa chạy rồi hay sao, lẽ ra lúc này nàng đang hạnh phúc bên cạnh thư sinh nọ, chứ không phải ở nơi này, chẳng lẽ nàng bị bắt trở về, bị bắt chia cắt với thư sinh kia?

Đáng tiếc lòng tốt của Tâm Phi không được đoái hoài, Ngô Ngọc Hoàng đã hất tay Tâm Phi đi, chẳng muốn chạm vào.

“Thấy ta ở đây ngươi thất vọng lắm sao?”

Tâm Phi vẫn thành khẩn nói:

“Không phải, muội chỉ quan tâm tỷ, nếu tỷ bị cha bắt trở về, muội sẽ đi nói với cha, bảo cha thả tỷ đi...”

Ngô Ngọc Hoàng nghe như châm chọc, bật cười:

“Thả ta đi? Ngươi không muốn ta ở đây tới vậy sao? Ngươi sợ cái gì? Sợ ta lấy lại mọi thứ của ngươi sao?”

Tâm Phi sững sờ, vô thức lắc đầu:

“Không phải! Muội chỉ là...”

“Chỉ là muốn ta sống nghèo hèn, không ngóc mặt lên nhìn người được. Không muốn ta sống tốt chứ gì.”

Tâm Phi bị những lời chỉ trích của Ngô Ngọc Hoàng làm á khẩu, ú ớ không thể nói lời nào, không thể tin được vị tỷ tỷ thân thiết kia sao lại nói nàng như vậy. Thúy Nhi không nhìn nổi nữa, lên tiếng khuyên ngăn:

“Tiểu thư, nương nương không có ý xấu, xin ngài đừng nói những lời cay nghiệt như vậy.”

Lúc này, Ngô Ngọc Hoàng mới liếc mắt nhìn Thúy Nhi, châm biếm:

“Ta tưởng là ai, đây không phải Thúy Nhi, nô tì trước kia của ta sao. Nhìn bộ dạng của ngươi có vẻ một năm qua rất thuận lợi nhỉ, chắc hẳn được kẻ giả mạo kia trọng dụng phải không.”

“Tiểu thư, hãy cẩn thận lời nói của mình! Người đang mạo phạm tới Tâm Phi nương nương!”

“Nương nương?”

Ngô Ngọc Hoàng bật cười.

“Sống trong mộng đã lâu nên tưởng mọi thứ là thật rồi? Ngươi đừng quên, mọi thứ hôm nay ngươi có là ta bố thí cho các ngươi...”

“Đã không phải của ngươi thì mãi mãi sẽ không là của ngươi.”

“Ta có thể cho ngươi thì cũng có thể lấy lại...”

...

Tâm Phi từng sờ ngòai như tượng, không thể tưởng tượng nổi Ngô Ngọc Hoa, à không, bây giờ phải gọi là Ngô Ngọc Hoàng, người nàng nghĩ là thân thiết nhất, quan tâm nhất của mình lại nói với nàng những lời cay độc như vậy.

Tâm Phi lại muốn khóc, không biết nên làm cái gì, rối rắm hỏi:

“Thúy Nhi, tại sao tỷ tỷ lại thay đổi tới như vậy...”

Thúy Nhi bên cạnh liên tục khuyên nhủ:

“Nương nương, đến bao giờ người mới chịu nhận ra bản chất của Ngô Ngọc Hoàng? Tỷ muội thân thiết? Chỉ có mình nương nương nghĩ vậy thôi, nàng ta vốn không hề nghĩ tới...”

Tâm Phi lắc lắc đầu, không muốn tin.

Tỷ tỷ thật sự trở về để đòi lại mọi thứ sao? Tâm Phi không tin được, trong ấn tượng của Tâm Phi, tuy đôi lúc Ngô Ngọc Hoàng kiêu kỳ, nhưng thật chất là người rất tốt, rất hào phóng lại quan tâm đến muội muội bị ruồng rẫy là nàng.

“Ta phải làm sao bây giờ...”

Thúy Nhi cắn môi muốn bật máu, rốt cuộc lấy hết can đảm nói:

“Nương nương, chỉ bằng tiên hạ vi thường, người hãy thử thật mọi chuyện với Hoàng thượng trước đi!”

Tâm Phi bàng hoàng:

“Muội... muội nói cái gì cơ?”

Thúy Nhi lại khuyên:

“Chúng ta không biết Ngô Ngọc Hoàng kia sẽ làm ra chuyện gì, nếu để nàng ta lấy chuyện trước làm bài tẩy hoặc đổi trắng thay đen, đến lúc đó nương nương sẽ rơi vào thế bị động. Nương nương, người thế cô sức yếu, không có người dựa lưng, điều người có chính là sự sủng ái của Hoàng thượng. Hoàng thượng thật lòng quan tâm, yêu thương người, nếu người thành thật nói ra đầu đuôi, nhất định Hoàng thượng sẽ không trách tội người, còn có thể bảo vệ người...”

hacdeu.wordpress.com

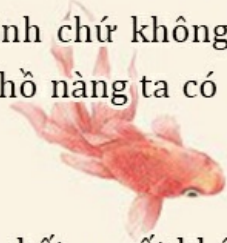
Tâm Phi kinh hoàng:

“Bảo ta nói ra mọi chuyện? Làm sao có thể nói ra

điều này? Nếu ta nói ra thì ta sẽ bị xử tử, ta sẽ chết...”

được? Như vậy không phải là nuy ngoại ty à sao?

“Nương nương, lúc này người nên nghĩ làm cách để tự bảo vệ mình chứ không phải thương hại cho kẻ khác. Huống hồ nàng ta có nghĩ gì tới nương nương đâu!”

Tâm Phi vẫn nhất quyết không nghe:

“Không được! Ta không thể hại tử ấy được! Tử ấy trở về như vậy nhất định là đã xảy ra chuyện! Đúng vậy, nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra mới khiến tử ấy đột ngột thay đổi như vậy! Bây giờ là lúc tử ấy đang cần người che chở, bảo vệ, nếu ta lên tiếng tố giác thì làm sao tử ấy còn làm người được nữa. Ta không thể làm thế! Không thể! Tử ấy sẽ không hại ta đâu...”

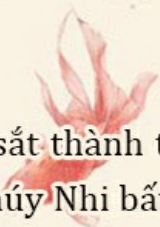
“Nương nương...”

wattpad.com/user/hacdeu

...

Sau đó, Tâm Phi thường xuyên đến thăm Ngô Ngọc Hoàng, hết mang trái cây, lại vải vóc, rồi trang sức xinh đẹp mà chính Tâm Phi không nỡ dùng mà đến tặng. Trước mặt người ngoài, Ngô Ngọc Hoàng luôn tỏ vẻ thân thiết, cảm kích nhưng chỉ cần quay lưng đi thì Ngô Ngọc Hoàng liền trở mặt công kích, mắng nhiếc Tâm Phi. Thế nhưng Tâm Phi vẫn không nản lòng, cứ mãi dây dưa. Theo lời Tâm Phi thì đó là:

“Lúc này tử tử đang rất cần người quan tâm, lắng nghe, ta tin sẽ có một ngày tử ấy lại mở lòng với ta. Huống hồ, đúng như tử ấy nói, đáng lẽ những thứ ta đang hưởng thụ đều do tử ấy nhường lại, bây giờ có chia sẻ lại một chút thì có là gì.”

Thúy Nhi bất lực, tiếc không thể rèn sắt thành thép. Khuyên răn mấy lượt không thành, Thúy Nhi bất đắc

dĩ phải im lặng, không dây dưa vấn đề này nữa để khiến Tâm Phi khỏi phải lạnh lòng mà xa cách mình. Nếu cả nàng cũng bỏ mặc ai biết được Ngô Ngọc Hoàng kia sẽ làm gì Tâm Phi, trong khi Tâm Phi lại ngây ngô chẳng chút phòng bị.

Nhưng cũng phải thôi, nếu bản tính của Tâm Phi không lương thiện như thế, đã không làm nàng cảm động mà dốc lòng bảo vệ.

facebook.com/hacdeu.truyen

Chỉ cầu mong ông trời sẽ bảo vệ người hiền lương...

097

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngô Ngọc Hoàng vào Cung nói là làm bạn với Tâm Phi, thế nhưng đã gần mười ngày trôi qua vẫn không có dấu hiệu về nhà. Đối với một nữ nhân chưa xuất giá, dù trên danh nghĩa có thể chống đỡ nhưng đây cũng không phải là việc đáng hoan nghênh, sẽ ảnh hưởng rất lớn với việc lập gia đình sau này. Thật chẳng biết Ngô Ngọc Hoàng đang có dự tính gì và cả Ngô thừa tướng nữa, dung túng cho nữ nhi làm bậy như vậy là muốn làm gì? Chẳng lẽ... muốn nàng cũng tiến Cung sao?

Mặc cho người ngoài suy đoán, những người trong cuộc vẫn cứ giữ im lặng.

Dù thân là khách, nhưng đã vào Cung thì Ngô Ngọc Hoàng hằng ngày vẫn phải tới thỉnh an Hoàng hậu cùng với chúng phi tần. Trong hậu cung, Tâm Phi là tâm can của Hoàng đế Diên Khánh không phải là điều bí mật, nên có không ít người xum xoe nịnh nọt, cũng có không ít kẻ chán ghét, đôi khi nói lời châm chọc. Chỉ đáng tiếc, Tâm Phi này vốn có tiếng tài nữ kia lại như bàng quan, không hề để tâm đến thái độ của mọi người, gặp ai cũng chỉ cười cười, không hứng khởi khi được người tung hô, cũng không buồn phiền khi bị chỉ trích.

Sau này, thấy Tâm Phi không mấy thân thiết với Ngô thừa tướng, lại có người đoán ra đoán vào, bảo cha con họ Ngô trở mặt v.v... Nhưng thân phận Tâm Phi vẫn sờ sờ ra đó, vẫn là sủng phi Hoàng đế Diên Khánh yêu thích nên mọi người có muốn cũng không dám làm quá lên. Nhưng hiện tại thì sao đây? Ngô Ngọc Hoàng xuất hiện đã làm những con sóng lăn tăn bắt đầu dâng trào.

Thụy Nhi nhìn tình cảnh trước mắt mà lo lắng không ngừng.

Từ khi Ngô Ngọc Hoàng xuất hiện, chẳng khó khăn liền thấy Ngô thừa tướng yêu thương có thừa, cứ năm ba ngày lại cho người mang đồ vào Cung, sợ nàng sống không quen, mỗi ngày còn dò hỏi cung nữ, thái giám xem cuộc sống hằng ngày của nàng có tốt không... Toàn là những thứ Tâm Phi không hề được!

Vì có sự nâng đỡ của Ngô thừa tướng, Ngô Ngọc Hoàng trong Cung còn được hoan nghênh cuồng nhiệt, ai cũng muốn bắt chuyện làm quen với nàng. Không cần biết liệu nàng có trở thành một Tâm Phi thứ hai hay không, chỉ cần Ngô thừa tướng còn đó, tương lai sau này của Ngô Ngọc Hoàng tuyệt đối không tầm thường được, ai cũng muốn tranh thủ lấy lòng. Ngay cả Hoàng hậu, người xưa nay luôn nghiêm trang, cao cao tại thượng thế mà cũng tỏ vẻ quan tâm tới Ngô Ngọc Hoàng, còn gọi mọi người thân thiết.

Thụy Nhi ngẩn ngang trong lòng, càng không yên tâm nhất chính là Tâm Phi! Tâm Phi hoàn toàn không ý thức được địa vị của mình đang bị Ngô Ngọc Hoàng đe dọa! Thấy Ngô Ngọc Hoàng được tung hô còn lấy làm vui mừng, hãnh diện. Suốt ngày cứ mơ tưởng tới cảnh tỷ muội sống hài hòa, hạnh phúc.

...

Hôm đó, lợi dụng lúc Thúy Nhi chỉ có một mình, Ngô Ngọc Hoàng đột ngột xuất hiện trước mặt Thúy Nhi.

“Tiểu thư cát tường.”

Thúy Nhi bình thản hành lễ với Ngô Ngọc Hoàng, thái độ thờ ơ, xa cách. Ngô Ngọc Hoàng thấy vậy khẽ nhếch mép cười, không lạnh không nhạt nói:

“Ta với ngươi cũng từng có duyên một hồi chủ tớ, nhưng xem ra ngươi chẳng có chút đoái hoài tới người chủ cũ này.”

Thúy Nhi trước sau như một nói:

“Tiểu thư quá lời, không biết tiểu thư có chuyện không, nếu không thì nô tì xin phép lui về hầu hạ Tâm Phi.”

Ngô Ngọc Hoàng không cần, nhìn Thúy Nhi quay đầu đi thì lại nói:

“Ngươi thật sự muốn theo nàng ta sao? Dù biết rõ nàng ta là ai?”

Thúy Nhi không muốn nói chuyện với Ngô Ngọc Hoàng nhưng vẫn phải quay đầu nói:

“Tiểu thư, đây là Hoàng cung chứ không phải Ngô gia, người không thể muốn nói gì là nói được. Xin hãy giữ bản phận của mình.”

Ngô Ngọc Hoàng bật cười:

“Ha ha, đúng là thời thế thay đổi. Ngay cả một nô tì nhỏ nhoi như ngươi cũng dám lớn tiếng trước mặt ta.”

“...”

Ngô Ngọc Hoàng chợt rút một cây trầm ra ngắm nghía, thái độ có vẻ rất chuyên chú. Thúy Nhi không hiểu, khoảng cách khá xa nên Thúy Nhi cũng không nhìn rõ cây trầm trên tay Ngô Ngọc Hoàng là như thế nào. Một lúc sau, Thúy Nhi chợt tái xám mặt mày.

Ngô Ngọc Hoàng biết mình đã đạt được mục đích, quơ quơ cây trầm trên tay, cười cười:

“Ta tình cờ nhặt được cây trầm này, không biết của ai đánh rơi. Ngươi có biết không?”

Cây trầm bạc cũ kỹ, trên đó có đính một viên cẩm thạch, chất ngọc cũng không tốt, một màu âm đạm, đích thực là một cây trầm chẳng đáng tiền, tới cung nữ trong Cung cũng không thêm để mắt. Thế nhưng, khi nhìn thấy cây trầm đó, Thúy Nhi không kiềm được mà khẽ run rẩy.

“Tiểu thư...”

“Nếu ngươi biết ai đánh rơi thì cứ bảo đến Yên Vũ Cung gặp ta mà nhận lại.”

Nói xong, chẳng đợi Thúy Nhi kịp phản ứng, Ngô Ngọc Hoàng đã xoay người đi mất.

Thúy Nhi nhìn theo bóng lưng Ngô Ngọc Hoàng mà bước chân loạng choạng, muốn té ngã xuống đất.

...

“Thúy Nhi... Thúy Nhi...”

Thúy Nhi bừng tỉnh, ngược mặt lên nhìn Tâm Phi đang ngo ngắc trước mặt.

“Muội làm gì mà ta gọi mãi không nghe thế?”

Thúy Nhi ú ớ:

“Không... không có gì... Nô tì bị mất tập trung chút thôi, xin nương nương thứ tội.”

Tâm Phi cau mày nhìn Thúy Nhi hành lễ tạ tội với mình. Tâm Phi không thích lễ nghi trong Cung, nhưng vì đây là vấn đề lễ tiết không thể bỏ được nên nàng mới tạm chấp nhận, thế nhưng, đối với người bên cạnh mình, Tâm Phi thật sự mong mọi người sống hòa hợp với nhau, nên nhiều lần ra yêu cầu với Thúy Nhi không được hành lễ với nàng, thế nhưng Thúy Nhi là người nghiêm túc, dù Tâm Phi có nói thế nào cũng không chịu bỏ qua lễ nghi.

Tâm Phi không bàn đến vấn đề khó chịu này nữa, mà kéo Thúy Nhi sang xem chiếc vòng ngọc bày trên bàn.

“Thúy Nhi, em xem, Ngọc Hoàng mà đeo chiếc vòng này nhất định sẽ rất đẹp phải không?”

Vì thân phận hiện giờ của Ngô Ngọc Hoàng là muội muội của Tâm Phi, lại sợ để lộ sự thật nên Tâm Phi không kêu Ngô Ngọc Hoàng là tỷ tỷ nữa.

Thúy Nhi nhìn chiếc vòng ấy mà tái mặt, liền ngăn cản:

“Nương nương, chiếc vòng này là Hoàng thượng đặc biệt tặng cho nương nương, nương nương không nên đem tặng người khác.”

Tâm Phi bấu môi:

“Có món nào không phải chàng đặc biệt tặng đâu.”

“Nương nương...”

Tâm Phi lại nói:

“Ngọc Hoàng sắp xuất Cung rồi, ta muốn đặc biệt tặng nàng một thứ làm kỷ niệm. Nếu quá qua loa, ta không chịu được.”

Ngô Ngọc Hoàng thật sự sắp xuất Cung? Đó thật sự là lời Ngô Ngọc Hoàng đã nói, nhưng Ngô Ngọc Hoàng thật chịu dễ dàng bỏ qua sao?

hacdeu.wordpress.com

Tâm Phi thu lại chiếc vòng, cất cẩn thận vào hộp, kiên quyết nói:

“Bây giờ ta mang nó đi tặng cho Ngọc Hoàng đây.”

Tâm Phi vừa định đứng lên thì choáng váng đầu óc, may mắn Thúy Nhi kịp đỡ lấy.

“Nương nương, người làm sao vậy?”

Tâm Phi xoa xoa đầu, khẽ nói:

“Không... có gì. Chắc tại lúc trưa ăn không ngon miệng.”

“Ta không sao rồi, mọi người đừng lo lắng, cũng... đừng gọi thái y.”

Những ngày bị đày đoạ ở Ngô phủ, Tâm Phi sức khỏe thật không quá tốt, rất hay bị bệnh linh tinh. Vào Cung được tểch dưỡng, tuy có khá lên nhưng đôi khi cũng bị hoa mắt, chóng mặt. Tâm Phi lại sợ thái y, không thích thuốc đắng, nên không bị bệnh nặng thì nhất quyết không cho mời thái y. thật sự làm người

hầu cũng hết cách.

“Nương nương.” wattpad.com/user/hacdeu

“Ta khỏe thật mà. Lúc nãy tại đột ngột đứng lên nên mới bị chóng mặt, giờ thì không sao rồi.”

“Thời gian này nương nương nghỉ ngơi cũng không tốt, vẫn nên kê thái y xem qua tốt hơn.”

“Ta thật sự không sao mà. Thôi, thế này đi: nếu ngày mai ta vẫn không khỏe, muội mời thái y cũng không muộn.”

“Nương nương...”

“VẬY ĐI MÀ.”

Thúy Nhi hết cách, đành thỏa hiệp:

“Ngày mai phải kê thái y đó.”

Tâm Phi gật đầu liên tục, tỏ vẻ đồng ý. Sau đó, nhìn chiếc hộp trên bàn, Tâm Phi ngần ngại.

facebook.com/hacdeu.truyen

“Nếu hôm nay không đưa Ngọc Hoàng, sợ sẽ không kịp mất.”

Thúy Nhi không muốn Tâm Phi phải vận động mạnh, cũng muốn cách ly Tâm Phi và Ngô Ngọc Hoàng, nên chủ động nói:

“Để nô tì thay nương nương đi tặng đồ.”

Chương 35

Thúy Nhi thay Tâm Phi đến Yên Vũ Cung tặng quà. Đây không phải là lần đầu tiên Thúy Nhi đến Yên Vũ Cung, nhưng mỗi lần tới đây, vẫn cảm thấy không thoải mái như thường.

Yên Vũ Cung trước kia không có người ở, khi Ngô Ngọc Hoàng vào Cung mới chọn ở tạm, nhưng hôm nay, bày trí nơi này sa hoa, quý giá có thể nói đứng hàng nhất nhì trong Cung. Thật sự chỉ để ở tạm vài ngày?

“Tiểu thư, nô tì thay mặt Tâm Phi nương nương đến đưa lễ vật, xin tiểu thư vui lòng nhận lấy.”

Thúy Nhi cúi đầu, dâng hộp ngọc lên.

Ngô Ngọc Hoàng chẳng thèm liếc nhìn lấy một cái, nhàn nhã thưởng thức tách trà của mình, thờ ơ nói:

“Đề đó đi!”

Thúy Nhi không xa lạ với thái độ kiêu ngạo, khinh người của Ngô Ngọc Hoàng, chẳng nói hai lời liền đặt hộp ngọc xuống bàn. Nếu là trước kia, Thúy Nhi sẽ lập tức cáo lui ra về, chẳng muốn nấn ná lại lâu, thế nhưng, hôm nay Thúy Nhi lại ngần ngại không lui bước.

Thúy Nhi lo lắng nhìn Ngô Ngọc Hoàng, ngập ngừng:

“Cái kia... cây trầm kia...”

Ngô Ngọc Hoàng liền ồ lên:

“Ngươi nói cây trầm này sao?”

Ngô Ngọc Hoàng lần nữa rút cây trầm cũ ra trước mặt Thúy Nhi. Lần này, nhìn rõ mười mười, Thúy Nhi càng xác định mình không nhận nhầm, cây trầm đó quả nhiên là...

Thúy Nhi bàng hoàng, vô thức bước lên, muốn giành lấy cây trầm đó, nhưng Ngô Ngọc Hoàng đã chuẩn bị sẵn, liền thu cây trầm về, làm Thúy Nhi chỉ bất được không khí.

“Tiểu thư...”

Ngô Ngọc Hoàng nhếch cao mép cười. Nụ cười cay độc, băng giá đó khiến Thúy Nhi tỉnh táo lại, liền biết mình hành động sơ suất, Thúy Nhi thu tay về, cố làm ra vẻ mặt trấn tĩnh. Làm nô tì hầu hạ Ngô Ngọc Hoàng bao năm, Thúy Nhi biết rõ tính cách của Ngô Ngọc Hoàng, càng giầy giụa, càng khản kháng chỉ khiến nàng ta thêm phần khích nà thôi.

Nhưng đáng tiếc, dù Thúy Nhi có giả bộ thể nào đi nữa thì ánh mắt lo lắng, bồn chồn không yên kia vẫn không thoát khỏi cặp mắt của Ngô Ngọc Hoàng. Mà cho dù Thúy Nhi từ đâu có làm bộ không biết thì sao, Ngô Ngọc Hoàng vẫn có tự tin khiến Thúy Nhi chui đầu vào rọ.

“Ta nhớ ngươi là kẻ mồ côi?”

Thúy Nhi liền thưa:

“Thưa tiểu thư, Thúy Nhi đúng là trẻ mồ côi, cha mẹ đã qua đời khi lên tám, sau đó thì bị bán vào làm nô tì phủ thừa tướng.”

Ngô Ngọc Hoàng thờ ơ nói:

“Nói vậy... ngươi chẳng còn người thân nào ư?”

Thúy Nhi cắn răng, khẳng định:

“Phải!”

Đổi lại là nụ cười khó hiểu của Ngô Ngọc Hoàng:

“Thật vậy sao?”

...

Cùng lúc đó, ở Bảo Tâm Cung.

Tâm Phi đang nằm nghỉ trên giường nhỏ thì nghe tiếng thông báo:

“Hoàng thượng giá lâm!”

Tâm Phi giật mình liền ngồi dậy, nhưng Hoàng đế Diên Khánh đã nhanh chóng tới trước mặt nàng.

“Hoàng... hoàng thượng, thần thiếp bái kiến hoàng thượng.”

Tâm Phi vội vã vừa ngồi dậy vừa thưa. Hoàng đế Diên Khánh đã đỡ lấy cánh tay của Tâm Phi, quan tâm hỏi:

“Nàng không khỏe?”

Nhiều ngày nay, Hoàng đế Diên Khánh bận việc gì đó đã lâu không ghé Bảo Tâm Cung, còn Tâm Phi thì luôn xoay quanh Ngô Ngọc Hoàng nên cũng không quá chú ý. Đến giờ gặp mặt, nàng mới nhận ra nàng nhớ hân đến mức nào, chỉ cần một câu quan tâm của hân cũng khiến nàng vui vẻ.

“Thiếp không sao. Chỉ là nha đầu Thúy Nhi kia cứ làm quá lên, bắt thiếp phải nằm nghỉ...”

Hoàng đế Diên Khánh cau mày, không biết nghĩ ngợi gì, rốt cuộc lại nói:

“Cùng ta đến Yên Vũ Cung!”

...

“Ta biết cha mẹ của ngươi vốn là phú hộ một vùng, nhưng ta còn biết họ không có con ruột, về sau mới nhận nuôi một đứa bé...”

“Lúc trước, khi còn ở thừa tướng phủ ngươi thường xuyên lên đến một xóm nghèo ở ngoại ô Kinh thành, âm thầm theo dõi một cặp vợ chồng già...”

Ngô Ngọc Hoàng từ từ nói chẳng chút cảm xúc, nhưng từng câu từng chữ của Ngô Ngọc Hoàng lại như nhát dao đâm vào tim Thúy Nhi.

Thì ra Ngô Ngọc Hoàng đã tra ra hết thảy, đã điều tra mọi chuyện.

Đúng như Ngô Ngọc Hoàng nói, nàng vốn là con của một gia đình nghèo khó, nhà nàng nghèo, rất nghèo, đến mức không có quần áo lành lặn để mặc, đến mức không có cơm để ăn. Năm nàng sáu tuổi, mẹ nàng đột nhiên mang nàng đến một ngôi nhà rất lớn, rất giàu có, bà hỏi:

“Con có thích nhà này không?”

Nàng ngây ngốc nhìn tòa nhà rộng lớn, xinh đẹp kia, ước ao nói:

“Con thích! Minh sẽ được ở nhà này hả mẹ?”

Nhưng lúc đó, mẹ nàng không trả lời, ngậm ngùi nhìn nàng không nói nên lời. Nàng không hiểu, nhưng ánh mắt vàng hoe, lờ mờ vì nghèo đói rơm rướn nước mắt của mẹ lúc đó đã in sâu trong trí óc nàng.

Sau đó, nàng ở lại ngôi nhà lớn đó thật, nhưng cha mẹ nàng đã không còn là cha mẹ nàng nữa. Dù họ đối xử với nàng rất tốt, cho nàng quần áo mới, thức ăn ngon và cũng nói yêu thương nàng rất nhiều, nhưng nàng vẫn không chấp nhận được sự thay đổi đột ngột này. Nàng nhớ, nàng đã mấy lần chạy trốn về nhà cũ, van xin mẹ:

“Mẹ, con không cần nhà lớn kia, con chỉ cần căn nhà của mình thôi, mẹ đừng bỏ con lại đó...”

Người mẹ nghèo khổ của nàng ngậm nước mắt, lớn tiếng gào lên:

“Cút! Cút đi! Đây không phải là nhà của mày nữa! Tao đã bán mày đi rồi! Đừng có quay lại đây nữa...”

Nàng tức giận, nói nếu mẹ đã bán nàng rồi thì nàng sẽ không nhận bà là mẹ nữa.

Thời gian sau đó, khi nghe nói họ đã bỏ xứ mà đi. Nàng kinh hãi không tin, lại chạy về nhà cũ, nhưng căn nhà vốn liêu xiêu đổ giờ đã thành đồng hoang tàn, không còn người ở. Nàng khóc thét gọi họ, nhưng không ai trả lời.

Nàng ngoan ngoãn trở thành tiểu thư nhà giàu, cung kính với cha mẹ mới, nhưng trong lòng vẫn mong chờ cha mẹ ruột của nàng tìm về, đón nàng đi.

Thế nhưng, những ngày tưởng như bình yên ấy lại không kéo dài lâu. Năm nàng chín tuổi, chuyến đi buôn của cha nuôi gặp tai nạn, toàn bộ mất sạch, lại còn lâm vào nợ nần, cha nuôi bị đá kích lên cơn đau tim, rồi chết trong uất ức. Mẹ nuôi không chịu nổi sự thật mất chồng, cũng lâm bệnh nặng mất không lâu sau đó. Chủ nợ tìm tới lấy hết gia tài, của cải, ruộng vườn. Còn nàng? Nàng bị bán làm nô lệ.

Rồi sau đó?

Sau mấy bận bị bán qua bán lại, nàng được mua vào phủ thừa tướng, người ngoài nhìn vào ai cũng nói nàng tốt số, được nhà giàu mua làm người hầu, nhưng chẳng ai biết, từ đó là bắt đầu một con ác mộng mới.

Nàng trở thành nô tì của đại tiểu thư Ngô gia, Ngô Ngọc Hoa. Bề ngoài, Ngô Ngọc Hoa là tiểu thư lá ngọc cành vàng, biết lễ nghĩa, tri thức lại hiền lành, tốt tánh, nhưng ai ngờ được bộ mặt phía sau của Ngô Ngọc Hoa là gì. Những lần bị mắng chửi, đòn roi trút xuống như cơm bữa, hoàn toàn không xem kẻ ăn người ở là con người, thích thì mang ra là trò tiêu khiển. Có không ít người không chịu nổi mà phản kháng, tổ giặc... và kết cuộc của bọn họ?

Có thể nói, nếu không phải nàng đã quen nhẫn nhục, chịu đựng thì đã bị vứt xác nơi nào. Mạng sống thật sự không đáng tiền, người ta thích giết thì cứ giết thôi. Đã vậy, chết rồi vẫn chịu tiếng ô nhục.

Và, bất ngờ một ngày nọ, nàng tình cờ chạm mặt một người đàn bà già nua bên đường. Vừa gặp, nàng liền nhận ra đó là người nàng đã luôn chờ suốt mười năm, suốt mười năm.

Nhưng bà ta không nhận ra nàng.

Vừa mong chờ đau khổ vừa giận dữ, nếu năm xưa, bà ta không bỏ rơi nàng, nàng có phải lâm vào tình cảnh sống không bằng chết ngày hôm nay không?

Nàng biết bà ta đang tìm đứa con gái thất lạc, nhưng nàng không nhìn nhận, muốn bà ta phải đau khổ giống như nàng đã chịu. Nàng đã nghĩ như vậy, nhưng mà... nhưng mà... nàng lại biết rõ năm xưa bà ấy không hề bán nàng đi! Nhà của nàng đã nghèo đến mức sắp chết đói cả rồi, nên bà ấy mới dứt ruột đưa nàng đi làm con nuôi, mới nhẫn tâm bỏ rơi nàng, nói lời tệ bạc... Sau này, dù cha mẹ nuôi ấy nấy, muốn giúp đỡ nhưng ông bà thà đói chứ tuyệt không nhận một đồng. Họ nói:

“Nếu tôi nhận tiền không phải tôi đã thật bán con sao...”

Về sau, họ bỏ đi cũng vì không muốn chết trước mặt nàng đi. Thà để nàng hận họ, quên họ đi mà sống vui vẻ.

Nàng đều nghe, đều hiểu...

Chính vì vậy, nàng không thể nào hận được.

Nàng biết họ theo chân tìm đứa con gái bị bán kia, muốn gặp lại con, bản thân nàng cũng muốn nhìn nhận họ, nhưng nàng không thể.

Nàng không muốn họ biết cuộc sống thê thảm hiện tại của nàng, cũng sợ, sợ một ngày nào đó nàng xảy ra chuyện, họ sẽ bị liên lụy.

Thà rằng... không gặp nhau.

...

Thúy Nhi rửa nước mắt nhìn Ngô Ngọc Hoàng, hỏi:

“Tiểu thư muốn gì?”

Ngô Ngọc Hoàng thần nhiên đáp:

“Ngươi hầu hạ ta lâu như vậy, vốn phải hiểu rõ ta muốn gì chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoàng đế Diên Khánh và Tâm Phi cùng tới Yên Vũ Cung, thái giám vừa định hô: “vạn tuế!” thì đã nghe tiếng nói từ trong phòng phát ra, Hoàng đế Diên Khánh ra hiệu cho mọi người im lặng, không được lên tiếng.

“Tại sao đang yên đang lành, ta lại bị bắt cóc tới thôn trang cách kinh thành ngàn dặm, mà người bắt cóc ta lại chính là kẻ đánh xe và lão nô bộc ta đã đuổi đi trước đó? Rồi tại sao... Ngô Ngọc Diệp lại thay thế vị trí của ta mà tiến Cung? Còn ngươi, ti nữ thân cận của ta lại trở thành kẻ tội mọi cho Ngô Ngọc Diệp kia, giúp nàng ta an ổn sống qua ngày? Nghe nói trước kia các ngươi đã từng nhận ân nghĩa của Ngô Ngọc Diệp, chính vì vậy mới nghe nàng sai khiến làm việc sao?”

Thúy Nhi mặt cắt không còn giọt máu, không thể tin nổi vào tai mình, không ngờ được Ngô Ngọc Hoàng lại đổi trắng thay đen trắng trợn như thế.

“Tiểu thư, người đang nói cái gì?”

“Rốt cuộc ai là kẻ đã chủ mưu hại ta? Là Ngô Ngọc Diệp lúc nào vờ ngây thơ, thuần khiết kia hay là người...”

Thúy Nhi định lên tiếng phản bác nhưng Ngô Ngọc Hoàng đã nói:

“Là ai đây? Phải có người chịu trách nhiệm cho việc này!”

Thúy Nhi kinh hãi, lúc này, nàng đã hiểu ra mục đích của Ngô Ngọc Hoàng. Ngô Ngọc Hoàng đang bắt ép Thúy Nhi phải nhận tội, lấy tính mạng cha mẹ của Thúy Nhi ra mà ép Thúy Nhi phải nhận tội lỗi mà nàng không làm. Lúc này, Thúy Nhi chỉ có hai cơ hội lựa chọn, hoặc bảo vệ mình hoặc bảo vệ Ngô Ngọc Diệp, người đã trở thành Tâm Phi. Nếu nhận trách nhiệm về mình, Thúy Nhi chắc chắn phải chết không nghi ngờ, nếu đổ mọi sai lầm lên Tâm Phi...?

Đang lúc phân vân không biết phải làm thế nào thì Thúy Nhi đã nhận ra vẻ khác lạ của Ngô Ngọc Hoàng, ánh mắt Ngô Ngọc Hoàng cứ một mực chăm chăm nhìn ra ngoài cửa, Ngô Ngọc Hoàng đang nhìn cái gì? Thúy Nhi không dám quay đầu, trong lúc rối rắm đảo mắt chợt phát hiện ra những bóng người phản chiếu trên tấm gương trong phòng. Dù không thấy rõ ràng, thấy được mặt mũi nhưng Thúy Nhi vẫn nhận ra người bên ngoài chính là Hoàng đế Diên Khánh!

Ngô Ngọc Hoàng muốn nàng thừa nhận mọi tội lỗi lên đầu Tâm Phi cho Hoàng thượng Diên Khánh nghe.

Đúng như Ngô Ngọc Hoàng nói: phải có người chịu trách nhiệm cho chuyện trộm long tráo phượng này.

...

Bên ngoài, khi nghe chính miệng Ngô Ngọc Hoàng nói những lời dối trá kia, Tâm Phi đã kinh hãi đứng không vững, Hoàng đế Diên Khánh đã đỡ lấy nàng, không để nàng té ngã.

Nghĩ tới cha mẹ, nhớ tới những ngày cơ cực, tủi nhục của mình, rốt cuộc Thúy Nhi đầu đón hé miệng nói:

“Tất cả mọi chuyện là do... nô tì tự làm!”

“Là nô tì căm hận tiểu thư tàn nhẫn, giả dối nên đã bắt tay cùng với phu xe và bà vú mưu mô bắt cóc tiểu thư, nhưng sau đó sợ sự biến mất của tiểu thư khiến mọi người chú ý, lại liên lụy tới bản thân nên mới dục dỗ, lừa gạt Tâm Phi nương nương vào cuộc... Tâm Phi vô tội, nàng hoàn toàn không biết gì cả!”

Thúy Nhi nghiêng chặt môi, không để mình bật ra tiếng nức nở, nước mắt đã chảy đầy mặt. Nàng biết đã kết thúc rồi, nhưng nàng không hối hận, không hối hận.

Rốt cuộc đã nghe chính miệng Thúy Nhi thừa nhận mọi tội lỗi, Ngô Ngọc Hoàng khẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ đáng tiếc là đứa nô tì ngốc nghếch kia vẫn một mực bảo vệ Ngô Ngọc Diệp, không thể nhân cơ hội mà kéo Ngô Ngọc Diệp xuống nước. Từ đầu đã biết Ngô Ngọc Diệp không chắc sẽ vì chuyện này mà bị trừng trị nhưng tận mắt nhìn nàng thoát nguy như vậy vẫn khiến Ngô Ngọc Hoàng trong lòng khó chịu.

Đến lúc này, Tâm Phi đã không chịu nổi nữa, vùng ra khỏi tay Hoàng đế Diên Khánh mà hét lớn:

“Không phải! Mọi chuyện không phải như vậy...”

Tâm Phi chạy vọt vào phòng, lao tới chỗ Thúy Nhi đang quỳ trên đất, liên tục lắc đầu nói:

“Không có! Thúy Nhi không có làm điều gì sai cả. Đó không phải là sự thật...”

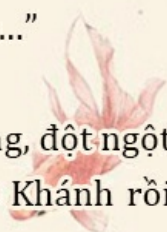
Thúy Nhi không ngờ Tâm Phi cũng ở bên ngoài, biết Tâm Phi đã nghe hết lời mình nói càng đau lòng, người lương thiện như Tâm Phi sẽ không chịu đả kích, sẽ không chấp nhận có người hàm oan. Nhưng mà...

Thúy Nhi ngăn Tâm Phi lại, không để nàng nói tiếp.

“Nương nương, được gặp và hầu hạ người chính là phần phúc của nô tì. Nô tì đã sống rất khổ sở, rất hèn hạ, không được xem là người và sẽ tiếp tục sống một đời như vậy nếu như không gặp được nương nương. Là nương nương giúp nô tì biết nô tì vẫn là con người, vẫn là con người...”

“Thúy Nhi, đừng... em không làm gì sai cả...”

Nước mắt Thúy Nhi không ngừng rơi xuống, đột ngột
Thúy Nhi ngẩng đầu nhìn Hoàng đế Diên Khánh rồi

đáp mạnh dạn trả:

hacdeu.wordpress.com

“Hoàng thượng, thời gian qua ngài cũng biết rõ Tâm Phi là người như thế nào, nàng thiện lương, thật sự quá lương thiện đi, nàng không biết bảo vệ mình cũng không biết nghĩ xấu cho người khác. Bỏ nàng một mình thật sự không biết làm sao nàng có thể sống nổi. Xin Hoàng thượng, van xin Hoàng thượng hãy thương xót mà bảo hộ nàng...”

Tâm Phi càng đau xót, thở cũng không thở nổi, bấu víu lấy Thúy Nhi mà vô lực lắc đầu.

Từ nhỏ, nàng đã bị ruồng rẫy, không người quan tâm, yêu thương. Nàng cứ ngu ngốc nghĩ rằng chỉ cần nàng làm tốt, biết yêu thương người khác thì người ta sẽ đối xử tốt với nàng. Bao nhiêu năm trời nàng cứ giữ suy nghĩ ngốc nghếch đó, bị người lợi dụng mà không hay không biết. Sau khi tiến Cung, sớm hôm chỉ có Thúy Nhi bầu bạn, tuy Thúy Nhi lạnh nhạt với nàng nhưng cũng không bỏ rơi nàng, hết lần này đến lần khác bảo vệ nàng. Nàng nghĩ nàng đã được đền đáp, dù cha mẹ không thương, không được người chú ý nhưng cuộc đời nàng có được tình yêu của Hoàng đế Diên Khánh và sự tận trung của Thúy Nhi, nàng đã là người hạnh phúc nhất rồi.

Nàng hạnh phúc, đã bị hạnh phúc làm mờ mắt, nghĩ mọi thứ quá tốt đẹp mà không nghe lời khuyên ngăn của Thúy Nhi... wattpad.com/user/hacdeu

“Nương nương, lòng người hiểm ác, dù người không làm gì thì vẫn có người gay mắt, tìm cách hại người. Người đừng bao giờ dễ dàng tin người nữa, hãy biết tự bảo vệ bản thân, phải tự bảo vệ mình rồi...”

Thúy Nhi níu kéo Tâm Phi mà dằn dò, như nói lời trần trối. Rồi không đợi mọi người kịp phản ứng, Thúy Nhi

đã gào lên:

“Mọi tội lỗi đều do mình ta gây nên!!!”

Nói xong, Thúy Nhi đã lao thẳng tới cột nhà.

Tâm Phi đau đớn tới độ, kêu lớn:

“Không...”

Tâm Phi muốn giữ Thúy Nhi lại nhưng Hoàng đế Diên Khánh đã nhanh tay chớp nàng lại, Tâm Phi chỉ biết trơ mắt nhìn Thúy Nhi đâm đầu vào cột nhà, sau một tiếng vang lớn, cơ thể Thúy Nhi xụi lơ từ từ ngã xuống nền đất lạnh lẽo, máu từ trên trán không ngừng chảy xuống.

facebook.com/hacdeu.truyen
“Không...”

“Không... không....”

...

097

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khi Tâm Phi mở mắt ra thì đã thấy mình đang ở Bảo Tâm Cung, Tâm Phi vùng ngồi dậy, liên tục gọi:

“Thúy Nhi... Thúy Nhi...”

“Nương nương, nương nương bình tĩnh lại đi...”

Một lão cung nhân vội chạy tới giữ Tâm Phi lại. Tâm Phi vùng vẫy một lúc rồi từ từ xụi xuống.

“Nương nương, người không thể kích động như vậy. Người không lo cho bản thân mình thì cũng phải lo cho tiểu Hoàng tử trong bụng, người đã có mang hơn ba tháng rồi...”

Tâm Phi chết lặng, không nghe thấy những gì lão nói. Về sau càng như cái xác không hồn.

Qua hai hôm sau, Hoàng đế Diên Khánh mới tới thăm Tâm Phi. Dù biết Hoàng đế tới gần, Tâm Phi vẫn không động dậy, ngồi ngây như tượng. Hoàng đế

Diên Khánh ngồi xuống cạnh nàng, nói:

“Con cũng đã có, nàng sắp làm mẹ rồi. Không phải trước kia nàng vẫn luôn mong mỏi có con sao, muốn gặp con của chúng ta....”

Nước mắt Tâm Phi lại rơi xuống, Hoàng đế Diên Khánh lau cho nàng, thủ thi:

“Đừng khóc, sẽ không tốt.”

Tâm Phi ngược mặt lên nhìn Hoàng đế Diên Khánh, hỏi:

“Tại sao?”

“Tại sao cái gì?”

“Chàng biết Thúy Nhi vô tội, tại sao lại trơ mắt nhìn nàng chết oan ức?”

Hoàng đế Diên Khánh im lặng một lúc rồi nói:

“Ta làm tất cả để bảo vệ nàng!”

Tâm Phi nhìn Hoàng đế Diên Khánh một lúc rồi hỏi:

“Tại sao khi Ngô Ngọc Hoa xuất hiện, chàng không đến thăm Cung của ta nữa? Rồi hôm đó, vì sao chàng đột ngột xuất hiện, dù biết ta không khỏe vẫn bắt ta phải tới Yên Vũ Cung?”

Hoàng đế Diên Khánh không trả lời.

“Chàng đã biết từ trước phải không?”

“Còn Ngô Ngọc Hoa, nghe nói tới giờ nàng ta vẫn ở trong Cung, chàng dự định làm gì? Sẽ để nàng ta thành Tâm Phi thứ hai sao?”

Hoàng đế Diên Khánh vẫn không nói một tiếng nào.

“Có phải... chàng và cha thiếp, Ngô thừa tướng đã đạt thành hiệp nghị gì hay không?”

“Vì nó mà hy sinh Thúy Nhi...?”

Hoàng đế Diên Khánh nặng nề thở một hơi rồi nói:

“Nàng chỉ cần biết những gì ta làm đều là vì tốt cho nàng, muốn bảo vệ nàng thôi.”

Tâm Phi đau đớn lắc lắc đầu, không muốn tin. Hoàng đế Diên Khánh với tay định ôm nàng thì Tâm Phi đã nghiêng người né tránh, cơ thể vô thức mà run rẩy.

Hoàng đế Diên Khánh nhìn bàn tay lơ lửng giữa không trung của mình, biết Tâm Phi bây giờ chẳng muốn lại gần hắn nữa. Hoàng đế Diên Khánh rút tay về, không nói câu nào nữa mà đi thẳng.

Lão cung nhân mới nói:

“Nương nương, Hoàng thượng là thật tâm quan tâm tới người, vì vậy ngài mới gọi lão nô tới hầu hạ người. Xin người hãy biết quý trọng...”

Tâm Phi cũng biết nhưng lúc này nàng không cách nào chấp nhận sự thật, xem như không có chuyện gì xảy ra, vô tâm vô tư mà sống như trước kia được.

Tối đó, Hoàng đế Diên Khánh uống say.

Hoàng đế Diên Khánh có thể xem là mình quân hiểm có, từ lúc đăng cơ tới giờ lúc nào cũng vì nước vì dân mà vất vả không mấy khi nghỉ ngơi, mượn rượu giải sầu càng ít. Thế mà, tối đó, hắn lại uống say.

Và rồi, khi hắn tỉnh giấc, hắn liền nhìn thấy một gương mặt quen thuộc bên cạnh. Thế nhưng, trong tích tắc, hắn liền nhận ra đó không phải là người trong lòng hắn. Hắn vùng ngồi dậy, quả nhiên là không phải tâm cung của mình, mà là Yên Vũ Cung.

Hoàng đế Diên Khánh lập tức mặc áo vào. Lúc này, người ở trên giường, Ngô Ngọc Hoàng cũng tỉnh giấc, nàng ta gương đôi mắt xinh đẹp lên nhìn Hoàng đế Diên Khánh, cất tiếng hỏi:

“Hoàng thượng phải đi sao?”

Hoàng đế Diên Khánh không trả lời, tiếp tục thất nút. Ngô Ngọc Hoàng choàng áo khoác bước tới gần hắn, thủ thi:

“Hoàng thượng...”

Hoàng đế Diên Khánh liền gạt tay của Ngô Ngọc Hoàng ra, ánh mắt lạnh căm căm, nhưng ngay tức khắc liền quay đầu đi, chẳng muốn nhìn thêm một giây nào.

“Hoàng thượng...”

Chẳng mấy chốc, tin Hoàng đế Diên Khánh nghỉ tại Yên Vũ Cung lan khắp Hoàng cung. Khi nghe thấy tin tức, mỗi người một suy nghĩ, có người mừng rỡ, người cười khẩy, cũng có người không quan tâm.

Đương nhiên, bên Tâm Phi đều giữ kín bụng bụng, thế nhưng, giấy không gói được lửa, chẳng bao lâu Tâm Phi đã nghe phong thanh.

“Nương nương, người phải tin tưởng Hoàng thượng. Dù Hoàng thượng có bao nhiêu nữ nhân thì người ngài xem trọng nhất vẫn là ngài...”

“Nương nương, nếu muốn biết thì hỏi thẳng Hoàng thượng đi...”

Lão cung nhân nhiều lần khuyên bảo Tâm Phi, lời của lão nói khiến Tâm Phi nhớ đến Thụy Nhi trước kia, nàng ấy cũng thường xuyên khuyên nàng như vậy, nói thật toàn bộ, tin tưởng vào hắn... nhưng cuối cùng thì sao? Thụy Nhi đã chết rồi. Còn nàng, nàng không cách nào đối mặt với hắn, không biết phải tỏ thái độ với hắn như thế nào.

Thế nhưng, mãi Ngô Ngọc Hoàng vẫn không có thân phận, Hoàng đế Diên Khánh chẳng một lời nhắc tới sẽ phong cho Ngô Ngọc Hoàng làm gì. Ngô Ngọc Hoàng đã trở thành nữ nhân của Hoàng đế, muốn xuất cung cũng không được rồi. Thành ra, Ngô Ngọc Hoàng đành không chính ngôn không thuận ở trong Cung, không ít lần chịu chê cười.

Đáng tiếc tình hình đó chẳng diễn ra lâu, chẳng mấy chốc đã có tin Ngô Ngọc Hoàng mang thai truyền ra. Hoàng đế Diên Khánh tới lúc này không thể trì hoãn mới cất tiếng nói:

“Đã vậy, phong nàng làm Luyến Phi đi!”

Luyến? Lưu luyến? Luyến tiếc?

Hoàng đế Diên Khánh lưu luyến cái gì, tiếc nuối cái gì? Sau khi nhận chỉ, Ngô Ngọc Hoàng, Luyến Phi đã diện tiết đập phá Yên Vũ Cung một lượt.

Không dừng lại đó, vì Yên Vũ Cung cùng với Bảo Tâm Cung khá gần nhau, chỉ cần cố ý thì việc chạm mặt cũng không quá khó. Tâm Phi trong lúc ngồi trong vườn thấy Ngô Ngọc Hoàng nâng bụng đi tới, dù lúc này chỉ mới có hơn một tháng nhưng cứ ra vẻ nặng nề, cười châm biếm mà lay lắt trước mặt Tâm Phi. Thấy Ngô Ngọc Hoàng, Tâm Phi lại tới tới cái chết của Thụy Nhi, liền thở không nổi mà ngắt xiếu.

Thái y nói nếu tâm trạng Tâm Phi cứ tiếp tục u uất như vậy rất có khả năng sẽ ảnh hưởng tới đứa bé trong bụng, sẽ dễ... sinh non.

“Nương nương, người nhất định phải bảo trọng. Đừng để sự hy sinh của Thụy Nhi trở nên vô nghĩa. Nàng đã vì nương nương mà hy sinh mạng sống của mình, nếu nương nương tiếp tục như vậy, nương nương có thể đối mặt với Thụy Nhi được sao...”

Đến bước đường cùng, lão cung nhân dùng đủ mọi cách để vực dậy tinh thần ham sống của Tâm Phi. Nghe tới Thụy Nhi, Tâm Phi mới có lại chút tinh thần, khẽ nói:

“Phải! Ta đã hứa sẽ bảo vệ mình, đã hứa...”

Cũng từ đó, Tâm Phi giam mình trong Bảo Tâm Cung, không bước chân ra ngoài nữa. Mắt không thấy, tâm không phiền, nàng giờ chỉ có mong mỏi giữ đứa bé trong bụng mà thôi.

Luyến Phi lại nhận một thánh chỉ khác, thánh chỉ nói: Yên Vũ Cung có người chết, không tốt cho thai phụ, ban cho Luyến Phi một tẩm cung mới...

Luyến Phi mĩa mai, nàng tự biết đây là Hoàng đế Diên Khánh muốn cách ly mình với Tâm Phi, chứ trong Hoàng cung này nơi nào không có người chết? Dù muốn hay không thì Luyến Phi cũng phải tuân chỉ, dù sao tẩm cung mới cũng rộng lớn, xa hoa hơn Yên Vũ Cung.

Luyến Phi chuyển đi, Bảo Tâm Cung cũng an tĩnh hơn không ít. Thời gian đó, Hoàng đế Diên Khánh mấy lần ghé vào thăm nhưng Tâm Phi cứ thái độ dửng dưng như cũ, lúc đầu, Hoàng đế Diên Khánh còn nhẫn nhịn dần dà thành nổi giận.

Lão cung nhân lại khuyên:

“Nương nương, tuổi xuân nữ nhân có hạn. Hôm nay, Hoàng thượng xem trọng người, người hãy biết quý trọng, một khi để mất có tiếc nuối cũng vô dụng...”

Tâm Phi vẫn không làm được.

Gần cuối năm, thời tiết chuyển lạnh, Tâm Phi có thai đã hơn bảy tháng lại có dấu hiệu sinh sớm.

Dù thái y tận lực cứu chữa, rốt cuộc Tâm Phi vẫn sinh non. Đứa bé sinh thiếu tháng nhỏ như con mèo, thường xuyên bị bệnh, còn bản thân Tâm Phi vốn chẳng khỏe mạnh gì, sau lần sinh này càng trở nên ốm yếu.

hacdeu.wordpress.com

Hoàng đế Diên Khánh lại tới thăm, thấy đứa bé nhỏ xíu bệnh tật như vậy thì không vui, hắn cũng cố gắng tỏ vẻ yêu thích nhưng sau đó thấy Tâm Phi một mực chỉ quan tâm tới đứa bé kia không ngó ngàng gì tới hắn, hắn càng không thích đứa bé đó hơn.

Mấy ngày sau, Lục hoàng tử ra đời. Lục hoàng tử là con của một cung tần, vai vế không cao, cũng không quá xuất sắc nhưng so sánh với Ngũ hoàng tử bệnh tật kia thì Lục hoàng tử được yêu thích hơn nhiều.

Rồi đến giao thừa, Thất hoàng tử, con trai của Luyến Phi cũng sinh non mà chào đời sớm.

Cũng là sinh non, nhưng Thất hoàng tử lại có da có thịt, hoàn toàn khỏe mạnh chứ không như ai kia, lại còn ra đời đúng lúc giao thừa, trong không khí vui mừng của cả nước, người ta bảo là Luyến Phi có phúc.

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi qua.

wattpad.com/user/hacdeu

Nam Chánh Can lớn lên trong sự đùm bọc của Tâm Phi, nhưng không được Hoàng đế Diên Khánh thích, chẳng bao giờ được cha ôm lấy một lần. Trái ngược với Thất hoàng tử, vừa sinh ra đã được người người cung phụng, chào đón, Hoàng đế Diên Khánh cũng mấy lần cất tiếng khen.

Nhưng những ngày tưởng như bình yên ấy đã kết thúc vào ngày đó, ngày mà Thất hoàng tử bị té xuống nước.

Nam Chánh Can nhớ rõ mình đứng giữa phòng lớn, giữa những ánh mắt tra xét của mọi người xung quanh, ai cũng buộc tội hắn tội cố ý giết Thất đệ. Hắn vùng vẫy, gào thét nói hắn vô tội, hắn không làm hại ai cả, nhưng chẳng một ai tin lời hắn nói.

Đối diện với hắn là ánh mắt lạnh căm, thù hận của Luyến Phi, là cái nhìn không kiên nhẫn, phiền nhiễu của Hoàng đế Diên Khánh, là sự khinh rẻ của mọi người...

facebook.com/hacdeu.truyen

Khi đó, Tâm Phi đã quỳ xuống thay hắn cầu xin. Hắn giãy giụa bảo Tâm Phi đừng quỳ, hắn vô tội.

Hắn nói hắn vô tội, hỏi Tâm Phi có tin hắn không? Tâm Phi nuốt nước mắt nói tin hắn, tin hắn vô can. Thế nhưng, rốt cuộc bà lại chọn cách đóng cửa Bảo Tâm Cung, nói là cầu phúc cho Thất hoàng tử, nói là... thay hắn chuộc tội...

...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không biết từ lúc nào nước mắt của Cửu Y đã đầy mặt, dù đã biết trước phần nào nàng vẫn không ngờ sự thật lại đáng sợ tới như vậy. Đối với Tâm Phi hiền lành nhưng quá nhu nhược kia, nàng không biết bà ta đáng thương hay đáng giận, dù sao bà cũng là một người bị hại, vì quá tin người. Nhưng, Nam Chánh Can hoàn toàn vô tội, tại sao lại lôi kéo hắn vào cuộc tranh chấp của người lớn?

Cửu Y không muốn khóc, lấy tay che kín mặt nhưng nước mắt cứ trào ra, tràn qua kẽ tay mà rơi xuống từng giọt.

Đã thấy Cửu Y nhiều lần khóc, nhưng chưa bao giờ Cửu Y lại khóc thảm như bây giờ, uất nghẹn mà không phát ra tiếng càng làm Nam Chánh Can rối rắm, đau lòng hơn.

– Đừng khóc nữa, tất cả đã qua rồi...

Nam Chánh Can bối rối khuyên ngăn, nhưng hấn càng nói càng làm Cửu Y khóc dữ hơn. Nàng khiến Nam Chánh Can chẳng biết phải làm gì cho đúng.

Cuộc sống của Nam Chánh Can bề ngoài nhìn rất dữ dội nhưng thật chất, hấn lại sống đơn giản hơn hết thầy mọi người. Luyện công, đọc sách, viết chữ, sau này thì thêm phần bí mật cùng Hữu Nhân quản lý việc buôn bán, nhưng đa phần đều do Hữu Nhân đi làm, hấn chẳng hề tiếp xúc với bên ngoài một tí nào, trong Cung lại càng không, người duy nhất hấn thân cận chính là Cửu Y. Bình thường, tuy Cửu Y đôi khi lăm điều, náo lớn náo nhỏ với hấn nhưng thật tế tâm hồn Cửu Y xem như đã trưởng thành rồi, dù có quấy phá thì phần lớn vì buồn chán và không muốn Nam Chánh Can suốt ngày trầm mặc mà thôi. Nàng thật sự rất biết điều, không bao giờ làm gì phiền hà tới hấn, luôn biết điểm dừng của mình. Nam Chánh Can cũng đã quen với điều đó, nên hiện tại, trông thấy Cửu Y bỏ qua hết tất cả, khóc không ngừng như vậy, hấn thật sự rất rối, rất rối không biết phải làm sao cho tốt.

– Nàng đừng khóc, đừng khóc nữa... Biết nàng sẽ khóc ra như vậy ta đã không kể nàng nghe rồi...

Cửu Y chợt ôm chầm lấy Nam Chánh Can, giận dỗi nói:

– Nếu ngươi không kể ta nghe, ta sẽ còn giận hơn.

– ...

– Xin lỗi, ta không biết ngươi lại có quá khứ như vậy...

Nếu nàng biết hấn đáng thương và chịu nhiều thiệt thòi như vậy, nàng đã đối xử với hấn tốt hơn, không phải vì thương hại mà do bản thân muốn bù đắp cho hấn, cho hấn cảm nhận được nhiều tình yêu thương hơn, sẽ thường xuyên nói với hấn: hấn không cô độc, hấn còn có nàng ở bên cạnh...

Nam Chánh Can chới với, không biết phải làm sao, hấn cảm nhận rõ ràng bờ vai của hấn dần ướt đầm vì từng giọt, từng giọt nước mắt của Cửu Y.

Lúc nhỏ, cơ thể ốm yếu bệnh tật, hấn không mấy khi ra ngoài mà thường ở trong phòng, còn mẫu phi hấn hay ôm lấy, bà thật sự rất hay ôm hấn. Và rất nhiều lần, bà vừa ôm hấn vừa rơi lệ.

Hấn không biết vì sao bà khóc, hấn hỏi bà cũng chỉ lắc đầu không trả lời. Hấn nghĩ do bản thân hấn không tốt nên khiến bà phải rơi lệ, hấn muốn bà cười vui vẻ chứ không cần phải khóc nữa nên hấn cố gắng phấn đấu. Dù có phải uống thuốc đắng, hấn cũng không thềm nhăn mặt, cũng chịu khóc đọc sách hơn bất cứ ai. Hấn muốn bản thân mau khỏe mạnh, trở nên thông minh hơn, như vậy hấn sẽ được người khác xem trọng, mẫu phi của hấn sẽ vì hấn mà hãnh diện và không phải khóc nữa.

Nhưng không được, dù hấn có làm gì đi nữa thì mẫu phi của hấn vẫn cứ rơi lệ. Hấn tự hỏi bản thân mình chưa đủ tốt sao?

Dần dà, hấn nhận ra tuy mẫu phi đang vòng tay ôm hấn, nhưng ánh mắt của bà thật xa xăm, như đang tưởng nhớ đang nghĩ đến một ai khác...

Một câu hỏi chợt lóe lên trong đầu: “bà có phải khóc vì hấn không?”

Nhưng ngay lập tức, Nam Chánh Can liền lắc lắc đầu, xua đuổi ý nghĩ đó đi, hấn không muốn nghi ngờ mẫu phi của hấn.

Mãi cho tới sau này, trước khi bà tự giam mình trong Bảo Tâm Cung, à, thật ra bà đã tự giam lỏng mình rất lâu từ trước đó rồi, không bước chân ra thế giới bên ngoài, giờ chỉ đóng kín cửa ngăn luôn thế giới bên ngoài vào trong luôn mà thôi. Đêm đó, là đêm duy nhất bà thật sự đối mặt với hấn, xin lỗi vì đã không thể che chở cho hấn. Bà kể lại đoạn quá khứ năm xưa, nhắc nhở hấn không được dễ dàng tin tưởng người khác, phải biết tự bảo vệ mình.

Bà nói bà là người mẹ bất lực, không xứng đáng làm mẹ, không làm được gì cho hấn mà chỉ mang tới bất hạnh cho hấn, bà cũng nói bà mệt mỏi rồi, quá mệt mỏi rồi, bà không thể chịu đựng thêm được nữa, từng ngày từng ngày trôi qua như nhát dao cứa vào tim bà. Bà không biết mình có đang còn sống hay đã chết từ lâu...

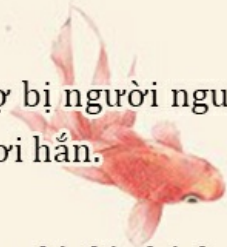
hacdeu.wordpress.com

Bà không dám xin hấn tha thứ cho bà, chỉ muốn hấn sống thật tốt. Chỉ cần hấn sống tốt, dù có quên bà đi cũng được. Là bà có lỗi với hấn...

Hắn nhớ, hắn đã van xin bà rất nhiều lần, van xin hết mực.

Hắn không cần lấy lại trong sạch nữa, chỉ cần bà đừng rời xa hắn.

Hắn không sợ bị người nguyên rửa, định tội, chỉ cần bà đừng bỏ rơi hắn.

Nếu bà bỏ hắn thì đó chính là sự trừng phạt lớn nhất đối với hắn...

Bà khóc, đã khóc rất nhiều, đến mức hai mắt đã lòe nhòe, nhưng cuối cùng, bà vẫn chọn cách đẩy hắn ra xa...

...

Mãi cho tới khi lên giường ngủ, Cửu Y vẫn không ngừng rơi nước mắt.

wattpad.com/user/hacdeu

- Khi vẫn còn ấm êm, con cái chính là kết tinh tình yêu của cha mẹ, họ sẽ yêu thương con cái hết mực, thế nhưng, một khi hôn nhân không còn như lúc đầu, ai cũng muốn đi tìm con đường mới, tương lai mới cho mình thì con cái lại trở thành chướng ngại... Lúc này, yêu thương đã không còn như trước kia nữa, phần nhiều chính là trách nhiệm, nếu không may gặp phải cha mẹ không trách nhiệm thì...

Cửu Y thủ thủ không ngừng, Nam Chánh Can cái hiểu cái không, nhưng hắn nhận thấy rõ ràng sự bất lực, đau đớn trong từng lời nói của Cửu Y. Có lẽ Cửu Y đang nói câu chuyện của chính bản thân nàng!

Nam Chánh Can đã không còn là đứa bé sáu tuổi nữa, hắn biết suy xét cũng biết cách nhìn nhận người khác.

Hắn không còn ngây ngô xem mọi thứ là thần kỳ nữa. Đối với Cửu Y, vì sao một đứa bé nghèo khổ, không biết chữ lại biết nhiều thứ trên đời như vậy, hắn không phải không lấy làm lạ, không muốn tìm hiểu. Nhưng, hơn hết thảy, hắn vẫn chọn tin tưởng Cửu Y, tin tưởng nàng hết mực nên không đào bới.

facebook.com/hacdeu.truyen

Nàng trách hắn vì mãi không nói chuyện quá khứ của hắn cho nàng nghe, đáng tiếc bản thân nàng cũng không nhận ra, có rất nhiều chuyện nàng vẫn không nói hết với hắn. Có thể giống như hắn không muốn nhắc lại những chuyện không vui đã xảy ra, cũng không muốn nhớ tới. Hắn không ép nàng, chỉ tin rằng đến một lúc nào đó, nàng cũng sẽ mở lòng với hắn như hắn đã làm với nàng.

097

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Hôm nay, tâm trạng Cửu Y không tốt, cực kỳ không tốt.

Khởi đầu là khi trời còn chưa sáng, đang mơ màng ngủ thì Cửu Y đã ngồi dậy, khó chịu vì cái bụng cứ đau râm ran. Cửu Y nhăn nhó, nghĩ nghĩ không biết lúc tối đã ăn nhầm cái gì, nhưng rõ ràng Nam Chánh Can vẫn đang ngủ ngon lành mà, nếu ăn phải đồ hư thì cả hắn cũng phải bị đau bụng chứ tại sao chỉ có mình nàng.

Cảm giác cả người nhót nháp vì mồ hôi càng làm nàng bức bối, lẽ nào bị bệnh rồi? Cửu Y tự hỏi. Càng tức mình hơn chính là mồ hôi dưới mông càng nhiều, khó chịu vô cùng.

Mông?

Cửu Y bàng hoàng trong giây lát rồi từ từ nhìn xuống dưới váy... Một cảnh kinh dị đập vào mắt Cửu Y mà Cửu Y hoảng hồn.

Á á á...

Nàng muốn hét lớn nhưng phải kiềm chế, không thể phát ra tiếng động, không được để người khác nghe thấy, nếu không, còn gì là mặt mũi của nàng nữa.

Cửu Y rón rén nhích mông lên, lặng thầm bò xuống giường chạy đi thay y phục.

Nàng đã mười sáu tuổi rồi! Cũng không phải chưa từng tới tháng! Nhưng cơ thể hiện tại lại chính là lần đầu tiên, so với người khác thật là có hơi trẻ. Từ lúc mười ba, mười bốn tuổi, Hồ quán sự đã từng nhắc qua chuyện này với nàng, không muốn để nàng quá bối rối khi đột ngột thấy cơ thể mình thay đổi, nhưng bản chất linh hồn của Cửu Y đã trưởng thành rồi, đã từng trải qua giai đoạn này nên đương nhiên sẽ không có sự sợ hãi, tò mò như những thiếu nữ cùng tuổi. Cũng bởi vì như thế, nàng càng lo là, đến mức chẳng thêm đề ý nữa là khác.

Thay đồ xong, tâm trạng Cửu Y có đỡ hơn chút nhưng cái bụng vẫn âm ỉ không ngừng. Cửu Y thấy mệt, rất muốn ngủ một giấc để hồi sức, muốn ngủ... Nhưng, ngay lập tức, cơn buồn ngủ của Cửu Y liền bị đánh bay đi mất khi thấy trên vạt áo của Nam Chánh Can có dính mấy chấm đo đỏ. Hai kiếp làm

người, đừng nói bây giờ cả kiếp trước nàng cũng chưa từng lâm vào tình huống xấu hổ như thế này. Cửu Y dùng dùng nỗi giận lao thẳng tới muốn cởi áo ngủ của Nam Chánh Can ra. Nam Chánh Can ngây ngốc đang yên đang lành tự dưng bị nhào tới cào cào, không hiểu chuyện gì chỉ biết túm lại cổ áo không để cho Cửu Y kéo xuống, gât:

– Nàng làm cái gì vậy?

Cửu Y chẳng thèm nhìn, cứ một mực nhằm vào mục đích cởi áo ngủ của Nam Chánh Can ra.

– Áo của người bị dơ, mau cởi ra đi!

Trời còn tối mịt, Cửu Y vừa hùng hổ vừa đỏ bừng cả mặt làm loạn như vậy thật sự khiến Nam Chánh Can chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

– Nàng lên con gì vậy?

– Thay y phục cho người!

– Muốn thay thì ta tự mình thay, mà đang nửa đêm nửa hôm, tự nhiên thay làm cái gì?

Cửu Y kéo mãi không được càng rồi rầm và xấu hổ, rốt cuộc không nhịn được mà ngược mặt nhìn Nam Chánh Can, ỉ ỏi gọi:

– Chánh Can. . .

Nam Chánh Can ngây người khi thấy hai mắt đỏ ao, uồn ướt của Cửu Y. Đột nhiên thấy Nam Chánh Can thừ ra, Cửu Y liền nhân cơ hội lột áo hần ra, không nói không rằng liền dúi dúi lại giấu vào người, lại nói:

– Ta đi lấy áo khác cho người!!!

Dù Cửu Y chạy rất nhanh, hành động gọn rề nhưng những lét lóm đốm trên vạt áo kia vẫn không thoát khỏi mắt Nam Chánh Can. Máu? Không phải của hần, chẳng lẽ Cửu Y bị thương? Nhưng nhìn bộ dáng nhanh nhẩu bỏ trốn của nàng thì nào có dấu hiệu bị thương gì.

Nam Chánh Can nén sự nghi hoặc trong lòng, chờ Cửu Y quay trở lại. Quả nhiên Cửu Y trở lại rất nhanh, với bộ áo ngủ mới trên tay. Cửu Y còn chưa tới gần thì Nam Chánh Can đã đứng lên, bước tới trước mặt Cửu Y, nghiêm túc hỏi:

– Nàng bị thương?

Mặt Cửu Y liền đỏ bừng, lấp liếm:

– Không. . . không có. . .

– Nếu không thì tại sao trên áo lại có vết máu?

Cửu Y càng xấu hổ hơn:

– Người. . . người nhìn thấy rồi sao?

– Nàng đang có chuyện gì giấu ta?

– Không! Không có!

Nam Chánh Can đã quá rành cái tính sợ đau của Cửu Y, chỉ một vết thương nhỏ thôi cũng khiến nàng cả ngày nhăn nhó, thế nhưng mỗi khi bị bệnh, nàng lại thà chịu đau cũng không muốn uống một muỗng thuốc đắng nào. Mỗi lần như vậy đều do Nam Chánh Can ép nàng phải uống thuốc, gặp thái y.

Lần này, chảy nhiều máu như vậy nhất định là chuyện nghiêm trọng, Nam Chánh Can đương nhiên không nuông chiều, chân dài đã bước về phía cửa, Cửu Y hốt hơ hốt hãi liền níu hần lại hỏi:

– Người định đi đâu?

Nam Chánh Can nhăn mày nói:

– Gọi thái y!

Cửu Y liền lắc đầu ngoay ngoay:

– Không được gọi thái y!!!

– Nàng bị thương!

Giọng điệu Nam Chánh Can lạnh căm, tỏ rõ thái độ của hần. Cửu Y kéo mãi không được, đành nói:

– Đừng gọi thái y, ta thật sự không có bệnh. Ta... ta là... tới tháng mà thôi...

Nam Chánh Can đương nhiên không hiểu. Cừu Y phẫn nộ nói:

– Đó là chuyện riêng của nữ nhi! Nam nhi như ngươi tò mò để làm gì!!!

Bỗng nhiên bị mắng, Nam Chánh Can thật chẳng hiểu làm sao.

– Nếu ngươi dám gọi người, ta nhất định sẽ tuyệt giao với ngươi!

– Tại sao chứ?

– Xấu hổ! Ngươi không biết xấu hổ, ta biết!

Nói rồi, Cừu Y đã dùng dùng quay đầu đi, Nam Chánh Can đứng ngây ngốc một lúc thì bước theo sau chân Cừu Y.

– Thật sự không gọi thái y?

Cừu Y liếc mắt nhìn hắn, hung hăng nói:

– Ta không bệnh tật, gọi thái y làm gì? Cho người ta chê cười sao?

– Nhưng nàng...

Cừu Y thật muốn đập Nam Chánh Can, nàng đã xấu hổ muốn chết rồi mà hắn cứ bám mãi không tha, chẳng lẽ muốn nàng phải nói rành rọt cho hắn hiểu. Đang muốn chửi người thì chợt thấy ánh mắt lo lắng không yên của Nam Chánh Can, bao nhiêu cơn giận đều dịu xuống. Cừu Y thở dài, than: quả nhiên nuôi một đứa bé lớn lên không dễ chút nào, vừa phải lo ăn ngủ cho hắn còn phải đóng vai trò giải đáp ngàn câu hỏi vì sao của hắn nữa. Nếu không biết rõ lý do, Nam Chánh Can nhất định sẽ không bỏ qua cũng không thôi lo được, Cừu Y đành cắn răng nói:

– Nữ nhi khi đã trưởng thành, mỗi tháng đều sẽ có...

Cừu Y nói gần như không nghe được, Nam Chánh Can cái nghe được cái không, đại khái hiểu rằng đây là dấu hiệu trưởng thành của một nữ nhi, cũng không phải là bệnh.

– Bởi vậy ngươi đừng có làm rộn chuyện lên để người ta chê cười ta, nghe chưa?

Cừu Y lại nổi xung thiên rồi.

Tâm trạng thay đổi thất thường như vậy mà không phải bệnh?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dạo gần đây, Cừu Y hay nghĩ vẩn vơ.

– Trưa rồi sao Nam Chánh Can vẫn chưa về?

– À, hắn xuất cung! Lại quên mất!

A...

– Vậy này giờ mình chờ hắn về ăn cơm phí công rồi. Biết thế ăn trước cho rồi, chịu đói làm gì...

Hùng hổ nhìn bàn ăn đầy ắp, Cừu Y bắt đầu động đũa khắp nơi.

– Hừ, cho ngươi ra ngoài ăn này, không thèm chờ đồ ăn cho ngươi. Cho ngươi đói...

Nhưng, mới gắp có mấy cái, Cừu Y lại xiu xuống, cảm thấy ăn không ngon như thường ngày.

– Chừng nào ngươi mới về chứ... đã ăn cơm chưa...?

Cửu Y thủ thi tự hỏi.

Nam Chánh Can năm nay đã mười bốn tuổi rồi, sắp trưởng thành rồi, cũng đã có quyền xuất nhập Cung, dù mỗi lần ra ngoài phải trình xuất này nọ. Không ai thèm quan tâm hấn xuất Cung để làm gì, miễn chỉ cần hấn hỏi Cung đúng giờ, không gây phiền hà cho mọi người là được.

...

Cùng lúc đó, Nam Chánh Can đang họp mặt cùng Hữu Nhân.

Hữu Thiện năm nay đã mười sáu, năm trước đã tham gia kỳ thi Hương, thành tích chỉ vừa đủ điểm đậu mà thôi, thật sự quá bết bát, mất hết mặt mũi của Hữu thượng thư. Thi xong, hấn chẳng có chút động thái chuẩn bị cho kỳ thi Đình, mà cang hăng hái ra ngoài ăn chơi, đàn đúm, quả thật không còn lời nào hình dung. Đối với đứa con trưởng này, Hữu gia đã mất hết hy vọng, chẳng trông mong gì nữa, cũng bỏ mặc cho hấn ra thế nào thì ra.

Kết quả đó lại không ngờ cang vừa ý Hữu Thiện, hấn thật sự mong ước gia tộc cứ bỏ mặc mình như vậy, đừng để ý đến hành động của hấn cang tốt, có như vậy, hấn mới có thể tận lực vào công việc mua bán bí mật của hấn.

Hữu Thiện xòe quạt ra phe phẩy trước mặt Nam Chánh Can, bộ dáng muốn phóng đảng bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Nam Chánh Can tuy biết đây là hình tượng cái trang của Hữu Thiện nhưng vẫn chán ghét không thôi, bèn nói:

– Ngươi giả dạng nhiều quá nên thấm vào xương tủy rồi? Có cần ta giúp ngươi gột rửa bớt để ngươi khỏi quên bản chất của mình?

Hữu Thiện liền đơ mặt, vờ ho khụ khụ hai tiếng rồi thu quạt vào.

– Đại nhân ngài đừng chấp nhất chút chuyện nhỏ nhặt với tiểu nhân chứ.

Nam Chánh Can liếc hấn một cái. Hữu Thiện lại nói:

– Đại nhân, việc hợp tác với Thanh Bang có tiến triển, họ chấp nhận đề nghị của chúng ta, việc liên kết thành lập thương hội rất có triển vọng...

Thanh Bang, ngoài mặt là nơi tập trung những lái buôn lớn nhất Nam Quốc, chuyên cung cấp vật liệu đủ mọi ngành nghề, chỉ cần có yêu cầu, nhất định sẽ có người đáp ứng. Mặt thật có thể nói là băng nhóm ngoài pháp luật, triều đình cũng khó mà nhúng tay vào. Việc muốn hợp tác với Thanh Bang không phải mỗi ngày một ngày hai, mà đã là kế hoạch nhiều năm của Nam Chánh Can, chỉ là tới giờ mới có khởi sắc. Cơ bản vì thế lực trong tay Nam Chánh Can hiện giờ đã được Thanh Bang đề mất tới, cảm thấy có thể hợp tác được.

Mấy năm qua, từ hai bàn tay trắng gây dựng nên cả một cơ nghiệp đồ sộ thật sự đã vét không ít mồ hôi xương máu của bọn Nam Chánh Can. Nếu đổi lại là một ai khác, đạt được thành tựu như vậy, chắc chắn đã tự hào, kiêu căng ngùn ngụt, nhưng Nam Chánh Can thì không. Hấn vẫn biết mình vẫn còn phải cố gắng, mục đích của hấn còn xa xa lắm. Thêm vào đó, sản nghiệp trong tay Nam Chánh Can không tập trung một chỗ, ngoài mặt thì chia nhỏ ra, bên trong thì liên kết chặt chẽ để tránh sự chú ý của mọi người, khiến người khác dù đôi lúc cảm thấy ngờ ngợ cũng không điều tra được cái gì. Để làm được như thế phần nhiều cũng nhờ vào phương pháp điều hành mà Cửu Y đã gợi ý. Có điều chính Cửu Y cũng không ngờ rằng những ý tưởng vụn vặt, chấp vá của nàng lại được phát huy một cách huy hoàng như vậy.

Càng nghĩ, Hữu Thiện càng cảm thấy thành tựu, quả không uổng công bao năm thức khuya dậy sớm, làm lụng vất vả của hấn. Nhưng càng đạt được kết quả tốt, hấn càng cảm thấy tò mò, hứng thú với người trong bóng tối đã chỉ điểm Nam Chánh Can.

hacdeu.wordpress.com

- Đại nhân, ngài không thể để tiểu nhân gặp vị quân sư kia một lần được hay sao, những sáng kiến của hấn thật táo bạo và hữu ích nha. Nếu được gặp trao đổi trực tiếp, biết đâu lại tìm ra nhiều phương án hữu hiệu khác...

Hữu Thiện không phải lần đầu, mà đã nhiều lần đề nghị như vậy, nhưng đáng tiếc mỗi lần đều đổi lại ánh mắt lạnh lẽo muốn giết người của Nam Chánh Can.

- Có cái gì hay ho mà đòi gấp? Người không đặt bản hoàng tử vào mắt à?

Biết trước kết quả sẽ như thế này nên Hữu Thiện cũng không bất ngờ, sờ sờ mũi tỏ vẻ đáng tiếc rồi thôi.

Nam Chánh Can đương nhiên biết nếu tạo cơ hội giáp mặt ba người, chắc chắn có thể tìm ra thêm nhiều cách để kiếm tiền, mở rộng thế lực... Nhưng, hắn không muốn! Hắn thà kiếm tiền ít một chút, vất vả một chút cũng không muốn Cữu Y lộ mặt, hay để người khác biết tới sự kỳ diệu của nàng. Hắn cũng không rõ tại sao mình nghĩ như vậy, nhưng chỉ nghĩ tới việc một nam nhân khác đem ánh mắt si mê nhìn nàng, hắn đã cảm thấy khó chịu, khó chịu vô cùng.

wattpad.com/user/hacdeu

Chưa kể, con heo nhỏ Cữu Y kia chỉ thích mỗi việc hết ăn lại nằm, bảo nàng động não một chút liền bày ra bộ mặt nhăn nhó, khổ sở. Thôi, những việc phải suy nghĩ sâu xa dài lâu, cứ để hắn làm thôi.

- Đã hẹn gấp bang chủ Thanh Bang chưa?

- Rồi! Vào tối nay!

- Gấp vậy sao?

- Dự tính không bằng sẵn dịp mà.

Nam Chánh Can nhú mày không muốn nói lý lẽ với Hữu Thiện nữa, hắn giả trang quá lâu, tính cờ lơ phất phơ kia ít nhiều đã ngấm vào máu, muốn từ bỏ cũng

không dễ.

- Ở đâu?

Hữu Thiện chỉ chờ có thể, liền nở ra nụ cười sáng rõ nhất của mình, hả hê nói:

- Thanh lâu!

facebook.com/hacdeu.truyen

- Thanh... Thanh lâu?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Hôm đó, Nam Chánh Can về rất muộn, Cửu Y gật gà chờ mãi không thấy, cuối cùng cũng thiếp đi.

Nửa đêm, Nam Chánh Can mới rón rén bước vào phòng. Trong phòng, Cửu Y vẫn để một chiếc đèn nhỏ chờ Nam Chánh Can, nhờ chút ánh sáng le lói đó, Nam Chánh Can mới trông thấy đường đi. Hắn không bước vào buồng trong mà rào bước qua phòng tắm.

– Ai đó?

Đang mê man, Cửu Y chợt ngồi dậy hỏi. Giọng nói của Cửu Y đột ngột vang lên làm Nam Chánh Can cứng cả người.

Dụi dụi mắt, thấy đối phương là Nam Chánh Can, Cửu Y liền buông cánh gác, ngáp một cái.

– Ngươi về rồi à?

Nam Chánh Can đứng sững tại chỗ, rồi rầm nói:

– Ủ... ừ. Ta đã về!

Có chút gì đó kỳ lạ, nhưng Cửu Y đã bị cơn buồn ngủ đánh gục, không nghĩ ra cái gì.

– Mau ngủ sớm đi.

Nói xong, Cửu Y đã lăn vào góc giường, đắp kín chăn ngủ tiếp.

Nam Chánh Can như thoát nạn, thở hắt ra một hơi. Không dám chần chờ lâu, hắn liền xông vào buồng tắm, chẳng ngại nước có lạnh hay không đã nhảy vào đó ngâm mình hong xua đi mùi rượu và cả những mùi khác. Mặt hắn có chút đỏ, phần vì tâm trạng căng thẳng, phần vì men rượu.

Nhớ lại cảnh gặp gỡ với bang chủ Thanh Bang hôm nay, Nam Chánh Can vẫn còn cảm thấy hưng phấn. Rốt cuộc hắn đã đạt được hiệp nghị với Thanh Bang!

Ban đầu, khi bang chủ Thanh Bang thấy hắn bề ngoài nhỏ tuổi, thân phận mờ hồ liền tỏ ý nghi ngại, muốn suy nghĩ lại vấn đề hợp tác, may mắn hắn thành

công thuyết phục được bang chủ Thanh Bang. Chỉ là trong buổi tiệc, bang chủ Thanh Bang cứ mãi ép hân phải uống, lần đầu tiên hợp tác vì muốn lấy tín nhiệm của nhau, cũng không để quá lép vế, hân cũng uống lấy vài hớp. Lần đầu tiên uống rượu, thật sự cảm giác không tốt chút nào, không biết sao này có khá hơn không, nhưng hân thật sự không thích. Qua cơn say, ngẫm nghĩ vì muốn lấy lòng kẻ khác mà phải nâng chén, Nam Chánh Can bỗng cảm thấy mình hơi thất bại. Vì mấy lời nói khích của kẻ khác mà phải uống thứ hân không ưa?

Hừ hừ.

Thù này hân sẽ nhớ.

Ngâm nước đủ, Nam Chánh Can tự thay quần áo ngủ rồi bước tới giường ngủ. Cửu Y đã ngủ say rồi, còn đá chần nệm lung tung, mấy năm qua toàn là hân phải đắp lại cho nàng, thế mà nàng còn vỗ ngực tự hào mình ngủ rất ngoan nữa chứ, rốt cuộc chẳng biết là ai chăm sóc cho ai.

Nam Chánh Can với tay túm lấy chăn định kéo qua đắp cho Cửu Y thì đúng lúc Cửu Y lại trở người, xoay mặt đối diện với hân. Gương mặt thanh tú đầy đặn đập vào mắt Nam Chánh Can, dù đã nhìn nhiều năm, đến mức nằm lòng nhưng Nam Chánh Can vẫn cảm thấy nhìn không đủ, thích thú với gương mặt ngây ngô kia. Vươn tay véo véo gò má phúng phính của Cửu Y, tâm trạng của Nam Chánh Can tốt lên hẳn. Đã lâu rồi hân không véo mặt nàng như vậy, mà hân chỉ véo khi nàng đã ngủ say nên tới giờ Cửu Y vẫn không biết mình bị Nam Chánh Can trêu đùa.

Chợt nhớ tới đêm kỳ quái lần trước, Nam Chánh Can đã tìm đọc sách qua, biết đó là hiện tượng bình thường, báo hiệu nữ nhi đã thành thực. Biết thì biết là vậy, nhưng Nam Chánh Can vẫn không hiểu, nữ nhi một khi trưởng thành thì như thế nào, có cái gì khác với hân?

Lại nghĩ tới cảnh những nữ nhân ăn mặc diêm dúa, lẳng lơ ở thanh lâu hôm nay, Nam Chánh Can liếc cau mày. Đó là nữ nhân trưởng thành? Hân không thích chút nào, chẳng hiểu vì sao mọi người lại thích cho được, hân vẫn cho rằng mộc mạc, tự nhiên như Cửu Y mới tốt.

Không nhớ thì thôi, nhớ ra lại bức mình, móng vuốt của Nam Chánh Can càng véo mặt Cửu Y mạnh hơn. Đột ngột ớn đau, Cửu Y khó chịu lắc lắc cái đầu, vùng vẫy một lúc làm áo ngủ bị xô lệch, lộ một góc cái yếm đỏ bên trong. Hai mắt Nam Chánh Can chợt đỏ lên.

...

Sáng sớm hôm sau, đặc biệt Cửu Y lại thức sớm hơn cả Nam Chánh Can.

Cửu Y ngồi thần thờ một lúc, cứ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng mãi chẳng nhận ra. Rồi sau đó... sau đó... Cửu Y hoảng hồn kéo lại cổ áo đang hở ra của mình, Cửu Y sau bàng hoàng thì xoay đầu nhìn sang Nam Chánh Can, hân vẫn đang ngủ ngoan ngoãn. Cửu Y vỗ đầu bứt tai, thầm mắng mình ngủ quá xấu đi, dù Nam Chánh Can không thấy thì Cửu Y vẫn xấu hổ vô cùng, muốn đánh người vô cùng.

Cửu Y dùng dùng chồm qua người Nam Chánh Can. Nam Chánh Can bị cử chỉ thô lỗ của Cửu Y làm đau, hô một tiếng rồi mở mắt nhìn Cửu Y bước xuống giường.

– Nàng làm gì vậy?

Cửu Y hằm hằm liếc hân một cái cũng chẳng trả lời. Nam Chánh Can có chút chột dạ nên cũng lờ lờ không hỏi lại.

Cửu Y vẫn không hết bức mình, liền kiếm chuyện để làm cho quên tức, quay quắt trong phòng không có gì để làm, Cửu Y bỏ vào phòng tắm gom đồ bẩn hôm qua. Nam Chánh Can lúc đầu không chú ý, khi Cửu Y vào phòng tắm một lúc mới nhớ ra một thứ, ba chân bốn cẳng liền chạy theo, cả giày cũng không mang, nhưng đã muộn, Cửu Y đã ôm lấy quần áo hân mặc hôm qua ra với gương mặt khó hiểu, Nam Chánh Can tái cả mặt. Cửu Y đã hỏi:

– Mùi gì thế này?

Không những trên áo có mùi rượu mà còn thoang thoảng nghe thấy một mùi hương ngào ngạt khác, nhất thời Cửu Y chẳng nhận ra mùi kia là mùi gì. Nhìn nhìn Nam Chánh Can với ánh mắt đầy nghi ngờ. Nam Chánh Can tự nhận bên ngoài hân có thể điềm tĩnh tới thế nào, có thể gặp chuyện không biến sắc, nhưng bây giờ khi đối diện Cửu Y, hân cảm thấy có bao nhiêu bình tĩnh, thông minh gì biến hết cả.

– Ngươi đã đi đâu vậy?

Cửu Y dò hỏi, Nam Chánh Can ấp úng mãi, không biết trả lời sao, lại nói:

– Là... từ điểm, ta đi gặp Hữu Thiện ở từ điểm...

Cửu Y đương nhiên biết, cũng không phải lần một lần hai Nam Chánh Can đi, nhưng rõ ràng lần này khác lạ hết thảy. Cửu Y cau cau mày, thật ra cũng không định làm khó Nam Chánh Can đâu, chỉ là nàng hơi thắc mắc thôi. Nào ngờ, Nam Chánh Can đã chột dạ thừa nhận:

– ... sau đó, ta tới thanh lâu...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Ngũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

– ... ta tới thanh lâu...

Nam Chánh Can không hiểu sao lại nói ra lời đó, Cửu Y cũng ngỡ ngàng không thôi. Rồi đột nhiên, Cửu Y buông tay, quần áo rơi hết xuống đất, Cửu Y nhìn nhìn hai tay, bắt đầu phúi, Nam Chánh Can đen hết cả mặt.

Khi Nam Chánh Can bước tới gần thì Cửu Y bắt giắc lùi về sau, hấn tiến thì nằng lại lùi.

– Nàng làm cái gì vậy?

Cửu Y vẫn né tránh Nam Chánh Can, Nam Chánh Can giận lên rồi. Cũng đâu phải hấn muốn tới nơi đó, hấn cũng là bị bắt buộc, hơn nữa, hấn có làm cái gì đâu. Thậm chí, cả nhìn hấn cũng không nhìn những nữ nhân ở đó mà.

Cửu Y cũng biết không nên trách Nam Chánh Can, nhưng hiện giờ nàng không thể bình tâm được. Nó đã gọi cho nàng những ký ức không muốn nhớ tới.

Thời gian cũng không còn sớm, không thể kỳ kèo mãi với Cửu Y, Nam Chánh Can bỏ tới tủ quần áo, rút đại một bộ y phục ra mặc vào, xong rồi nói với Cửu Y:

– Bây giờ, ta phải đi trước. Có chuyện gì thì chờ lúc về sẽ nói sau.

Cửu Y không trả lời, cũng không nhìn, chỉ nghe tiếng chân của Nam Chánh Can đi càng lúc càng xa.

Cả ngày hôm đó, Cửu Y cứ thần thờ, không nói một lời, nàng cứ miên man suy nghĩ, không phải suy nghĩ về Nam Chánh Can mà là người cha trong kiếp trước của mình.

Nhà của nàng, đã từng, đã từng rất êm ấm, lúc đó, nhà nàng cũng không giàu có lắm, nhưng nàng cảm thấy rất đầy đủ, rất hạnh phúc. Thế rồi, cho đến một ngày, nàng nhận ra giữa cha mẹ có ngăn cách, không muốn nói chuyện với nhau nữa. Rồi một ngày, lại một ngày trôi qua, tình hình càng căng thẳng, họ bắt đầu nặng lời với nhau, thậm chí đánh cả đối phương. Nàng hoảng sợ, nàng không hiểu, nhưng không ai giải thích cho nàng nghe.

Đề rồi, đến khi nàng tự biết được thì ra cha đã có người khác ở bên ngoài, rồi đến phiên mẹ nàng cũng có tình nhân, càng lúc càng không có cách cứu vãng. Khi đó, công việc của hai người lại tốt lên, có nhiều tiền hơn, càng thêm sa đọa vào cuộc chơi mới. Không biết từ lúc nào, một nhà ba người đã tan rã, mỗi người một cuộc sống, một không gian riêng biệt.

Mà tất cả bắt đầu là từ khi cha nàng vì công việc nên buộc phải đi “giao thiệp”, phải vào quán bar, vũ trường... Ban đầu, đối với ông, một người đàn ông trưởng thành đã có gia đình thì đó là việc bất đắc dĩ, không thể không làm, cảm thấy có lỗi với bản thân và gia đình. Nhưng dần dà sau đó, tâm lý trở ngại kia từ từ biến mất, biến thành một sự thật hiển nhiên!

Ở đó, ông đã quen với người phụ nữ đầu tiên, cũng là người phụ nữ ông dây dưa lâu nhất, nhưng cuối cùng, ông cũng rời bỏ bà ta, đi tìm những người tình mới. Lương tâm, hối hận gì đó một tí ti cũng không còn.

Còn bản thân nàng, dù họ có nói hoa mỹ thế nào cũng không thể thay đổi được sự thật: nàng là đứa trẻ bị từ bỏ, sự tồn tại của nàng chính là gánh nặng trách nhiệm. Họ có thể không quan tâm phải chu cấp cho nàng bao nhiêu tiền bạc, để nàng hưởng thụ cuộc sống giàu sang, nhưng lại không thể chia sẻ một chút tình thương.

Có nhiều lúc, rất nhiều lúc nàng tự hỏi nếu ngày đó, cha không đến những nơi ăn chơi kia, không sa ngã thì gia đình nàng có còn như xưa? Nếu như...

Thật ra, nàng không trách cứ gì Nam Chánh Can, cũng chẳng có quyền gì trách hấn, nàng biết hấn đang dốc hết sức để trưởng thành, nhưng nó làm nàng nhớ đến nỗi đau năm xưa của mình, nỗi đau dù có bao nhiêu thời gian trôi qua cũng không thể chữa lành, có thể tạm thời che giấu chứ mãi không biến mất kia. Nàng không muốn Nam Chánh Can cũng bước vào con đường giống như cha nàng...

...

Trưa đó, Nam Chánh Can cũng không trở về mà tụ họp với Hữu Thiện.

Nhìn mặt Nam Chánh Can cau có không ngừng, Hữu Thiện tò mò tự hỏi không biết hấn gặp chuyện gì. Lẽ ra sau khi ký kết được hiệp ước với Thanh Bang, hấn phải vui mừng không ngừng mới đúng chứ, đó chính là kế hoạch cả năm năm dài.

– Đại nhân thân ái, điều gì khiến ngài mặt chau mày ừ, có cần tiểu nhân giải sầu giúp không?

Hữu Thiện lên tiếng cợt nhả, đổi lại là ánh mắt sắc như dao của Nam Chánh Can.

Cứ nhớ đến hành động né tránh sáng nay của Cửu Y, Nam Chánh Can lại cuộn cuộn giận dữ. Bao nhiêu năm qua, không phải hấn chưa từng bị người ta xa lánh, né tránh, bắt kẻ là ai hấn cũng không quan tâm, không thèm để ý, nhưng khi người đó biến thành Cửu Y, hấn lại không chấp nhận được.

Thế gian này ai cũng có thể chán ghét hẳn, nhưng hẳn tuyệt đối không chấp nhận Cửu Y cũng chán ghét như vậy.

Nhưng qua đó, hẳn cũng nhận ra hẳn đối với Cửu y đã biến thành cố chấp, thành chấp nhất không bỏ được.

Bản thân nàng ngốc như vậy, có hiểu được hành động lúc đó của mình?

Đã qua buổi trưa rồi, hẳn không nói không về, nàng có ngây ngốc mà chờ hẳn không?

Nàng đã hối hận chưa?

Càng nghĩ, con giận dần hạ xuống, thay vào đó là nôn nóng muốn trở về. Bọn họ vốn dĩ không cần phải cãi nhau, tuyệt đối không nên vì lý do vớ vẩn này mà cãi cọ.

Hữu Thiện đang định bày trò cười tiếp thì đã thấy Nam Chánh Can đứng vọt dậy thì lớ ngớ hỏi:

– Ngài định đi đâu vậy?

Nam Chánh Can quất mắt nhìn một cái, lạnh giọng nói:

– Về nhà!

Hữu Thiện ngơ ngác nhìn Nam Chánh Can đi xa khuất, không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra. Không phải Nam Chánh Can vừa mới tức tối sôi trào, vì sao chỉ tích tắc sao đã như không có gì xảy ra? Lại còn có vẻ hấp tấp trở về như vậy?

Đáng thương cho Hữu Thiện, có nghĩ thế nào cũng mù mờ.

...

Nam Chánh Can gấp gấp trở về, nhưng trong phòng khách lại chẳng thấy bóng dáng Cửu Y đâu. Nam Chánh Can sốt ruột chạy vọt vào phòng ngủ xem xét. Quả nhiên, đã thấy bóng lưng của Cửu Y đang co ro một góc, Nam Chánh Can liền bước nhanh tới kéo vai Cửu Y ra nhìn mình.

Hai mắt Cửu Y đỏ au nhìn Nam Chánh Can, lắp bắp gọi:

– Chánh... Can?

Nàng cứ nghĩ hẳn sẽ rất khuya mới về.

Nam Chánh Can thì đen mặt, gặng hỏi:

– Tại sao nàng lại khóc?

Cửu Y nghe vậy thì bất giác giơ tay lên mặt, nhưng đâu có nước mắt nào, chỉ có hai mắt đang âm ỉ đau.

Nam Chánh Can lại nói:

– Nàng không thích ta tiếp xúc với những nữ nhân phong trần kia?

Cửu Y ngơ ngác nhìn hẳn.

– Bản thân ta cũng không thích những nơi đó, hôm qua là bất đắc dĩ mới phải đến đấy, ta hứa với nàng từ nay về sau ta tuyệt đối sẽ không bước chân đến những nơi trăng hoa đó...

Cửu Y tròn xoe hai mắt, vẫn chưa kịp hiểu. Nam Chánh Can lại cuống quýt giải thích:

– Hôm qua ta chỉ uống có một ly rượu mà thôi, cũng tuyệt đối không động tới những nữ nhân kia, nàng nhất định phải tin ta!

Cửu Y bị hành động của Nam Chánh Can làm bất ngờ, rốt cuộc nói:

– Ta... không có trách người.

– Vậy tại sao nàng lại giận? Lại né tránh ta?

– Bởi vì... bởi vì... ta nhớ tới một chuyện không vui.

– Chuyện gì chứ?

– Là... là cha ta. Ông ấy... lúc trước là người cha rất mẫu mực, nhưng sau khi bị nhúng vào những nơi đó, ông bắt đầu thay đổi...

- Ta sẽ không! Ta sẽ không vì những thứ đó mà đánh mất chính mình! Tuyệt đối không!

Cửu Y không hiểu sao lại dâng trào xúc cảm, nước mắt vốn khô lại muốn trào ra. Nam Chánh Can lần nữa tuyên bố:

hacdeu.wordpress.com

- Những gì nàng không thích, ta cũng không thích. Nàng không thích những nữ nhân phong trần kia, ta càng không muốn đụng tới.

Cửu Y quệt nước mắt nói:

- Ta đâu có nói ta ghét những nữ nhân ở đó!

- Nàng...

- Nam Chánh Can, người đang hạ thấp nữ nhân đó. Ở xã hội bất công này, họ cũng là nạn nhân mà thôi, không có tiếng nói của mình. Ta ghét chính là ghét nơi thối tha đó, ghét những người tạo ra nó.

Nam Chánh Can bở ngỡ, đúng là Cửu Y luôn khiến hắn phải bất ngờ.

Cửu Y càng hùng hồn nói:

- Đều tại nam nhân! Giống như không có người ăn thịt chó thì không có kẻ trộm chó! Nếu bọn họ không ham muốn, biết kiềm chế thì những nơi tệ nạn như vậy đã không mọc ra như nấm...

wattpad.com/user/hacdeu

- Mới đầu là tò mò, nhưng đâu có biết một khi dây vào thì đã nghiện không đường ra...?

- Cho nên, Chánh Can, người tuyệt đối không được như vậy nha.

Nam Chánh Can dở khóc dở cười, nói:

- Ta sẽ không tới đó nữa! Dù là đi giao thiệp cũng không.

- Đúng vậy! Nếu người thật sự có bản lĩnh, thì không cần phải bán sắc. Nếu đối tác là kẻ thông minh thì sẽ không miễn cưỡng người làm chuyện người không thích....

Nam Chánh Can không muốn tranh cãi, gật đầu nói:

- Ta biết rồi! Đều tại Hữu Thiện, nếu không phải tại hắn thì ta đã không đến nơi đó...

- Hừ, không biết chọn bạn mà chơi!

Nam Chánh Can rất không hồ thẹn mà nói:

facebook.com/hacdeu.truyen
- Đúng! Hữu Thiện là tên xấu xa, tồi bại...

Đáng thương cho Hữu Thiện, cả ngày liên tục hắt xì mà chẳng hiểu tại sao.